

HOÀNG MINH TUỜNG

đen và béo

ĐEN VÀ BÉO

Hoàng Minh Tường

NXB Kim Đồng - 1997

MỤC LỤC

Chương 1. Buổi học cuối năm - Người đàn ông lạ mặt - Mối hoài nghi của Tuấn Đen

Chương 2. Đạt béo - Bóng đen trong gia đình - Cuộc đột nhập kết bạc

Chương 3. Bức điện khẩn - Cuộc phong tỏa nhà ga - Câu chuyện mười bốn năm về trước

Chương 4. Đường dây buôn người - Tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa - Những ngày lang thang

Chương 5. Cuộc săn lùng Tuấn đen- Cú điện thoại sét đánh - Đảo Hòa Bình

Chương 6. Chuyển xe khách Hải Phòng - Bụi đời đất cảng - Những người bạn mới

Chương 7. Tìm anh - Vụ trấn lột ban ngày - Lạc vào bãi rác

Chương 8. Kiếm sống trên đường phố - Mẫu tin trên báo - Cuộc truy tìm Đạt Béo

Chương 9. Trùm bãi rác và bọn nhóc khổ sai - Cô bạn nhỏ - Thám tử Chiến bại

Chương 10. Tiếp tục cuộc tìm kiếm - Lên tàu xuyên Việt - Thoát khỏi bãi rác

Chương 11. Tâm tình với người lính đảo - Biển Nha Trang - Gặp cha

Chương 12. Chiến công của Đạt béo - Cuộc hội ngộ lý thú - Lá thư gửi năm 2000

¹ **BUỔI HỌC CUỐI NĂM - NGƯỜI ĐÀN ÔNG LẠ MẶT - MỐI HOÀI NGHI CỦA TUẤN ĐEN**

Trong đời học trò, thú vị nhất là buổi học cuối năm. Ngày đó, từ cô chăm cho đến cậu lười, từ người đứng đầu lớp cho tới kẻ đội sổ, tuốt tuột, đều chẳng còn bận tâm gì đến sách vở, bút mực. Giã từ một năm học với những đêm đỏ mắt học bài, giã từ bảng đen và phấn trắng với những giờ bị thầy cô quay đến chóng mặt trên bục giảng, giã từ cả những giờ kiểm tra căng óc và thót tim...Mùa hè với hoa phượng đỏ rực và nhạc ve dóng dả đang đợi ngoài kia rồi.

Với Tuấn đen, buổi học cuối năm này lại càng có ý nghĩa. Suốt cả tuần qua, nó lo ngay ngáy phải thi lại hai môn văn và toán. Hai môn học chủ chốt này, không hiểu vì sao, cứ như hai vị hung thần ám ảnh suốt từ khi nó đến tuổi cấp sách đi học. Không biết bao nhiêu lần mẹ nó đã than vãn: "Mẹ đến khổ vì con. Mang tiếng là cô giáo mà con trai thì năm nào cũng phải thi lại, không văn thì toán". Vậy mà năm nay, trong buổi học cuối cùng này, mọi điều lo lắng, bi quan của Tuấn đen đã được giải tỏa.

Tim cậu ta như ngừng đập khi cô giáo Huyền chợt nhắc đến tên Nguyễn Đăng Tuấn:

- Do phần đầu nỗ lực trong hai tháng vừa qua, bạn Tuấn đã tiến bộ vượt bậc. Từ điểm sơ kết học kỳ một hai môn văn toán là 4,4 và 4,7, Nguyễn Đăng Tuấn đã vượt lên đạt điểm tổng kết cả năm hai môn học này là 5,1 và 5,0, được lên thẳng lớp chính. Cùng với 12 bạn trong lớp được nhà trường khen thưởng học sinh giỏi và học sinh tiên tiến, Nguyễn Đăng Tuấn sẽ được cô trao riêng một phần thưởng...

- Hoan hô Tuấn đen, vận động viên số 13 đoạt giải thưởng về đạo đức thi đấu. - Thăng Quang lém chột hét toáng lên rồi đứng dậy vỗ tay bồm bộp. Cả lớp cùng rộ lên những tràng vỗ tay hưởng ứng.

- Hoan hô số 13, vua nghịch. Hoan hô Tuấn đen...

Mặt Tuấn ta đỏ như đồng hun. Nó vã cả mồ hôi vì sung sướng. Vậy là sau một năm học, tháng nào cũng đứng đầu lớp từ dưới lên nó đã giành được thắng lợi quyết định trong những ngày nước rút cuối năm. Có thể chứ, ai bảo nó không thể trở thành học sinh giỏi được? Chỉ một tháng dồn sức ôn thi, đã vượt xa khối đũa. Sang năm nó sẽ học cho biết tay...

Đang bay bổng với những ý nghĩ có phần ngông nghênh và tự phụ của mình, tim Tuấn đen bỗng đập thành thịch như trống trận khi cô giáo Huyền chột nghiêm trang nhìn cả lớp và nói:

- Phần thưởng và giấy khen của nhà trường, các em học sinh giỏi và học sinh tiên tiến sẽ được nhận trong buổi lễ tổng kết năm học sắp tới. Riêng bạn Nguyễn Đăng Tuấn, cô sẽ trao phần thưởng của riêng cô cho em trong buổi học cuối cùng này. Xin mời em Nguyễn Đăng Tuấn lên đây.

Chao ơi, có lẽ sau này, trong suốt cuộc đời của Tuấn đen, sẽ chẳng bao giờ nó có những giây sung sướng như bây giờ. Bởi nó, một thằng ham chơi, nghịch ngợm, thích những cuộc phiêu lưu, đã bao giờ được khen ngợi và nhận một phần thưởng nào về thành tích học tập đâu. Ở lớp, ở trường, ở nhà, các thầy cô và bạn bè, và cả mẹ nó nữa, lúc nào cũng chê bai, chế giễu nó. Cả thằng Đạt, em trai nó, nhóc con mà cũng coi thường nó ra mặt. Ấy mà chỉ riêng cô giáo Huyền là hiểu nó, đánh giá đúng khả năng của nó. Tất cả 46 cặp mắt đều đổ dồn vào Tuấn, những ánh mắt khích lệ, chia vui và có cả những ánh mắt ghen tị. Và đây, phần thưởng của cô giáo Huyền: một chiếc bút máy Hồng Hà màu đỏ chói, một quyển sổ bìa cứng màu xanh da trời, và một chồng dày toàn những cuốn truyện nổi tiếng: Hai vạn dặm dưới biển, Một mình vượt đại dương, Không gia đình, Bình minh đến sớm, Chú bé có tài mở khóa. Chà chà, cả một tài sản

đáng giá - Nhiều đứa trầm trồ rí rai nhau - Hè này Tuấn đen tha hồ mà đọc. Phần thưởng như thế mới đáng chứ. Con số 13 mà lại hóa độc đắc.

- Hãy nói điều gì với cả lớp đi em. - Cô giáo Huyền nói với Tuấn khi nó đã ôm vào lòng gói tặng phẩm và cứ đứng ngay đơ như phỗng.

Quả tình là Tuấn đang xúc động. Nó nhìn cô giáo và chợt nghĩ đến mẹ. Hẳn mẹ sẽ rất bất ngờ khi Tuấn mang gói phần thưởng này về nhà. Hôm nay mẹ cũng có giờ dạy cuối cùng ở lớp 4C, lớp mẹ chủ nhiệm. Giá ngay bây giờ mẹ đến đây chứng kiến cảnh con trai mẹ đang sung sướng và bối rối như thế nào? Rồi Tuấn nhớ đến bố Tú, nghĩ đến thằng Đạt. Bố Tú đang lao động ở Liên Xô. Ngay tối nay, Tuấn sẽ cùng thằng Đạt viết thư báo tin vui cho bố. Tháng tám này về nước hẳn bố sẽ có thêm nhiều phần thưởng cho cả Tuấn và Đạt... Hai mắt Tuấn mờ đi. Nó khóc vì quá sung sướng.

*

Hồi trống cuối cùng năm học ngân vang. Hàng trăm học sinh ủa ra từ các lớp học như bầy chim rời tổ.

Phải vất vả lắm Tuấn mới tách được đám bạn để về nhà. Chiếc cặp sách của nó trở nên to kèn và nặng trĩu. Nó muốn ôm ngay cái cặp tặng phẩm này về nhà để khoe với mẹ và thằng Đạt.

- Tuấn ơi, có ai muốn hỏi mày. - Đến gần đầu chợ, thằng Quang lém bồng chạy lộn trở lại nói với Tuấn.

Quả nhiên, một người đàn ông lạ mặt đội chiếc mũ phớt, đeo cặp kính đen từ trong quán nước bà Sen béo đi ra. Anh ta trạc ngoài ba mươi, cao lớn, có bộ mặt to bè đỏ sần sùi như da gà chọi, một bộ râu ngạnh trê đen kịt. Dễ nhận ra hơn cả; trên người anh ta là một sợi dây chuyền vàng như chiếc dây thừng đeo quanh cổ, chiếc đồng hồ thủy quân lục chiến Mỹ to quá cỡ trên chiếc cổ tay mập mập và hai chiếc nhẫn vàng cỡ bự như hai cục vàng thỏi trên hai ngón tay múp míp.

Hình như người đàn ông này đã xuất hiện ở khu chợ mấy hôm nay - Tuấn nhìn kỹ ông ta và thoáng nghĩ - Không hiểu ông ta tìm gặp mình có việc gì ?

- Chào cháu Tuấn. - Người đàn ông nhếch nụ cười làm thân và xòe tay ra.
- Chúng ta hãy làm quen với nhau nào. Chú là Trần Nhật, phóng viên của tờ báo Ngôi Sao. Chú biết cháu vừa được lĩnh phần thưởng. Nào, cháu vào đây cho chú hỏi chuyện một chút.

Chà, phóng viên có khác. Thính thật. Định cho mình lên báo chẳng? Ý nghĩ ấy khiến Tuấn đen nhìn người đàn ông lạ mặt có phần tin cậy hơn. Nó mạnh dạn đưa tay cho chú bắt, nhưng rồi nó lại rụt vội tay lại.

- Nhưng mà cháu không có thời gian đâu. Cháu phải về, mẹ cháu đang đợi. Với lại, nếu chú muốn viết báo thì phải gặp cô giáo Huyền.

- Ồ không sao. Chú đã nói chuyện với cô giáo và mẹ cháu rồi. Chú muốn gặp cháu một lát thôi. Nào, ta vào đây uống một chút gì nhé !

Quả là chú nhà báo hình như có thuật thôi miên. Mặc dù Tuấn rất nóng ruột về khoe ngay với mẹ và thằng Đạt, nhưng rồi nó vẫn ngoan ngoãn theo chú nhà báo vào chỗ chiếc bàn khuất nhìn ra phía hồ.

Bà Sen béo nhìn Tuấn mỉm cười, đặt trước mặt nó một chiếc cốc có đá, một lon cô ca cô la, kèm thêm một đĩa soài và nho. Riêng chú nhà báo là hai lon bia Halida.

- Đây là thẻ nhà báo của chú. Trước hết chú muốn chúng mình phải tin nhau, có thể mới chân thành, cởi mở với nhau được. - Người đàn ông đưa cho nó chiếc thẻ nhà báo có tên Trần Nhật và địa chỉ của báo Ngôi Sao. Tuấn đọc kỹ cả hai mặt trước và sau. Nó nhìn Trần Nhật vẻ như muốn thẩm tra lại và thở phào yên tâm.

- Bác cháu cũng là nhà báo đấy.

- Ai vậy? Trong làng báo bọn chú biết nhau cả.

- Nhà văn Đào Vân. Công tác tại tuần báo Văn Học. Chú có biết không?

- Ô, ông này thì quá nổi tiếng. Chú rất thích đọc tiểu thuyết và phóng sự của ông ta.

- Bác Đào Vân là ông ruột của mẹ cháu đấy. - Mặt Tuấn hơi vênh lên. - Sau này lớn, cháu sẽ học bác Đào Vân, trở thành một nhà văn chuyên viết truyện trinh thám.

- Ái chà chà, mơ ước thật cao siêu. - Trần Nhật chun mũi cười và véo vào tai Tuấn đen. Riêng động tác này thì nó không thích. Có vẻ như sàm sỡ và chế giễu nó. Nhưng nó uống một tợp cô ca và cho qua.

Chú nhà báo có tên Trần Nhật hỏi chuyện quanh co Tuấn đen một hồi rồi bỗng kéo chiếc ghế lại gần nó.

- Đây, uống một chút bia nhé. - Vừa nói chú ta vừa rót bia ông ộc vào chiếc cốc đã cạn hết cô ca của Tuấn. Tất nhiên là nó không từ chối. Bia Halida có khác, trưa đầu hè uống mát đến tận ruột.

- Do làm báo mà chuyển vào Sài Gòn vừa rồi chú gặp một người thân thiết của cháu. - Chú ta nói khi thằng Tuấn đã uống gần hết một cốc bia.

- Cháu chẳng có người thân nào ở Sài Gòn cả.

- Vậy mà có đấy. Rất thân thiết nữa kia. Hãy nghe chú nói đây. Có khi nào mẹ cháu nhắc đến một người tên là Bùi Mạnh Tảo chưa ?

- Chưa. Mẹ cháu chưa bao giờ nhắc đến người đó.

Trần Nhật thở dài đánh thượt. Anh ta nhắc cặp kính đen ra lau. Đến lúc ấy thằng Tuấn mới nhận ra đôi mắt của anh ta. Một đôi mắt trắng dã và hơi lồi, nhưng ánh nhìn thì lại có vẻ u tối. Nó chợt nghĩ, ông này có vẻ đọc và viết nhiều nên đôi mắt mới như thế. Mãi sau này nó mới hiểu ra rằng đó chỉ là cảm giác bị đánh lừa.

- Nhưng chú tin, rồi một ngày nào đó mẹ cháu sẽ nói với cháu về con người này. - Trần Nhật nói tiếp. - Hôm nay chú chỉ kể qua với cháu một chút. Đây, cháu hãy xem ảnh của ông ta. Cố gắng nhận xét và phán đoán một chút nhé. Cháu hãy thử nhận biết xem giữa cháu và người trong ảnh này có nét gì giống nhau không ?

Trần Nhật móc túi và đưa cho Tuấn một bức ảnh. Đó là tấm ảnh màu khổ 6x9 chụp một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi. Ông ta có khuôn mặt dài, chiếc mũi cao và cằm hơi lẹm. Riêng đôi mắt dài nhỏ, có những đường rãnh rất sâu phía đuôi khiến đôi mắt như dài thêm và ẩn chứa một cái nhìn đầy mưu mô.

Thằng Tuấn nhìn kỹ bức ảnh và bất giác nó đưa một bàn tay lên cằm.

- Vậy là cháu có những nét rất giống người trong ảnh rồi đấy. - Trần Nhật bật cười láu lỉnh. - Chiếc cằm lẹm là một, khuôn mặt dài là hai, có đúng không?

- Nhưng điều đó nói lên cái gì? - Tuấn ta bỗng buột một câu rất là người lớn.

- Điều đó nói rằng cháu và người trong ảnh này có cùng một huyết thống. Cháu hãy xem xét lại kỹ đi và thử so sánh với đứa em trai của cháu tức là thằng Đạt... - Người đàn ông buông lửng giữa chừng và tiếp tục rót bia, tu ừng ực. Tuấn để ý đây đã là lon bia thứ sáu. Càng uống mặt anh ta càng tái đi và giọng nói lại càng điềm tĩnh, khúc chiết.

- Thế này nhé, Tuấn ạ. - Anh ta kéo ghế gần Tuấn thêm chút nữa, giọng nói chột nhỏ lại. - Ông Bùi Mạnh Tảo trong ảnh này muốn nhờ chú đến gặp cháu và tặng ảnh cho cháu. Ông Tảo hiện là giám đốc Công ty Bubanhaô, một công ty lớn có trụ sở tại 37 phố Triệu Trinh Nương, quận I, thành phố Hồ Chí Minh. Cháu có thể gặp ông Tảo theo địa chỉ này, hoặc tìm đến chỗ chú, Trần Nhật, số nhà 86E phố Cửa Tiền, Hà Nội.

- Nhưng gặp để làm gì cơ chứ ? - Tuấn đen trố mắt nhìn Trần Nhật.

Trần Nhật nốc cạn ly bia rồi chùi mép, thông thả nói:

- Bởi vì chính ông Bùi Mạnh Tảo mới là bố đẻ của cháu.

- Không đúng. Chú nói vậy. - Đôi mắt thằng Tuấn bỗng vắn lên, nhìn Trần Nhật trừng trừng.

- Đừng nổi nóng thế cháu. - Trần Nhật nhoẻn miệng cười, đưa bàn tay nhồm nhớp mồ hôi xoa lên bàn tay Tuấn, khiến nó có cảm giác như đang bị những con rần trườn trên da mình. Nó rút cổ và tay lại như một phản xạ tự vệ. - cháu hãy tin ở chú và hãy về hỏi mẹ. Cháu cầm lấy tấm ảnh này và địa chỉ của chú. Hãy suy nghĩ kỹ. Nếu cháu thấy chú nói đúng sự thực và có nguyện vọng tìm gặp người bố đích thực của cháu thì hãy đến gặp chú để chú đưa cháu vào Sài Gòn. Cháu hãy nhớ, cái ông Nguyễn Phương Tú không phải là bố đẻ của cháu đâu. Và tất nhiên, thằng Đạt chỉ là anh em cùng mẹ khác cha với cháu... Đây, hãy cầm lấy một ít tiền. Chú tặng cháu để cháu có điều kiện ra với chú.

Trần Nhật dúm vào tay Tuấn một xấp tiền hai ngàn đồng.

- Không. Tôi không bao giờ tin ông. - Thằng Tuấn bỗng hét lên và hất mạnh tay khiến cả xấp tiền bắn tung tóe ra bàn. Rồi nó vớ lấy cái cặp sách ôm chặt vào lòng, cầm đầu cầm cổ chạy một mạch về nhà.

*

Đáng lẽ phải khoe ngay với mẹ và thằng Đạt về phần thưởng đặc biệt mà cô giáo Huyền trao tặng, thì Tuấn đen lại hoàn toàn im lặng, coi như không có chuyện gì. Cuộc gặp gỡ bất ngờ người người đàn ông lạ mặt ở quán bà Sen béo, như đám mây đen bao phủ tâm hồn nó, xóa nhòa tất cả niềm vui vừa đến với nó.

- Tuấn ơi, buổi học hôm nay có gì vui không con ?- Cô giáo Thuyên, mẹ Tuấn, vừa ở trường về chưa kịp dựng xe đạp đã vội hỏi ướm Tuấn.

Thực ra tất cả mọi chuyện xảy ra ở lớp 8B sáng nay cô đều đã biết. Chính cô đã cùng cô giáo Huyền đạo diễn việc phát phần thưởng cho Tuấn và sau buổi học cô giáo Huyền đã thuật lại hết cho cô mọi chuyện.

Tạo cho con một niềm vui, một sự động viên khích lệ, đó cũng chính là hạnh phúc của người mẹ.

- Chẳng có gì đặc biệt cả mẹ ạ. - Tuấn thủng thẳng và tránh cái nhìn của mẹ.

Cô giáo Thuyên chột sững lại. Cô lặng lẽ đến bên Tuấn.

- Lại có chuyện gì phải không ?

Tuấn im lặng cúi đầu. Cô giáo Thuyên vẫn dịu dàng với nó:

- Nào, để mẹ xem trong cặp con có cái gì mà căng phồng lên thế này!

Cô mở cặp và kêu lên:

- Chà chà. Con trai tôi được nhiều phần thưởng thế này mà lại định giấu mẹ. - Cô kéo Tuấn vào lòng. - Nào, kể cho mẹ nghe đi, con đã phấn đấu để giành được phần thưởng này như thế nào ?

Thằng Tuấn lăm lè định bỏ ra sân thì Đạt béo từ đâu chạy bổ về, đâm sầm vào người nó.

- Anh Tuấn, phải khao đi. Em biết là anh được phần thưởng to lắm. - Đạt béo quăng chiếc cặp ra hè rồi nhảy bổ ôm ghì lấy cổ Tuấn. - Mẹ ơi, phải bắt anh Tuấn khao...

Tuấn lặng người một cái khiến thằng Đạt nằm chổng vó giữa sân.

- Nhóc con. Băng nhăng vừa vừa chứ.

Đạt béo nhìn anh kinh ngạc, rồi miệng nó chột mếu xệch, nước mắt rơm rớm.

- Tuấn, con làm sao thế? Em con có lỗi gì nào? - Cô giáo Thuyên chạy lại đỡ Đạt béo dậy, và không nói gì nữa, bỏ vào nhà.

Không khí giữa ba mẹ con thật bỗng trở nên nặng nề.

Đạt béo vốn rất hiếu động và hồn nhiên. Nó thân thiết với anh Tuấn nó không chỉ bằng tình anh em ruột thịt mà còn bằng tình bạn khăng khít. Hai anh em kém nhau ba tuổi. Tuấn cao, gầy và đen. Đạt thấp, béo và trắng. Nhìn bên ngoài nhiều người cứ bảo anh em chúng thầy trò Đôngki sốt - Păngxa, khác nhau nhiều khi đến đối nghịch vậy mà chúng lại rất hợp nhau và thương quý nhau vô cùng. Nhưng hôm nay thì chính Đạt béo hồn nhiên cũng không thềm làm lành với anh Tuấn nữa. Cóc cần. Suốt mấy năm học, bây giờ mới được tí phần thưởng mà đã tỏ ra ta đây. Đã thế đây cũng chẳng thềm. Hôm nay được nhận phần thưởng học sinh giỏi của trường. Đạt sẽ bảo mẹ khao cả nhà một bữa chè đỗ đen thỏa thích cho biết mặt.

Còn Tuấn, cậu ta thấy thực sự ân hận về thái độ của mình đối với mẹ và thằng Đạt. Muốn chuộc lỗi, muốn làm lành mà sao lòng nó cứ nặng trĩu, không thể làm gì khác được. Nó cảm giác như có một khối u gì đó cứ cộm lên trong ngực, mỗi lúc một cương cứng và đôi khi nhức buốt. Chẳng lẽ nó với thằng Đạt lại chỉ là anh em cùng mẹ khác cha? Vô lý quá. Chưa bao giờ nó thấy ai nói với nó như vậy. Chính bố Tú cũng chả bao giờ nhìn nó với một ánh mắt gọi cho nó một chút gì xa lạ. Ba năm đi xuất khẩu lao động ở Liên xô, lần nào gửi thư về, bố cũng viết riêng cho nó một đoạn dài hơn cả của thằng Đạt. Chiếc xe đạp bố Tú mua cho nó, mới gửi qua đường biển về, mẹ nó vẫn treo ở trong buồng kia. Mẹ bảo Đạt còn nhỏ, còn lâu mới đi được xe đạp, nên Đạt phải nhường cho anh. Sang năm lên lớp 9, Tuấn sẽ được hoàn toàn sử dụng chiếc xe đạp đó. Vậy thì sao cái ông nhà báo Trần Nhật ấy bỗng nhiên lại phá vỡ tất cả những niềm vui của nó? Ông ta dựng lên cái câu chuyện quái ác này để làm gì?

Tuấn nằm bẹp ở một góc giường, buồn đến tê tái. Ngoài kia, bầu ve trên vòm sấu bỗng tấu lên bản nhạc đầu hè mời gọi, mà nó vẫn hoàn toàn đứng đưng.

ĐẠT BÉO - BÓNG ĐEN TRONG GIA ĐÌNH - CUỘC ĐỘT NHẬP KẾT BẠC

Đạt béo là một đứa có nhiều đặc điểm khác lạ. Chẳng hạn, là con trai nhưng nó thích để tóc kiểu con gái. Hồi bé, cho đến năm tám tuổi, rất ít người phát hiện nó là con trai. Thì đó, mặt bầu, da trắng, người đậm, chân tay mũm mĩm, lại để tóc dài và đôi khi mặc cả quần áo con gái, ai chẳng bảo nó là một cái hĩm. Lại nữa, cu cậu rất thích chơi búp bê, cũng lấy khăn mùi xoa làm nôi, cùng lá mít làm thìa, làm bát, lấy hoa bưởi làm cơm và nước vo gạo làm sữa, bón cho búp bê ăn. Cho đến tận bây giờ mặc dù đã học lớp năm rồi mà cu cậu vẫn đọc cho búp bê nghe, rồi hát ru búp bê và cả hai cùng lăn quay ra ngủ.

Càng lớn, tính con gái của Đạt béo càng bớt dần. Cu cậu thích đọc các sách trinh thám, truyện phiêu lưu, kiểu nh Slốc Hòm, Đảo giấu vàng, Không gia đình... Nhưng tối đến là Đạt béo không dám đọc các sách ấy nữa. Nhất là những tối mất điện thì cậu ta cứ bám nhằng nhằng lấy mẹ. Nhược điểm của Đạt béo khiến Tuấn đen nhiều phen trêu cho cậu ta sợ xanh mặt, hoặc kêu khóc đến động trời. Một lần Tuấn học được cách đi cà kheo, khoác một bộ quần áo trắng trùm đầu, nhân trời sáng trăng liền đi cà kheo từ ngoài ngõ xóm vào nhà. Đang học bài bên cửa sổ, nghe thấy tiếng lộp cộp đi lại bên hành lang, Đạt béo thò mặt ra và khiếp đảm đến nỗi không kêu lên được một tiếng nào ngã lăn xuống đất. Đột ấy Tuấn bị mẹ mắng té tát. Còn Đạt béo, suốt từ ấy cứ kè kè bên mẹ. Mẹ đi họp nó cũng đi theo. Không chỉ Tuấn mà bọn trẻ con trong xóm đều đặt cho Đạt cái biệt danh: cái đuôi của mẹ.

Phải thừa nhận rằng Đạt béo là một cậu bé rất thông minh. Suốt từ năm lớp một đến năm lớp năm này, năm nào nó cũng là học sinh giỏi. Khác với Tuấn đen vừa lười học vừa ham chơi, Đạt ta lại rất ham học. Nhiều bài lịch sử hay địa lý của Tuấn, nó ghé đọc chơi, thế mà lại nhớ hơn cả anh. Nhiều quyển sách mẹ mua về cho hai anh em, nó đọc nhoảnh cái là

hết và kể lại vanh vách cho cả mẹ và anh Tuấn. Chính nó đã phát hiện cho mẹ nhiều lần anh Tuấn không thuộc bài, hoặc nhiều mưu mô nghịch ngợm của Tuấn cũng bị nó phát giác.

Thế cho nên thái độ khác lạ của Tuấn hôm nay khiến Đạt béo rất nghi ngờ. Được phát thưởng, được tuyên dương trước cả lớp mà về nhà lại ỉu xiu và lằm lì thế kia thì nhất định phải có chuyện gì rồi. Và Đạt béo liền ngấm ngấm theo dõi Tuấn đen.

Suốt cả buổi chiều, Đạt béo giả vờ soạn lại sách vở ở bàn học nhưng thỉnh thoảng nó lại đưa mắt về phía Tuấn đen. Ông anh trai nằm bẹp ở góc giường, lúc co chân này, lúc duỗi chân kia, rồi xoay nghiêng, nằm sấp, vò đầu... Bất chợt mắt Đạt béo vụt lóe lên khi nó bỗng phát hiện trong túi áo ngực của Tuấn nhô lên một vật gì giống như một tấm bưu ảnh. Chà, cái vật lạ kia chắc là phải có vấn đề. Đạt béo nghĩ vậy và cố nghĩ cách xoay cái “bảo bối” kia từ túi áo Tuấn. Đã có lúc nó tưởng Tuấn ngủ, nhẹ nhàng đi đến bên giường thì Tuấn lại ngồi bật dậy, hai tay ôm lấy đầu một lúc rồi lại nằm vật xuống. Phải nghĩ một cách khác thôi. Tốt nhất là xoay ngay trước mặt mà Tuấn không biết. Nó nghĩ đến chiến công của các anh chị biệt động Sài Gòn. Mang bom vào trong khách sạn Mỹ ở trên xe con đường hoàng. Trườn qua chân tên lính gác, hoặc đường hoàng đóng giả một sĩ quan ngụy vào thẳng Bộ tổng hành dinh.

Đạt béo e hèm mấy tiếng rõ to, rồi lục ngăn kéo tủ, ngăn bàn âm âm, dỡ tung cả chồng sách vở trên giá, trong cặp.

- Quái lại. Anh Tuấn ơi, có thấy quyển sổ chép bài hát của em đâu không?

Tuấn vẫn ôm đầu, không thèm trả lời.

Đạt béo chỉ chờ có thế. Nó sấn đến bên chân Tuấn, vồ vồ vào lưng Tuấn.

- Kìa anh Tuấn, có giấu quyển sổ hát của em ở đâu không? Dịch ra một chút xem nào. Có khi em để ở dưới đầu giường...

Tuấn đen lừ mắt nhìn em. Nhưng nó cũng miễn cưỡng nằm dịch ra một chút. Đạp lật một góc chiếu lên che lấy nửa người Tuấn, nhanh như cắt, tay kia cậu ta đã nhẹ nhàng thọc vào túi áo Tuấn rút tấm bưu ảnh ra.

- Rõ chán. Có khi mẹ cắt của em mất rồi. - Đạp béo bụng một tiếng thờ dài rồi lĩnh vội ra đầu hồi nhà.

Nó lấy chiến lợi phẩm ra xem. Chà, một tấm ảnh màu cỡ 6 x9. Ông này là ai nhỉ?

Tại sao lại ở trong túi áo của anh Tuấn? Mà sao mặt ông ta lại dài và mũi nhô ra như mỏ diều hâu thế nhỉ? A, ha hay là một điệp viên của một tổ chức nào đó đã đến bắt liên lạc với Tuấn? Rất có thể. Tuần trước báo Thiếu niên Tiền Phong đăng câu chuyện một cậu bé mắc mưu địch đã làm tay sai đa toán biệt kích qua biên giới. Người trong ảnh này trông có vẻ là một điệp viên sành sỏi. Đôi mắt dài của ông ta rất gian xảo. Không chừng mà anh Tuấn mắc mưu địch như bọn.

Đạp béo bỗng xo rúm người lại, Cậu thấy lo lắng vô cùng. Phải báo cho công an biết để cứu anh Tuấn. Nhất định phải như thế. “Nhưng trước tiên phải xin ý kiến mẹ.

Thấy vẻ mặt hốt hải của con, cô giáo Thuyên bẽn lẽn, chạy vội ra khỏi phòng.

- Anh Tuấn làm sao phải không ?

Đạp béo ngoắc tay ra hiệu cho mẹ ra gốc cây bàng, níu mẹ cúi thấp xuống và thì thầm.

- Gay rồi mẹ ơi ! Anh Tuấn có khi là gián điệp.

Cô giáo Thuyên phì cười:

- Cái gì? Con lại tưởng tượng ra chuyện gì thế?

Đạp béo hoàn toàn nghiêm túc, nó lấy tấm ảnh ra trước mặt mẹ:

- Con đã lấy được trong túi áo của anh bức ảnh người này.

Cô giáo Thuyên như vô lấy tấm ảnh từ tay Đạt. Mặt cô biến sắc.

- Đúng người này là gián điệp phải không mẹ? Thảo nào ... con phải báo ngay cho các chú công an để cứu anh Tuấn.

- Không được. Để mẹ giữ tấm ảnh này. Con không được nói với ai...

- Nhưng mà anh Tuấn ...

- Mẹ hiểu rồi. Coi như con không biết gì đến chuyện này. Để mẹ nói chuyện với anh Tuấn. Bây giờ con về nhà đi. Và nhớ đừng để anh Tuấn đi đâu.

Đạt béo nhìn mẹ. Nó thấy mặt mẹ tái đi, giọng nói run run đứt quãng. Rõ ràng là mẹ nó đang rất hốt hoảng. Chắc mẹ đã nhận ra người đàn ông lạ mặt trong ảnh rồi chăng?

- Mẹ phải về nhà ngay nhé. - Đạt béo thì thảo với mẹ.- Con phải về trước để đề phòng người lạ mặt này đến bắt liên lạc với anh Tuấn.

Đạt vừa toan phóng đi thì cô giáo Thuyên như sức nhớ ra điều gì, gọi giật giọng:

- Này Đạt. Mẹ nghĩ lại rồi. Người trong tấm ảnh này là thầy giáo của anh Tuấn hồi lớp một. Không có gì quan trọng như con nghĩ đâu. Đừng nói gì với anh Tuấn chuyện này nhé...

Thái độ của mẹ thật khó hiểu. Nếu là thầy giáo cũ của anh Tuấn thì việc gì mẹ phải bối rối và hốt hoảng thế - Đạt béo nghĩ trên đường cậu ta về nhà - Nhất định phải có chuyện rắc rối gì đây?

*

Vừa về tới nhà, cô giáo Thuyên nói ngay với Đạt béo:

- Mẹ có chuyện riêng muốn nói với anh Tuấn. Con sang bên nhà bạn Hòa chơi khoảng một tiếng nhé.

- Ừ ừ. Con cũng muốn nói chuyện với anh Tuấn.

- Không. Chuyện này chỉ có riêng mẹ với anh Tuấn biết thôi. Con ngoan nào. Phải nghe lời mẹ.

Đạt béo đành miễn cưỡng sang nhà cái Hòa.

- Tuấn ơi, mẹ muốn nói chuyện với con một chút.- Cô giáo Thuyên đến bên giường lay vai Tuấn. Tuấn uể oải ngồi dậy.

- Mẹ muốn nói chuyện gì ?

Cô giáo Thuyên cố trấn tĩnh, nhìn sâu vào mắt Tuấn.

- Trưa nay con đã gặp ai thế?

Tuấn đen cúi đầu một lát rồi bất ngờ ngước lên nhìn mẹ trừng trừng:

- Ông Bùi Mạnh Tảo là ai hở mẹ?

Không một cử động nào, thậm chí một rung động nhỏ của nếp nhăn, của những sợi lông tơ trên mặt mẹ, nó không nhận ra. Quả nhiên, gương mặt mẹ nó đã rùng rùng biến đổi. Thoạt tiên, da mẹ tái đi. Hai mắt mẹ nhắm lại, những nếp nhăn co rúm rồi toàn thân mềnh mễ rùng như gặp một cơn gió lạnh đột ngột. Sau đó cả gương mặt mẹ đỏ lựng, mồ hôi túa ra đầy các lỗ chân lông. Giọng mẹ lạc hẳn đi.

- Con vừa nhắc đến ai đó? Mẹ không nhớ.

- Ông Bùi Mạnh Tảo, một người quen của của mẹ mười bốn năm trước. Đây, mẹ thử nhìn tấm ảnh này. - Tuấn nói và thò tay vào túi áo ngực. Nhưng nó chột sống lại. Tấm ảnh đã biến đâu mất.

- Em Đạt đã nhặt được tấm ảnh và đưa cho mẹ . - Cô giáo Thuyên đã dần bình tĩnh trở lại.- Mẹ đã nhìn tấm ảnh người đó rồi. Thực tình là mẹ

đã quên. Phải cố nhớ mãi mẹ mới nhận ra đó là một người quen cũ ...

- Người quen thôi? Mẹ không nói thật với con rồi!

- Sao con lại nói thế? Ông ấy chỉ là một người quen. Và chúng ta cần phải quên đi....;

- Mẹ nói thật với con đi. - Giọng Tuấn trở nên rần rôi. - Có người bảo con là con của ông Bùi Mạnh Tảo. Con với em Đạt không cùng chung một bố. Có đúng thế không ạ?

Cô giáo Thuyên hốt hoảng bật người dậy, đưa tay che lấy miệng thẳng Tuấn.

- Không. Con không được nói thế. Bố Tú mới là bố của các con. Các con chỉ có chung một bố duy nhất là bố Tú thôi.... - Rồi cô nấc lên. - Trời ơi! Sao người ta độc ác đến như thế!

Những giọt nước mắt của mẹ khiến Tuấn rã rời. Nó an ủi mẹ:

- Con xin lỗi mẹ. Con chỉ hỏi thế thôi mà...

- Nhưng con không được nghe người ta nhé!

- Vâng!

- Con đừng làm cho mẹ và bố Tú buồn nhé!

- Vâng!

- Con viết thư ngay cho bố Tú để báo tin con được lên lớp và được khen thưởng đi. Bố Tú là người duy nhất đã sinh ra con và em Đạt. Đây, con xem, bố Tú yêu con biết chừng nào...

- Vâng. Con sẽ viết thư cho bố. Thôi mẹ đi nghỉ đi. Để con đi nấu cơm.

Suốt mấy ngày Tuấn đen cổ tình quên câu chuyện đã xảy ra. Nhưng rồi chính người đàn ông lạ mặt đeo kính đen, đội mũ phớt tự nhận là nhà báo Trần Nhật ấy đã không để cho nó quên.

Ông ta lại xuất hiện một lần nữa. Tuấn có tình lẩn tránh, cố tình không muốn gặp mặt con người ấy, nhưng ông ta đã phóng xe đuổi theo Tuấn và bảo:

- Bố cháu vừa viết thư cho cháu đây này. Bố cháu chỉ muốn mời cháu vào Sài Gòn chơi một chuyến thôi. Tốt nhất là đợt nghỉ hè này... Bố cháu bảo sẽ đưa cháu đi chơi Vũng Tàu và Đà Lạt bằng xe riêng...

- Không... Tôi không tin... Mẹ tôi bảo tôi chẳng hề quen biết ông ta...

- Chú chỉ có nhiệm vụ nhắc lại vậy thôi... Tin hay không là tùy ở cháu. Cháu cứ suy nghĩ kỹ đi. Lúc nào chú cũng sẵn sàng đón cháu ở số nhà 86E, phố Cửa Tiền, Hà Nội. Thôi, chú đi nhé.

- Trần Nhật rú ga chiếc Dream II, phóng đi, để lại trong lòng Tuấn đen một nghi hoặc còn lớn hơn cả lần gặp trước.

Có lẽ ông nhà báo ấy nói đúng? Mình không phải là con của bố Tú? Tại sao nhắc đến ông Bùi Mạnh Tảo mẹ lại hốt hoảng đến thế? Có chuyện mà mẹ cứ bắt mình phải hứa bao nhiêu lần? Những câu hỏi xoáy trong đầu Tuấn. Nó cố lần tìm đầu mối để tháo gỡ, nhưng càng nghĩ nó càng không thể lý giải nổi.

Rồi một đêm Tuấn chợt tỉnh giấc. Nó chong mắt nhìn lên trần nhà. Có một cái gì đó như từ sâu thẳm bỗng thức dậy trong nó.

Hình ảnh người đàn ông trong bức ảnh mà Trần Nhật đưa cho nó cứ chờn vờn trước mặt. Ông ta có phải chính là người để ra mình không? Nếu không tại sao ông ta lại gửi ảnh ra và nhờ ông Trần Nhật đến tìm mình? Phải tìm cho ra sự thật. Ý nghĩ ấy nung nấu trong đầu Tuấn suốt đêm.

Bữa ăn sáng, Tuấn nói dối mẹ là bị nhức đầu, không muốn ăn. Tất nhiên là cô giáo Thuyên và Đạt béo đều tin. Hai mẹ con phần xôi cho Tuấn trong chạn và đến trường để chuẩn bị cho lễ tổng kết năm học ngày mai.

Mẹ và Đạt đi rồi, Tuấn đen liền vùng dậy. Nó ăn ngẫu nhiên cả một đĩa xôi đầy. Rồi nó rón rén đi quanh nhà, nhìn trước nhìn sau xem có ai không. Khu nhà im ắng quá. Chỉ có một con chào mào đang đứng vắt vẻo trên ngọn xoan rửa lông. Yên trí rồi. Tuấn đóng chặt các cửa lại.

Chiếc tủ đứng kê ở gian trong vừa là nơi để quần áo, vừa là chỗ mẹ để tiền và cất các giấy tờ quan trọng. Chưa một lần nào Tuấn tự mở cánh tủ ấy. Tuấn cũng luôn nhắc với Đạt béo rằng đó là ngăn tủ riêng của bố mẹ, anh em nó không được tự tiện mở. Nhưng hôm nay thì nó phải liều. Nó cần có tiền để tìm sự thật.

Đang lúc nó ráng hết sức để xoay chìa khóa thì có tiếng chó sủa. Gay rồi. Nó nhẹ nhàng mở hé cửa nhìn ra. Thật hú vía. Một ông lão ăn mày. Đợi cho chó xua ông lão đi khỏi, Tuấn đen lại tiếp tục công việc. Nó chọc chiếc khóa nhôm vào sâu hết cỡ, và xoay. Rắc. Chiếc chìa khóa nhôm bị gãy làm hai, nửa chìa nằm gọn trong ổ khóa. Thật là tiến thoái lưỡng nan. Bỏ đi tay không chẳng? Lấy tiền đâu để đi tàu xe và ăn đường? Vả lại khóa hóc, mẹ về, làm sao mở được tủ!? Đành nào cũng dở. Phải bằng mọi cách mở tủ ra thôi.

Rất may, đoạn nan hoa xe đạp là một thứ công cụ rất lợi hại. Không những Tuấn lấy ra được đoạn chìa khóa gãy mà nó còn mở được cánh tủ một cách dễ dàng. Chà, mẹ có khá nhiều tiền. Nó nhớ cách đây hai tuần mẹ vừa bán con lợn lại 96 ki lô gam, được một triệu hai, cộng thêm với số tiền lương vừa lĩnh của mẹ. Đắn đo mãi, Tuấn lấy gọn hai xấp tiền năm trăm ngàn đồng đút sâu vào túi quần, rồi đóng tủ lại.

Đồng hồ trên bàn mới chỉ chín giờ. Lên bến xe Vân Đình tha hồ nhiều xe khách. Có nên viết thư để lại cho mẹ và Đạt không? Tuấn đen lấy giấy bút ra, nhưng nó băn khoăn mãi. Cuối cùng nó quyết định không viết gì. Để mẹ và thằng Đạt tự phán đoán và tìm kiếm. Trong lúc loay hoay dò la tìm kiếm thì nó đã vi vút ở tận đầu tận đuôi rồi.

BỨC ĐIỆN KHẨN - CUỘC PHONG TỎA NHÀ GA - CÂU CHUYỆN MƯỜI BỐN NĂM VỀ TRƯỚC

Nhà báo Đào Vân vừa dựng chiếc cúp 79 cà tàng ở sân tòa soạn, đã nghe tiếng cô thường trực gọi giật giọng:

- Anh Đào Vân, anh có điện khẩn đây này.

Mặc dù cố trấn tĩnh, nhưng tay Đào Vân vẫn run run, khi ông lấy kính dọi vào từng hàng chữ:

“Cháu Tuấn bỏ nhà đi. Nếu ra chỗ anh thì giữ lại. Nếu cháu không đến, anh ra ngay ga Hàng Cỏ, tìm cháu ở tuyến tàu Bắc - Nam. Anh cho đăng tìm cháu trên báo và Đài truyền hình. Khi đi cháu mặc quần xanh, áo trắng. Em sẽ ra sớm. Em - Thuyên.”

Bức điện khiến suốt buổi họp tòa soạn Đào Vân đứng ngồi không yên. Trong số ba anh em trong gia đình, ông thương cô giáo Thuyên, cô em gái thứ hai nhất. Là anh trai cả, nhưng ông không nuôi được mẹ, vì mẹ không hợp tính với con dâu. Nhiều năm, việc nuôi dưỡng chăm sóc mẹ dành cho cô giáo Thuyên. Năm vừa rồi, cô gái út lấy chồng là thuyền trưởng tàu viễn dương, sống ở Hải Phòng, đời sống kinh tế dư dật, đã đón mẹ xuống ở dưới đó, cô giáo Thuyên mới đỡ đi gánh nặng gia đình. Ông biết, mấy năm nay hoàn cảnh kinh tế cô giáo Thuyên có đỡ hơn, nhưng với đồng lương cô giáo cấp một, dạy học ở thôn quê, phải nhận ruộng khoán để làm thêm một mình Thuyên nuôi hai con ăn học trong khi chồng đi lao động nước ngoài, cảnh ngộ ấy khiến nhiều lúc ông rất ái ngại. Bây giờ, thằng Tuấn bỏ đi - ấy là một sự rắc rối lớn, đôi khi hậu quả khôn lường.

Từ tòa soạn, Đào Vân tạt về nhà. Không có dấu hiệu gì về thằng Tuấn, Trốn nhà đi, cu cậu lại không dám đến nhà bác, đích thì là cậu chàng theo bạn bè lang thang ở đâu rồi. “ Anh ra ngay ga Hàng Cỏ, tìm cháu ở tuyến tàu Bắc - Nam”. Tại sao cô Thuyên lại đánh điện như thế? Nội dung điện mập mờ quá. Nó xuống hải Phòng với bà ngoại và cô Liên thì sao? Ở Sài Gòn không có ai quen, sao lại đi tàu Bắc - Nam? Nghĩ vậy nhưng Đào Vân vẫn phóng xe ra ga, sục vào phòng bán vé tàu Thống Nhất. Ông đi vòng một lượt khắp gian phòng bán vé rộng mênh mông, mục tiêu là những cậu bé choai choai mặc áo sơ mi trắng, quần xanh. Không có cậu bé nào giống Tuấn cả.

- Chú ơi, có báo mới đây. Báo Tiền Phong có bài về vụ giết người cướp của trên cầu Chương. Báo Lao Động có bài viết về đời tư của Tổng thống ...

Đào Vân rút tiền đưa cho chú bé bán báo.

- Cho chú một tờ Lao Động. Này, hai hôm nay cháu có thấy một bạn nào bằng tuổi cháu, cao, đen, mặc sơ mi trắng, quần xanh lớn vồn ở đây không ?

- Có đấy. - Chú bé rút tiền vào túi và nhanh nhẩu nói. - Nó vừa ở đây sáng nay.

- Đâu rồi? Đưa chú đi tìm nó. Chú sẽ cho tiền.

- Cháu cũng không biết nó đi đâu. Hình như có một thanh niên mặc quần áo bộ đội đã đưa nó về mạn Bờ Hồ...

Đào Vân thất vọng. Kiểu mò kim đáy bể này thì đến đời mục thất cũng chẳng tìm ra. Chợt nhớ tới mấy người bạn cảnh sát vốn quen biết với ông từ lâu, Đào Vân lái xe đến đồn cảnh sát khu vực.

Đại úy cảnh sát trưởng khu vực Lê Tự Thành vừa thấy bóng Đào Vân ở cổng đã vui vẻ ra bắt tay ông:

- Lâu quá mới gặp ông anh. Tuần trước bọn tôi mới đọc phóng sự "Trẻ con ở xóm liều" của ông anh, lý thú quá...

- Bây giờ thì tôi lại đang khổ vì bọn trẻ con đây.

Đào Vân kể lại câu chuyện thằng Tuấn bỏ nhà đi và bức điện khẩn của cô em gái. Đại úy Lê Tự Thành trầm ngâm và nói:

- Chưa rõ nguyên nhân bỏ đi của cháu. Rất có thể là cháu bị bạn bè rủ rê và lấy trộm tiền của mẹ. Tôi sẽ báo cho các đồng chí trực ban ở ga và các bến xe để ý tìm kiếm. Riêng khu vực ga Hàng Cỏ thì anh yên tâm. Bất cứ cậu nhóc nào tuổi từ mười bốn, mười lăm, dáng cao, đen, mặc quần xanh, áo trắng cũng không thể lọt qua mắt cảnh sát.

*

Trong khi Đào Vân bỏ đi khắp nơi để dò la tin tức về Tuấn đen thì mẹ con cô giáo Thuyên đang trên đường từ quê ra Hà Nội. Suốt hai đêm liền hầu như cô không ngủ. Khi phát hiện ra Tuấn vắng nhà, tủ bị mở, một triệu đồng tiền bán lợn bị mất, cô nghĩ ngay đến bức ảnh ông Bùi Mạnh Tảo có trong túi áo Tuấn và quả quyết rằng nó đã bỏ vào Sài Gòn. Trời ơi, một tai họa khủng khiếp sắp giáng xuống gia đình cô. Cô sẽ mất con, và có thể tan nát cả gia đình, có thể mất tất cả. Cuộc đời sao nghiệt ngã đến thế. Gia đình đang yên ấm, mẹ con đang hòa thuận, học hành tấn tới, thì một cơn bão đen bỗng ập tới...

Với Đạt béo, việc anh Tuấn lấy trộm tiền của mẹ và bỏ nhà ra đi khiến nó nghĩ ngay tới cái giả thiết Tuấn đen có dính dáng đến một đường dây gián điệp mà trùm điệp viên rất có thể là người trong tấm ảnh nó đã đưa cho mẹ. Suốt hai đêm cả mẹ và nó trần trọc không ngủ. Rồi vội vã thu xếp đồ đạc, gửi nhà, gửi chó, gửi gà... tất tả ra bến xe để đi Hà Nội. Một chuyến đi đầy lo âu. Nhìn gương mặt mẹ hốc hác, đôi mắt trũng sâu buồn thảm thảm và thỉnh thoảng lại giàn giụa nước mắt, nó thương mẹ vô cùng.

- Mẹ ơi, hay là đánh điện cho bố về. Chắc chắn bố sẽ tìm thấy anh Tuấn. - Đạt béo nói với mẹ khi chuyển xe khách Vân Đình - Hà Đông vừa

vào tới bến.

- Đúng rồi. Mẹ phải đánh điện. - Cô giáo Thuyên như người chết đuối với được cọc choàng tỉnh và lời xềnh xệch Đạt béo về phía trạm bưu điện.

- Một bức điện khẩn lập tức được gửi đi thành phố Vongagơrát, nước Cộng hòa Liên bang Nga:

“Người nhận: Anh Nguyễn Phương Tú. Mẹ con em rất cần anh. Anh về ngay. Em - Thuyên.”

Gửi bức điện đi rồi, cô giáo Thuyên bỗng thờ người ra, như vừa bị ai bắt mất hồn.

- Kìa, mẹ làm sao thế hả mẹ? - Đạt ôm lấy mẹ, lo lắng.

Cô giáo Thuyên bỗng đưa tay ôm lấy mặt.

- Đáng lẽ mẹ không nên đánh điện cho bố. Bố có biết bao nhiêu việc phải lo nghĩ... Với lại, chỉ bốn tháng nữa là bố sẽ hết hợp đồng và về nước...

- Không sao đâu mẹ. Bố chỉ bay một ngày là về đến nhà. Tìm thấy anh Tuấn rồi, bố lại sang.

- Con ơi, nhưng bố đâu có nhiều tiền... Và nếu như bố biết anh Tuấn...- Cô giáo Thuyên định nói với Đạt một sự thật, nhưng rồi cô kịp ngừng lại. Hai mẹ con lên xe ô tô buýt rồi đi bộ về nhà bác Đào Vân.

Vẫn không thấy dấu hiệu gì của Tuấn đen.

Mặc hai vợ chồng bác Đào Vân khuyên giải, cô giáo Thuyên để Đạt ở nhà với hai bác rồi lấy xe đạp phóng ngay ra ga Hàng Cỏ. Cô bỏ vào các quầy bán vé và soát vé hỏi các nhân viên. Cô sục vào các ngõ ngách, các quán nước và quán cơm bình dân. Gặp đứa trẻ bán báo, đánh giày nào cô

cũng níu lấy, cho đũa năm trăm, đũa một ngàn, ngọt nhạt dồ dành, dò la chúng nó. Nhưng Tuấn vẫn bật vô tung tích.

Mãi chín giờ tối cô giáo Thuyên mới trở về nhà, nước mắt lã chã, nói với hai bác Đào Vân:

- Ngày mai em phải đi Sài Gòn, anh chi ạ!

- Cô bình tĩnh. Anh cho đăng báo và nhận tin trên vô tuyến truyền hình. Các chú công an cũng đang ra sức tìm kiếm giúp. Anh cũng đã điện cho cô Liên dưới Hải Phòng. Có thể cháu nó đi chơi với bạn của nó trong mấy ngày hè. Một vài ngày nữa nó sẽ về...

- Không. Em biết. Nó chẳng đi chơi với ai đâu. Em phải đi Sài Gòn tìm nó. Phải kéo ngay nó ra khỏi cái cạm bẫy ấy.

- Cạm bẫy nào? - Bác Đào Vân hỏi gặng mãi nhưng cô giáo Thuyên nhất định không trả lời.

*

Cho tới nửa đêm, đợi Đạ béo ngủ say, cô giáo Thuyên chui ra khỏi màn, bám cầu thang gác xép đi xuống nhà.

Bác Đào Vân vẫn đang ngồi làm việc bên bàn. Bác chăm chú viết một cái gì đó, chắc là một bài báo hay một cuốn sách.

Đạ béo đang ngủ chập chờn, tiếng cọt két cầu thang gác xép khiến nó tỉnh giấc. Có chuyện gì bí mật mà mẹ muốn nói riêng với bác Đào Vân? Thói tò mò trẻ con khiến Đạ ta bỗng tỉnh như sáo. Nó nằm dịch hằn ra phía lan can, nhồm đầu lên theo dõi.

- Sao? Cô không ngủ được à? Cố giữ sức khỏe kẻo ốm đấy. - Bác Đào Vân dừng tay viết, quay lại nói với mẹ nó.

- Em có câu chuyện muốn nói với anh...

- Lại chuyện thằng Tuấn chứ gì? Anh đã bảo cô phải bình tĩnh và chờ đợi.

- Vâng. Nhưng đây lại là chuyện khác. Em muốn xin ý kiến anh.

- Thế thì cô ngồi xuống đây và nói đi. - Bác Đào Vân kéo ghế cho mẹ. Qua ánh sáng đèn chụp, Đạt thấy người mẹ rung từng nhịp, giọng mẹ nghẹn ngào:

- Em khổ lắm anh ạ... Cứ tưởng đã chôn vùi được quá khứ... Nào ngờ nó vẫn đeo đẳng mẹ con em...

- Chuyện thế nào, cô cứ nói thật bình tĩnh.

- Vâng... em quyết định nói tất cả sự thật với anh. - Giọng cô trở nên nghẹn ngào, run rẩy. - Chỉ có anh mới biết khuyên em phải làm thế nào. Anh ơi, anh có tin rằng thằng Tuấn không phải là con anh Tú không?

- Lại có chuyện đó nữa sao ?

- Đó là sự thật anh ạ.

- Thế chú Tú có biết chuyện này không ?

- Em nghĩ là anh ấy không biết. Với cả cháu Tuấn và cháu Đạt, anh ấy không hề có sự đối xử khác biệt nào. Chính vì thế mà bây giờ em càng đau khổ...

- Có một chuyện gì đó vừa tác động đến thằng Tuấn phải không ?

- Vâng. Người gọi là cha đẻ của Tuấn vừa xuất hiện.

- Chà, rắc rối...- Ông ngả người sau ghế.

- Em đã chôn vùi nỗi đau này mười bốn năm rồi... Chắc anh còn nhớ Bùi Minh Tảo, gã cán bộ ở trường thương nghiệp huyện. Ngày em học ở trường sư phạm, anh ta đã theo đuổi em. Ngày ấy em còn ngây thơ và dại dột. Những lời hứa hẹn đường mật, sự khôn khéo và sẵn số của anh ta

đã làm em khước từ tình yêu của Tú. Khi ấy Tú đang ở trong quân đội, chiến đấu ở biên giới. Một tháng Tú biên cho em tới mấy lá thư, nhưng em không trả lời. Em đã bị Tảo cho uống bùa mê. Thằng Tuấn chính là sản phẩm của sự đại dột và cả tin ấy. Nhưng Tảo là một kẻ tráo trở. Ngay sau khi em có mang cháu Tuấn một tháng thì anh ta liền bỏ rơi em, chạy theo cô Kiều Oanh... Đúng lúc em định tìm đến cái chết để giải thoát khỏi nỗi ô nhục thì Tú từ biên giới trở về. Anh ấy đã cứu vớt em, đã thực sự kéo em ra khỏi cái chết, cả về mặt thể xác lẫn tâm hồn. Một tháng sau chúng em tổ chức lễ cưới...

- Trời ơi, vậy mà tôi cứ nghĩ cái thằng Tảo ấy là một đứa cũng không đến nỗi nào. Mấy lần vào thành phố Hồ Chí Minh công tác tôi đều gặp hắn. Sau khi chuyển vào Sài Gòn, hắn bỏ cô Kiều Oanh, lấy một cô gái người Bắc di cư đã có một đời chồng. Hắn làm chủ một doanh nghiệp tư nhân lớn lắm. Gặp anh, hắn hỏi thăm cô, nói rằng từ ngày cô chuyển từ Thái Bình lên Hà Tây dạy học hắn chẳng biết tin tức gì...

- Sau mười bốn năm em cố quên anh ta, nào ngờ anh ta không để cho em yên. Đây, anh ta đã nhờ một người mang địa chỉ và tấm ảnh này đến cho thằng Tuấn...

Đạt béo thò đầu hắn ra khỏi màn, nhòm xuống. Chà, chiếc ảnh trong túi áo anh Tuấn chính là ông ta. Thế mà nó lại cứ nghĩ đấy là ảnh một trùm gián điệp.

- Vậy thì nó đi Sài Gòn thật rồi. - Bác Đào Vân khẳng định.

- Em cũng tin chắc thế. Ông Bùi Mạnh Tảo đã hứa hẹn và dụ dỗ nó. Anh ơi, em làm sao sống được khi cháu Tuấn bỏ đi với con người ấy? Không, em phải giành giật lại con em. Thằng Tuấn chỉ có một người bố duy nhất là anh Tú thôi...

- Chuyện này rồi sẽ rất phức tạp. - Bác Đào Vân lắc đầu. - Chọn ai làm bố, điều này thuộc quyền cháu Tuấn. Nó đã lớn và biết suy nghĩ rồi. Vấn đề tôi lo là mối quan hệ giữa cô và chú Tú rồi sẽ thế nào?

“Không. Không thể như thế” - Đạt muốn kêu lên. Nhưng biết rằng mình đang nghe trộm chuyện người lớn, nên nó đành úp mặt vào gối, lặng lẽ để cho những dòng nước mắt tuôn chảy.

ĐƯỜNG DÂY BUÔN NGƯỜI - TRÁNH VỎ DỪA LẠI GẶP VỎ DỪA - NHỮNG NGÀY LANG THANG

Cuộc đột nhập “két bạc” của mẹ đã làm cho Tuấn đen, lần đầu tiên trong đời, trở thành một triệu phú. Một triệu đồng, triệu phú quá đi chứ. Suốt từ nhà ra bến xe liên tỉnh, tay nó không lúc nào rời khỏi túi quần. Xấp tiền đã trở thành một bộ phận của cơ thể nó, máu từ tim nó truyền dẫn dạt qua các đầu ngón tay vào đó, khiến những đồng tiền như cũng nóng lên và xâm xấp mồ hôi.

Việc đầu tiên của Tuấn đen khi đặt chân tới cửa ngõ Hà Nội, là nó đi lùm mua một chiếc quần đùi Thái có túi kéo phéc - mơ- tuya. Sau đó nó lộn trở lại nhà vệ sinh bến xe, giả vờ như đi đại tiện. Đóng chặt cánh cửa gỗ lại, yên trí không ai nhìn thấy, mới bình tĩnh cởi quần dài, chia gói tiền thành hai xấp: một xấp chín trăm ngàn đồng và xấp kia là số tiền còn lại. Đút xấp tiền lớn vào túi chiếc quần đùi Thái, kéo phéc -mơ - tuya lại, mặc vào người, rồi mặc quần dài ra ngoài. Vậy là yên trí lớn. Kẽ cạp chỉ việc đứng khóc. Số tiền lẻ gần một trăm ngàn, nó đút túi quần ngoài, để tiêu dần. Xong xuôi mọi việc, nó mở cửa, điềm nhiên đi ra nơi đỗ xe buýt.

Một triệu đồng đủ cho Tuấn đen có quyền ra ga Hàng Cỏ, mua một vé tàu nằm thượng hạng để vào Sài Gòn. Nhưng đại gì tiêu phí những đồng tiền của mẹ. Nhà báo Trần Nhật đã hai lần hẹn nó tìm đến chỗ ông ta. Vậy thì hãy xem xem ông ta đối xử thế nào?

Nhà số 86E phố Cửa Tiền đây rồi. Sang ghê. Một căn nhà ba tầng có cửa sắt kéo, ban công trồng kín hoa giấy và các loại cây cảnh. Tuấn ngó nghiêng ngoài cửa. Không thấy bóng ai sau tấm tôn thông gió. Nó biết ở thành phố người ta không thích kiểu gọi Ồi Ồi như ở nông thôn, nên nó cố

nán đợi. May quá, nó đã phát hiện ra một nút chuông. Nó kiễng chân lên và bấm liên hồi.

- Ai đấy? - Có tiếng dép lẹp xẹp, rồi tiếng phụ nữ the thé.

Tiếng mở khóa cửa, tiếng xích sắt loảng xoảng, rồi một người đàn bà khoảng ngoài ba mươi tuổi, mặc chiếc váy chàm mỏng dính, rất hờ hênh hiện ra. Tuấn đen hơi lùi trở lại vì bộ mặt chị ta trông khiếp quá. Bộ mặt bự phẩn, hai mắt bôi xanh lè, lông mày kẻ đen bóng như bôi nhọ nổi, môi đỏ chót như quệt thuốc đỏ.

- Làm gì mà bấm chuông khiếp thế? Mày là ai? - Chị ta nhìn xoáy vào Tuấn, giọng rin rít làm Tuấn đen bồng co người lại.

- Cháu ở quê ra. Cháu muốn hỏi thăm nhà báo Trần Nhật. Chú ấy hẹn cháu khi nào ra Hà Nội thì đến tìm chú ấy ngay...

- À... à... - Người đàn bà nhìn sẫm soi một lần nữa, khẽ gật đầu, lúng túng đổi giọng. - Đứng đợi ở đó. Để cô xem chú Trần Nhật có nhà không.

Tiếng dép lại lẹp xẹp lên tầng hai. Một lúc sau Trần Nhật mặc bộ pi-za-ma từ trên gác đi xuống.

- Xin chào “đồng chí” Nguyễn Đăng Tuấn. Tôi biết thế nào “đồng chí” cũng đến với chúng tôi mà... - Trần Nhật cời cợt, nói năng như một diễn viên tuồng. - Vào đây cháu. Chà chà, bố Bùi Minh Tảo sắp tới sẽ vui sướng không biết đến mức nào... Có một cậu con trai như thế này, vàng bạc châu báu nào cho bằng...

Trần Nhật đưa Tuấn vào nhà.

- Ấy chết, cháu bỏ đôi dép này lại. Mà tốt hơn hết là vứt quách nó đi. Đi dép của chú đây này. À, mà cháu phải tắm rửa một chút đã chứ nhỉ. Để chú bảo cô ra mua cho cháu mấy bộ quần áo mới. Bộ đồ này để lại. Vào Sài Gòn ai lại mặc như thế này?

- Không cần đâu chú ạ... Bộ quần áo này mẹ cháu mới mua. - Tuấn ộp bàn tay vào chỗ túi quần đùi trong, dáng để phòng. Nó nghĩ nhanh trong đầu: “Nếu ông ta cố tình bắt mình thay quần áo tức là rất có thể ông ta đã phát hiện ra túi tiền của mình. Phải cảnh giác, không thể mắc mưu.”

- Mới mua thì cũng phải thay bộ mới. Trong khi đợi cô đi sắm quần áo, cháu phải đi rửa ráy đã. Đi đường tàu xe bụi bặm, mồ hôi nhễ nhại ra đây này.

Nếu Tuấn đen nhìn thấy ông bà chủ chun mũi, quay mặt đầy vẻ ghê sợ khi chạm vào người nó, hẳn nó sẽ tự ái, nhận ra ngay thái độ khinh rẻ của họ, nhưng nó lại nghĩ khác, nó sợ mắc bẫy, sợ bị lừa lấy mất bọc tiền.

Trong khi chờ đợi bà chủ đi ra phố mua quần áo mới, Tuấn đen ngồi cóm róm ở một xó nhà. Trần Nhật đã bỏ lên gác từ lúc nào. Nó nhìn khắp lượt căn phòng và bỗng thoáng gợn một chút lo lắng. Ngôi nhà kiên cố quá. Chỉ có duy nhất một chiếc cửa sắt lửa thông ra đường. Nếu như có sự cố gì buộc nó phải chuồn khỏi đây thì làm thế nào?

Tuấn đen nghĩ vợ vẫn và thấy lo. Trước hết phải thử xem xét lại xem ông Trần Nhật này có phải là nhà báo không? Thế nhà báo thì đúng rồi. Nhưng cung cách làm việc, thái độ thì có vẻ không đàng hoàng. Mà sao nhà chẳng có sách vở hay bàn viết gì? Nhà bác Đào Vân, sách tầng tầng như núi. Chỗ nào cũng thấy báo chí, sách vở. Thế mới gọi là nhà văn nhà báo chứ. Khéo không cái ông Trần Nhật này lừa mình.

Những nghi ngờ ấy khiến Tuấn đen bắt đầu cảnh giác. Nó ngược lên cầu thang. Chợt thấy một tràng cười sặc sụa. Trên ấy hình như có nhiều người, toàn đàn ông. Họ làm gì? Cả ông Trần Nhật nữa, sao ông ấy lại bỏ mặc mình dưới này? Tuấn đen rón rén bước lên cầu thang. Nó đi chân không và nhón nhẹ năm ngón, như một chú mèo. A, trên này có hai phòng rộng và một khoảng hành lang. Phòng ngay cầu thang lên nơi có tiếng cười sặc sụa phát ra, cửa khép hờ. Tim Tuấn đập thình thịch, nó đưa tay chặn lấy ngực, ghé mắt qua khe hở. Chà, năm người đàn ông đang vây quanh một cổ tửu. Hai người ngồi quay ra ngoài nó không nhìn thấy,

còn ba ng-ười kia, thì một người bé nhỏ, mặt gầy đét, da xanh tái như kẻ nghiện thuốc phiện, một người mặt to như cái bánh đa, đỏ bóng, người kia mắt lồi dễ sợ, râu quai nó xồm xoàm. Họ vừa đánh bài vừa liếc nhìn về góc nhà, nơi Trần Nhật ôm cái máy điện thoại.

Người mắt lồi bảo:

- Nói với hắn rằng con mồi này giá hơi bị cao đấy. Ít ra phải năm que(1) thì bọn ta mới gửi nó vào được.

- Mày ngu bỏ mẹ. - Gã mặt bánh đa trừng mắt. - Thằng ấy tí phú, phải bắt nó nôn ra chục que.

Trần Nhật xua xua tay:

- Chúng mày đừng có dây vào chuyện của tao. Câm đi để tao nghe xem nó nói cái gì... A lô. Thế nào? Hắn? Thằng bé đang ở chỗ tôi. Tất nhiên là tôi sẽ gửi gấp. Nhưng sếp phải xem lại giá cả đi. Anh em giúp nhau là chính, nhưng ít ra sếp cũng phải cho anh em tiền bồi dưỡng, ăn đường...

Gay go rồi, Tuấn ta bỗng bủn rủn cả người. Bọn họ đang nói về mình đây. Đúng là họ bảo mình là con mồi. “Thằng bé đang ở chỗ tôi”.- Lão Trần Nhật nói thế. Thôi rồi. Mình đã bị sa vào bẫy. Chợt nhớ đến câu chuyện về bọn buôn người, chân Tuấn đen bỗng rúm lại. Nó véo vào đùi một cái rồi đau rồi lấy hết nghị lực vùng chạy xuống cầu thang.

Đi đâu? Làm sao thoát được khỏi ngôi nhà kiên cố này? Nó nép vào gầm cầu thang, quan sát xem có chỗ nào có thể thoát ra được. Không có lối thoát nào. Cửa sổ chắn song sắt quá vững. Cửa chính có hai lớp, ngoài là cửa sắt lửa, trong là cánh cửa gỗ lim. Trên tầng hai liệu có sân thượng không? Nó không biết. Nhưng chỉ còn hy vọng thoát theo lối trên đó.

*

Có tiếng chân huỳnh huých trên cầu thang, rồi Trần Nhật ngó xuống, gọi:

- Tuấn ơi! Tuấn đâu! Lên trên này chú bảo.

Chúng nó định xử mình - ý nghĩ ấy như điện giật vụt trong óc Tuấn. Thế là hết, mẹ ơi! Tuấn thầm kêu lên và nó nhắm mắt lại. Những giọt nước mắt ứa ra.

Lúc này, nó đã nghĩ ra một diệu kế. Nó sẽ nằm ép dưới gầm cầu thang này chờ cho vợ Trần Nhật ở phố về. Chỉ cần đợi khi vợ Trần Nhật mở hé cửa là nó sẽ lao vụt ra và biến mất trên đường phố. Nhưng bây giờ thì hỏng rồi. Bọn buôn người đã bàn kế hoạch với nhau và chúng quyết định điều Tuấn lên để xử lý?

Thôi, đành phó mặc số phận. Như người chết rồi, Tuấn không hé răng, không nhúc nhích, mặc cho Trần Nhật réo gọi rồi chạy xuống ngõ nghênh tìm kiếm.

Một tình huống bất ngờ làm Tuấn đen vụt rời khỏi chỗ nấp. Ấy là khi tấm lưng to bè của Trần Nhật như áp sát vào mặt nó, rồi cứ thế tiến ra dần phía cửa. Thời cơ trốn thoát đây rồi. Nó vừa nhìn chằm chằm vào tấm lưng ấy, vừa lùi dần lên cầu thang. Trần Nhật vẫn không nhìn thấy Tuấn. Tốt rồi, Tuấn đen liền quay ngoắt, chạy tóa lên tầng hai.

Qua căn phòng bọn buôn người đang uống rượu và đánh tổ tôm, Tuấn dừng lại nghe ngóng. Chúng vẫn đang sát phạt nhau ầm ĩ. Không thể chủ quan được. Phải tìm cách lên sân thượng, nếu không Trần Nhật sẽ tóm gọn mình như mèo tóm chuột. Tuấn lao vút lên cái ô cửa chói chang ánh nắng mặt trời.

Đứng trên sân thượng, Tuấn đen bỗng choáng ngợp. Hà Nội nhìn từ trên cao lộ rõ những mái ngói, nhấp nhô những khối nhà cao tầng. Một làn gió mát thổi thốc vào lưng nó, quay lại, nó nhận ra sông Hồng xa tít ở ngoài đê. Và những con đường dưới kia chằng chịt, chen chúc người, xe. Đây là ga Hàng Cỏ? Nó đưa mắt kiểm tìm. Từ sân thượng này phải tìm con đường ngắn nhất ra ga Hàng Cỏ mới mong thoát khỏi sự săn lùng của Trần Nhật.

Bằng cách nào để xuống được mặt đất bây giờ? Tuấn đen chạy vòng quanh khoảng sân nhưng không tìm thấy lối thoát. Phía trước là mặt phố, đằng sau và bên phải là hai ngôi nhà cao tầng, chỉ còn phía bên trái là một

mái ngói một tầng, nhưng bức tường ở phía này lại quá cao, không thể tụt xuống được. Tuấn chợt nghĩ đến những tình huống trong các phim của Mỹ và Hồng Kông. Có thể chờ một chiếc xe tải qua và nhún mình nhảy xuống trúng thùng xe. Nhưng như thế thì nguy hiểm quá. Tan xương là cái chắc. Nó nhào người ngó xuống lòng đường và hãi đến run người.

Có tiếng những bước chân huỳnh huỵch và tiếng Trần Nhật nói với bọn buôn người:

- Thăng nhỏ trốn mất rồi.

Cả bọn nhao nhao:

- Trốn bằng cách nào? Tìm kỹ quanh nhà một lần nữa đi.

- Chuột tự dẫn xác đến miệng mèo mà lại chịu treo mõm à?

- Thử lên sân thượng xem. Tao đoán chắc nó vừa chuồn lên đó.

Nguy to rồi. Mồ hôi Tuấn đen vã ra như tắm. Nó chạy ra chỗ bể nước. Nắp bể đã bị khóa chặt. Nó men theo bể nước và cố thu mình thật nhỏ lại. Trần Nhật và gã mặt bánh đa đã xuất hiện ở cửa lên sân thượng. Họ đảo mắt tìm kiếm. Rồi bất ngờ gã mặt bánh đa phăm phăm chạy ra chỗ bể nước. Tình huống thật là nguy kịch. Tuấn đen ép sát người vào thành bể phía sau. Và bất ngờ tay nó vớ được ông thép dẫn nước. Như kẻ chết đuối túm được cọc, nó xoay người túm chặt lấy đoạn đường ống và tụt vèo xuống mái ngói nhà bên.

- Thăng nhỏ kia kìa! - Gã mặt bánh đa gào lên.

Trần Nhật và mấy gã kia cùng đổ xô lại.

- Kìa Tuấn, sao cháu lại nghịch thế, - Trần Nhật cố lấy giọng thật ngọt ngào. - Chú vừa gọi điện cho bố cháu ở Sài Gòn. Lên đây. Sáng mai chú sẽ đưa cháu đi máy bay vào với bố...

- Đồ bịp bợm. - Tuấn đen nhố một bãi nước bọt và bò lồm cồm trên mái ngói. Một canh phượng vĩ lò xo vào mặt nó. Không chần chừ gì nữa, vèo một cái Tuấn đen đã đu người vào canh phượng vĩ, bay từ mái nhà xuống mặt đường.

Trong phút hiểm nghèo như vậy mà không hiểu sao Tuấn đen vẫn nhớ đến bọc tiền trong người. Nó áp sát tay vào túi quần và cứ thế chạy thực mạng giữa dòng người xe tấp nập.

*

Tới lúc thành phố lên đèn, Tuấn đen cũng tìm tới được ga Hàng Cỏ. Một và đói vô cùng nhưng suốt cả buổi chiều nó cũng chỉ dám ăn một cái bánh mì không. Tiền đầy trong túi, nhưng lúc ăn chiếc bánh mì nó bỗng nhớ đến mẹ. Thế là miếng bánh bỗng đắng ngắt trong miệng và hai hàng nước mắt cứ trào ra. Mẹ chắc là đang hốt hoảng khi phát hiện ra tủ bị mở và gói tiền bán lợn bị mất? Rồi cả mẹ và thằng Đạt cùng bỏ đi tìm mình. Chắc chắn mẹ và thằng Đạt sẽ ra nhà bác Đào Vân. Cũng có thể mẹ sẽ đi Hải Phòng, đến chỗ dì Liên và bà ngoại. Vừa nhai trệu trạo miếng bánh mì, Tuấn đen vừa nghĩ đến bao nhiêu tình huống sẽ xảy ra với mẹ và thằng Đạt. Nó thương mẹ và thấy ân hận vô cùng.

Có lúc bàn chân đã đưa Tuấn đen đến chỗ nhà báo Đào Vân. Đứng từ góc ngã ba, nó nhìn hút lên tầng năm khu nhà tập thể. Những lần mẹ đưa ra nhà bác Đào Vân chơi, nó vẫn thường cùng Đạt béo bám vắt vẻo trên cái giàn lồng sắt kia để ngắm nhìn quang cảnh Hà Nội. Thú nhất là một đêm pháo hoa mừng 2 tháng 9 năm nào. Những chùm pháo hoa từ bờ hồ Hoàn Kiếm bắn lên, sáng rực bầu trời rồi như đổ ào xuống đầu, trùm lên cả khu nhà năm tầng. Bây giờ có thể mẹ và Đạt béo đang đứng sau tấm lồng sắt, đứng trong khung cửa sổ kia, mắt đỏ hoe chờ ngóng nó. Hay ta về với mẹ, về với bác Đào Vân để bác dẫn về với mẹ? Ta sẽ quỳ xuống, gục vào lòng mẹ xin mẹ tha thứ... Đôi chân Tuấn đen ngập ngừng. Nó định chạy ào qua lòng đường về phía ngôi nhà năm tầng của bác Đào Vân.

Nhưng rồi Tuấn bỗng hình dung lại vẻ mặt hốt hoảng và rất kỳ lạ hôm mẹ nói chuyện với nó về người đàn ông trong ảnh. Rõ ràng là có một điều gì đó rất đáng ngờ giữa nó, mẹ và ông Bùi Mạnh Tảo nào đó mà nó có trách nhiệm phải tìm ra sự thật. Ông ta có phải là bố đẻ của nó không? Nó với thằng Đạt có phải là anh em cùng cha khác mẹ không? Và bố Tú, là bố đẻ của nó hay chỉ là bố dượng? Không giải đáp được những câu hỏi này, sẽ chẳng bao giờ nó được sống thanh thản. Chỉ bây giờ hoặc là không bao giờ nó có cơ hội để tìm ra sự thật.

Tuấn đen quyết định tìm lối tra ga. Không cần gã Trần Nhật nữa. Nó có tiền. Nó sẽ mua một chiếc vé tàu để vào thằng Sài Gòn.

*

Tuấn đen hoàn toàn không hay biết rằng, ngay từ khi vừa đặt chân đến sân ga, nó đã bị theo dõi. Dáng vẻ phờ phạc, quần áo lôi thôi và nhất là cái chất nhà quê ra tỉnh ở con người nó làm sao qua mắt được các tay anh chị thuộc “quân khu Ga”

“Quân khu Ga” - đó là tiếng lóng của bọn anh chị, ma cô, ăn cắp, trấn lột và dĩ điểm dùng để chỉ địa bàn hoạt động của bọn chúng. Nếu như đất có Thổ Công, sông có Hà Bá, thì mỗi địa bàn dân cư của Hà Nội cũng có những kẻ tự xưng là thủ lĩnh, tập hợp quanh chúng bọn lâu la cặn đáy của xã hội. Chúng sống ngoài pháp luật, tự đặt ra những quy ước, những luật lệ nghiêm khắc và chặt chẽ. Phạm luật, lập tức sẽ bị xử theo luật giang hồ. Có công, sẽ được thưởng. Tôn ti trật tự của “quân khu” hết sức rõ ràng. “Quân khu” được phiên chế thành các đội quân riêng: cừu vạ, ăn cắp, mại dâm. Các đội quân này bọc lót nhau, hỗ trợ nhau hành nghề và phải cống nạp cũng như được sự bảo trợ của các đại ca.

Sự xuất hiện của “con bò lạc” Tuấn đen trong “quân khu Ga” đã được trình sát của “quân khu” thông báo với đại ca. Gã ngồi ở quán nước vỉa hè đang chơi trò đầu đít với bọn lâu la. Nhác thấy Tuấn đen, gã hất hàm cho hai thằng đệ tử:

- Con ghé kia có vẻ khả nghi. Chúng mày để ý đến cái túi quần bên phải của nó.

Hai thằng nhóc cũng trạc tuổi Tuấn vội vã đứng lên bám theo Tuấn ngay.

Đang đi, bỗng thấy nóng ran sau gáy. Tuấn vội quay nhìn. Nó bắt gặp ánh mắt của thằng mồm vẩu mặc chiếc áo màu cháo lòng, cứ nhìn xoáy vào chỗ túi quần nó. Gay rồi. Thằng vẩu đã phát hiện ra túi tiền của mình. Tuấn đen lập tức thay đổi ý định. Nó đi thẳng ra chỗ cửa soát vé, nơi có một chú công an đang đứng. Chỗ này có thể được một công đôi việc. Thứ nhất là thằng vẩu không thể đến gần. Hai là, nếu cơ hội thuận lợi nó sẽ xin chú soát vé, vào hẳn trong khu lên tàu.

- Cháu định đi tàu hả? - Chú soát vé hỏi

- Dạ không. Cháu muốn hỏi giờ tàu chạy Sài Gòn.

- Còn một tiếng nữa. Có định đi thì ra mua vé ngoài kia. Ở đây không có chỗ để chôm chĩa đâu.

Tuấn đen cảm thấy nhục khi bị nghi ngờ. Nấn ná một lát, nó quyết định đi mua một vé tàu.

- Cô ơi, bán cho cháu một vé tàu ngồi đi Sài Gòn. Bao nhiêu một vé hả cô?

- Một trăm năm mươi bảy ngàn.

Chà, thế thì không đủ số tiền mình để ở ngoài. Phải lấy thêm tiền ở trong bọc thôi. Nghĩ thế, Tuấn liền sờ xuống chỗ bọc tiền. Nhưng kia, nó chạm phải một bàn tay gầy nhỏ. Nó quay lại. Thoáng nhận ra bộ mặt của thằng vẩu. Thấy mình bị lộ, thằng này vội chạy biến. Tuấn cúi xuống túi quần: túi quần dài của nó vừa bị rạch. Túi quần đùi Thái ở trong lộ ra. Hú vía. May mà bọc tiền vẫn còn. Tuấn bỗng rét run lên. Tưởng thằng vẩu đã bỏ đi đâu, ai ngờ nó vẫn bám theo và suýt nữa thì nằng bọc tiền chín trăm ngàn.

Tuấn đen nhận ra nó đang bị giăng trong một cái bẫy còn nguy hiểm hơn cả cái bẫy ở nhà Trần Nhật. Nó đang bị theo dõi và sẵn sàng bị trấn lột,

thậm chí bị bắt bất cứ lúc nào. Hóa ra tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa. Phải tìm đường thoát ra khỏi nhà ga ngay.

Một tay ôm chặt lấy chỗ quần vừa bị rách, tay kia giữ chặt số tiền lẻ, Tuấn đen bám theo mấy người hành khách, đi ra khỏi sân ga.

Có tiếng xe máy lại gần, rồi tiếng xe phanh kít ngay sát người Tuấn. Tuấn quay lại, nó bỗng kêu thét lên:

-Bọn buôn người. Các chú công an ơi, cứu cháu với...

Nó co cẳng chạy thục mạng sang bên kia đường. Một chiếc ô tô phanh kít lại cách nó chỉ một mét. Mặc, Nó ráng sức chạy, đầu cúi xuống và hai bàn tay vẫn giữ chặt hai túi quần.

- Quay lại đi Tuấn ơi... Chú đón cháu về gặp bố cháu đây mà.

Người gọi với theo ấy chính là Trần Nhật. Vừa gọi, ông ta vừa rú ga xe máy cùng với gã Mặt bánh đa ngồi sau đuổi theo. Nhưng không kịp nữa. Tuấn đen đã lọt vào giữa một ngõ hẻm ngoằn ngoèo, sâu hun hút. Nó như đổ vật vào một góc tường khuất sâu trong bóng tối.

Hình như Tuấn đen đã thiếp đi một giấc dài. Có tiếng gì như tiếng mưa? Nước ở đâu xối xả vào vai, vào đùi nó? Tuấn đen choàng tỉnh. Suýt nữa thì nó kêu rú lên. Ngay trước mặt nó là một bóng đen lù lù, tay khua khoắng phía trước, người lảo đảo mặc cho cái dòng nước từ háng gã tuôn chảy ồ ồ. Thứ nước gã thải ra từ người gã, khiến Tuấn nghẹt thở. Nó hiểu rằng gã say hoàn toàn không nhận ra nó. Gã coi nó như một cái cống, như một đồng giẻ rách, tha hồ tuôn ra chất phế thải.

Biết làm sao được. Tuấn không dám vùng chạy, không dám la lối. Chỉ cần lão say phát hiện ra là toi đời. Nếu không bị một trận như xương thì cũng bị lục soát vặt hết số tiền nó đang có trong người. Biết thế nên Tuấn đành nằm im như chết.

May mà gã say đã bỏ đi. Tuấn đen rời khỏi chỗ nấp. Một bên quần nó ướt sũng, bốc mùi nồng nặc. Nó bật khóc. Khóc không phải vì nhục, vì

bắn, mà vì bỗng nhiên nó nhớ đến mẹ và em Đạt. Có nhiều đêm nó nằm mơ và điềm nhiên tè ra giường. Cũng ướt sũng một vạt quần, ướt đầm chiếu. Những lần ấy mẹ đều biết và đánh thức nó dậy thay quần áo. Rồi nó lại ngủ tiếp ngon lành, thậm chí mẹ còn dỗ dành, động viên để nó ngủ ngon. Nhưng đêm nay, lần đầu tiên trong đời, nó phải lãnh đủ. Những kẻ điên khùng, những gã bệnh hoạn, bất lương... bất kể lúc nào cũng có thể đá vào người nó, hành hạ nó. Chao ôi, chưa bao giờ nó thấy thêm một mái ấm gia đình như lúc này, thêm đôi vòng tay chở che của mẹ, những lời âu yếm ngọt ngào của mẹ. Có ai muốn đẩy nó ra đường như thế này đây. Chắc mẹ và cả bác Đào Vân nữa suốt ngày nay cũng đang bỏ đi khắp ngả tìm kiếm nó. Mẹ khóc sưng húp mắt lên mất thôi. Thằng Đạt cũng sẽ khóc và réo gọi tên nó. Ôi, thật là điên rồ, thật là dại dột. Xảy nhà ra đường phố. Chính nó tự đẩy ải và hành hạ mình. Giá như nó đừng cậy tú lấy trộm tiền của mẹ thì việc trở về sẽ dễ dàng hơn. Nhưng bây giờ... còn mặt mũi nào mà dám nhìn thấy mẹ nữa?

CUỘC SĂN LỪNG TUẤN ĐEN- CÚ ĐIỆN THOẠI SÉT ĐÁNH - ĐẢO HÒA BÌNH

Như một con thú vồ trượt con mồi, thấy bóng Tuấn đen từ sân ga lao qua đường, Trần Nhật và gã Mặt bánh đa vừa gọi vừa rú ga đuổi theo. Đường lúc này đã thưa người, nhưng đèn đỏ vẫn bật. Trần Nhật chửi tục một câu, phanh xe lại, nhưng Mặt bánh đa hích vào sườn gã:

- Vượt đại đi. Phải bằng mọi cách tóm lấy nó. Để sống con mồi này thì mất toi chục cây vàng.

Nghe lời bạn, Trần Nhật mồm ga định chạy ào qua đường.

Tuýt. Một tiếng còi, rồi một cảnh sát xuất hiện ngay ở đầu xe, khoát tay đề nghị Trần Nhật đưa xe vào bên đường. “Ăn mày rồi. Xuống ngồi phía sau. Để tao”. Mặt bánh đa đã trườn lên, nắm chắc tay lái. Và chúng vù đi trong tiếng còi ré lên của người cảnh sát.

Hai gã ngoặt vào cái ngõ hẻm, nơi Tuấn đen vừa chạy vào. Ngõ tối ngập nhoạng không đủ ánh đèn, nhưng bốn mắt chúng cứ sáng rực như đèn ô tô, láo liên đảo xung quanh. Chúng đặt quyết tâm: bằng mọi giá đêm nay phải tóm được Tuấn đen. Hai gã đi ngược lại cái ngõ hẻm nơi mà lúc đó Tuấn đen như một mớ giẻ rách nằm thiếp ở góc tối của hai mảng tường. Thật hú vía. Tuấn đen không hề biết có lúc hai gã đã dừng lại chỗ hốc tường ấy, quét ánh đèn xe vào vùng tối ấy. Nhưng chính gã say rượu đã cứu thoát Tuấn đen. Gã đứng đái tồ tồ, khiến Trần Nhật chửi tục một câu rồi quay đi: “Mẹ kiếp, lại một thằng nát rượu đái bậy”.

Giữa thành phố rộng mênh mông, tìm một chú bé, quả khó như tìm kim đáy bể. Nhưng sự đời nhiều khi có những điều rất ngẫu nhiên. Đúng lúc

hai gã buôn người phóng xe ra bến xe khách phía Nam, cũng là lúc Tuấn đen đến vò nước công cộng rửa bỏ xong cái mùi xú uế nồng nặng của gã say rượu và thất thểu đi về phía đó. Con mồi đang tự dẫn xác đến gần con thú.

Hai gã buôn người đảo ba vòng qua bến xe rồi vòng trở lại. chúng đi một vòng quanh bờ hồ Thuyền Quang, chốc chốc lại dừng xe, tìm kiếm từng gốc cây, từng chiếc ghế đá. Có khá nhiều người ngủ trên các ghế đá. Đó là những đứa trẻ lang thang, những người ăn xin, hoặc gái ăn sương. Đến chỗ nào hai gã cũng dòm vào tận mặt người ta.

- Tao nghĩ ra rồi. - Mặt bánh đa bỗng vỗ đánh bộp vào trán và nói.

- Cái gì? - Trần Nhật tò mò.

- Một cách săn mồi độc đáo và hiệu quả hơn nhiều. Tao thể với mày là sẽ tóm gọn cả lò nhà thằng nhóc này. Nó đang ở phía kia. Mày không tin tao ư? Thế thì đi với tao.

Hai gã nhảy phốc lên xe, phóng ngược con đường Bà Triệu.

Chính lúc ấy, Tuấn đen ta đang thất thểu bước trên hè đường, dưới những chùm cây. Hình như nó vừa lê bước vừa ngủ gật. Khoảng cách giữa nó và hai gã buôn người chỉ còn ba trăm mét, rồi hai trăm mét...

Trần Nhật và Mặt bánh đa phanh kít xe lại. Hai gã dựng xe dưới lòng đường rồi xăm xăm bước tới hòm điện thoại công cộng gần đó.

Tuấn đen không hề hay biết nó đang chỉ còn cách hai tên buôn người một trăm mét nữa thôi.

*

Tiếng chuông điện thoại như một hồi chuông cấp cứu khiến cả vợ chồng nhà báo Đào Vân và cô giáo Thuyên cũng choàng dậy. Thực ra cả nhà chưa ai ngủ. Suốt cả tối nay mọi người đã chia làm hai hướng để tìm Tuấn. Riêng hướng của bác Đào Vân còn có thêm lực lượng cảnh sát của

đại úy Lê Tự Thành hỗ trợ. Vậy mà bắt vô âm tín. Họ mới về nhà chừng hai mươi phút. Cả nhà mới chỉ nằm cho giãn lưng chưa ai chớp mắt.

Quái, hơn một giờ sáng rồi sao có người còn gọi điện - bác Đào Vân nghĩ và đi lại cầm lấy ống nghe.

- A lô, có phải nhà ông Đào Vân không ạ?

- Vâng. Tôi đây. Ai gọi đấy?

- Xin lỗi ông. Chúng tôi không thể xưng danh. Nhưng xin ông hãy vui lòng nghe hết câu chuyện mà chúng tôi sắp nói đây.

- Vâng, vâng. Các ông cứ nói. Tôi nghe đây. Có phải câu chuyện liên quan đến cháu Nguyễn Đăng Tuấn không?

- Dạ, ông quả là một nhà báo sắc sảo. Số là chúng tôi vừa đọc trên mục tìm trẻ lạc có lời ra của ông về cháu Tuấn...

- Nó hiện đang ở chỗ các ông ư?

- Vâng, đang ở chỗ chúng tôi.

- Chúng tôi có thể đón cháu về ngay bây giờ chứ?

Nghe nhắc đến tên con, cô giáo Thuyên rồi bác Đào Vân gái, rồi cả Đạt béo cùng vùng dậy khỏi giường, chạy lại.

- Tìm thấy cháu Tuấn rồi hả bác? - Cô giáo Thuyên nói không ra hơi. - Anh để em nói chuyện với họ xem nào? Cháu nó hiện ở đâu?

Đào Vân đưa tay ra hiệu bảo mọi người yên lặng. Vẫn tiếng từ đầu dây nói bên kia:

- Gia đình có thể đến nhận cháu Tuấn về. Nhưng không phải đêm nay mà là đêm mai. Xin nói ngắn gọn để ông biết: Chúng tôi vừa chuộc cháu Tuấn từ một ổ buôn người. Họ đang định chuyển cháu qua biên giới thì

chúng tôi can thiệp kịp. Vấn đề là chúng tôi vừa phải chuộc một số tiền lớn. Vì thế chúng tôi muốn gia đình hoàn lại cho...

- Cái gì? Chuộc tiền ư?

Cô giáo Thuyên như muốn giành lấy ông nghe từ tay Đào Vân.

- Để em nói. Họ muốn đòi bao nhiêu cũng được.

Đào Vân lại gạt tay em gái.

- Các ông nói đi. chúng tôi phải nộp bao nhiêu tiền? Và nhận cháu khi nào? Ở đâu?

- Ông nghe đây. - Vẫn tiếng nói từ đầu dây bên kia. - Thứ nhất là cuộc điện thoại này chỉ chúng tôi và gia đình ông biết. Ông không được báo cho công an. Chúng tôi luôn theo dõi mọi hành động của ông. Nếu ông sai lời hứa, chúng tôi không thể đảm bảo tính mạng của cháu Tuấn.

- Vâng, tôi xin hứa. Các ông cứ nói đi. Bao nhiêu tiền và nhận cháu ở đâu, khi nào?

- Ông có biết đảo Hòa Bình ở công viên Lê Nin không?

- Có, tôi biết.

- Vậy thì đúng mười giờ ba mươi đêm mai, ông hãy mặc một chiếc quần bò xanh, một chiếc áo phông trắng, mang theo mười triệu đồng đến đặt tại cái hốc dưới chân bức tượng thiếu nữ phía bờ đảo bên phải, nếu đi từ cầu vào đảo. Sau đó ông đi ra cổng lớn đường Nam Bộ, đợi khoảng mười lăm phút, cháu Tuấn sẽ đến gặp ông. Đó, câu chuyện mà chúng tôi muốn nói với ông chỉ có vậy. Mọi việc tùy ông định đoạt. Hoặc là đêm mai, hoặc là không bao giờ. Xin gửi lời chào và chúc ông ngủ ngon.

Đào Vân buông máy. Cả người ông run lên. Không biết ông đang lo sợ hay tức giận. Cô giáo Thuyên, rồi vợ ông, rồi Đạt béo thì nhau hỏi dồn

dập. Nhưng ông không nói gì về nội dung cuộc đàm thoại. Lát sau, ông đuổi thẳng Đạt đi ngủ rồi gọi vợ và em gái ra nói nhỏ:

- Rõ ràng đây là một cuộc tống tiền. Vấn đề chúng ta nên xử trí như thế nào ?

- Ta báo ngay cho công an. - Vợ ông nói. - Không việc gì mà phải mang tiền nộp cho lũ chúng nó. Đúng mười rưỡi mai anh cứ giả vờ mang một gói giấy đến điểm hẹn, và báo cho công an vây bắt.

- Em không đồng ý thế đâu. - Cô giáo Thuyên phản đối. - Tính mạng con em còn lớn gấp trăm ngàn lần số tiền đó. Em có mang theo sáu triệu. Anh chỉ cho em vay bốn triệu nữa. Đêm mai anh cứ mang số tiền đó nộp cho chúng để đón cháu về.

- Thôi được. Chị em cứ ngủ đi. Để tôi tính. Tôi chỉ sợ đây là một bọn tống tiền dỏm. Chúng thấy ta rao trên báo, thế là chúng chớp lấy, làm một cú tống tiền. Vấn đề là phải xác định thằng Tuấn hiện ở đâu?

- Có đúng là bọn tống tiền đang giữ nó không?

- Đúng quá đi rồi chứ còn gì nữa. - Cô giáo Thuyên nói. - Không đừng ai người ta dựng ra chuyện để lấy tiền của mình. - Nói rồi cô vội vàng lôi trong túi ra một gói. - Đây, tiền của em đây. Anh chỉ cho em vay thêm bốn triệu. Đêm mai bằng mọi giá anh phải đi đón cháu giúp em...

Đào Vân cầm gói tiền của em gái ném vào trong tủ. Và suốt từ đó cho đến sáng, ông cứ ngồi bên bàn hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác.

*

Là một nhà báo sắc sảo đồng thời lại là một nhà văn từng viết nhiều cuốn sách cho thiếu nhi, từng để ra hàng chục nhân vật, dựng lên hàng trăm tình huống gay cấn khác nhau, nhưng chưa bao giờ nhà văn Đào Vân lại gặp một tình huống nan giải như bây giờ. Câu chuyện tống tiền lâu nay không có gì mới mẻ. Chính ông cũng đã từng viết trong một cuốn

sách về một trường hợp tổng tiền. Ngay tuần trước, một tờ báo cũng đã nêu trường hợp một cậu bé vì đọc quá nhiều sách trinh thám, đã tự bịa cả một pha tổng tiền khiến cho nhà giàu nợ phải thất điên bát đảo. Bản chất của tổng tiền là sự đe dọa, lợi dụng tâm lý lo sợ của đối phương. Kể tổng tiền, hoặc là đã nắm được con tin, hoặc là chỉ chơi một cú đòn gió cốt lừa được đối phương để lấy tiền. Cả hai trường hợp này Đào Vân đều không thể phán đoán nổi. Ông quen hư cấu và tưởng tượng, nhưng đến tình huống thực tế này thì ông đành phải bó tay.

Đúng mười giờ đêm, ông mặc chiếc áo phông trắng, quần bò xanh, cầm gói tiền mười triệu đồng, đi ra khỏi nhà. Ông thuê một cuộc xích lô đến trước cổng công viên Lê Nin thì dừng lại. Đồng hồ đã chỉ mười giờ mười lăm phút. Vẫn còn mười lăm phút nữa. Nếu đúng theo lời hẹn thì bọn tổng tiền cũng đã đưa Tuấn đến đến khu vực cổng công viên này rồi. Nó đang ở đâu? Nó có biết suốt hai hôm nay mẹ và em nó đã khổ sở như thế nào đâu. Ngày đây, trên tay bác nó đang có sáu triệu đồng và bốn triệu đồng hai bác cho vay. Cả gia tài và cơ nghiệp mà bố mẹ nó dành dụm bao năm, giờ mẹ nó sẵn sàng đánh đổi để chuộc nó về.

Đào Vân lại nhìn đồng hồ. Còn năm phút nữa. Ông lững thững bước qua cầu để vào đảo Hòa Bình.

Công viên vào giờ này vẫn còn khá đông người. Những người già và các cặp bố mẹ con cái đi hóng mát đã lục tục ra về, những những cặp tình nhân thì vẫn muốn nán lại để tận hưởng không gian thoáng đãng, hơi nước mát lạnh và những làn gió đêm rì rì. Có một cặp tình nhân đang ngồi ôm vai nhau trên chiếc ghế đá ngay phía đầu cầu vào đảo. Thấy bóng Đào Vân đi qua, người con trai khẽ ngoảnh nhìn rồi ho lên một tiếng. Đào Vân biết đó là một thứ ám hiệu. Ông yên tâm bước qua cầu vào đảo.

Có một cặp tình nhân khác ngồi tí dưới gốc cây phượng ở phía cuối đảo. Khi Đào Vân tiến tới chỗ bức tượng thiếu nữ, người con trai bỗng xòe lửa hút thuốc. Ánh lửa xòe đúng ba lần. Ám hiệu ấy khiến Đào Vân càng yên tâm hơn. Ông quay nhìn một vòng rồi bình tĩnh bước đến bên bức tượng. Quả đúng như người gọi điện thoại tối qua đã nói, dưới chân bức

tượng có một hốc nhỏ bằng một viên gạch rỗng. Ông cúi xuống nhét gói tiền mười triệu đồng vào đó, rồi đứng thẳng người, rút bao thuốc từ túi áo ngực, xòe lửa châm một điếu. Lúc đó trời lặng gió mà không hiểu sao Đào Vân xòe đến que diêm thứ tư vẫn tắt. Có lẽ tay ông quá run. Ông lo mười triệu đồng ông vừa để dưới chân bức tượng kia có thể mất mà thằng Tuấn cháu ông vẫn không được về nhà.

Theo đúng như kế hoạch bọn tổng tiền đã quy định, Đào Vân lững thững đi ra cổng lớn ở phía đường Nam Bộ. Ông đứng chờ thằng Tuấn.

Mười phút đã trôi qua. Mười lăm phút trôi qua.

Đào Vân đã hút đến điếu thuốc thứ ba.

Rồi hai mươi phút trôi qua. Vẫn không thấy bóng dáng Tuấn.

Đào Vân sốt ruột xem đồng hồ. Đã mười một giờ ba mươi. Công viên đang chia tay những người khách cuối cùng.

Bỗng từ phía nam, một chiếc xe máy phóng lại, lượn sát người ông. Từ phía người ngồi sau xe, một vật gì trắng trắng vụt bắn vào mặt ông. Ông cúi xuống nhặt. Đó là một mảnh giấy cuộn tròn. Thư của bọn tổng tiền chăng? Đào Vân mở mảnh giấy, chìa ra chỗ ánh đèn sáng.

“Chúng tôi cảnh cáo ông. Ông đã báo cho bọn CA định đưa chúng tôi vào bẫy. Hợp đồng tạm thời bị xóa bỏ. Ông hãy suy nghĩ kỹ. Nếu ông hoàn toàn thành thực, chúng tôi sẽ trao đổi tiếp, bằng không thì ... good bye!”

Đào Vân bàng hoàng. Tại sao bọn tổng tiền lại biết ông đã báo với các đồng chí công an để giăng bẫy chúng? Vậy thì chúng đã dẫn thằng Tuấn đi đâu?

Bỗng có một bàn tay đặt lên vai, khiến Đào Vân quay lại.

- Kìa Lê Tự Thành.

- Ta về thôi, nhà văn ạ. Chúng đã đánh hơi thấy bọn tôi nên đã không dám hành động - Đại úy Lê Tự Thành nói và chìa cho Đào Vân gói giấy. - Anh hãy cầm lại tiền. Đúng mười triệu của anh, không suy suyển đồng nào đâu.

Đào Vân nhìn Lê Tự thành hồi lâu. Ông đã nhận ra anh trong vai cặp tình nhân khi ông bước lên cầu vào đảo.

- Lúc cậu ho, mình nhận ra ngay là cậu. Không ngờ là bọn tổng tiền nó cũng thính như tớ. Cung cách này các cậu phải giải nghệ mất thôi. Vừa đóng kịch mà chúng đã nhận ra thì...

- Vấn đề là cái uy của chúng tôi ghê quá. - Lê Tự Thành cười xòa. - Thôi, ta về anh ạ. Anh và gia đình cứ yên tâm, sớm muộn chúng cũng không thoát khỏi tay chúng tôi đâu...

- Nhưng còn cháu Tuấn?

Đại úy Lê Tự Thành nhún vai. chính anh cũng không thể biết Tuấn đen hiện đang ở đâu?

CHUYẾN XE KHÁCH HẢI PHÒNG - BỤI ĐỜI ĐẤT CẢNG - NHỮNG NGƯỜI BẠN MỚI

Vụ tổng tiền không thành. Sau này, bọn tổng tiền cũng không có cơ hội nào để lặp lại nữa, bởi vì nhân vật con tin để mặc cả là Tuấn đen thì chúng hoàn toàn không có. Tất nhiên, nhóm cảnh sát của đại úy Lê Tự Thành cũng không còn cơ hội để tìm ra thủ phạm của vụ tổng tiền. Trần Nhật và Mặt bánh đa - hai tác giả của cú điện thoại giữa đêm khuya, khi biết Đào Văn mật báo cho công an theo dõi, đã vội hủy ngay kế hoạch tổng tiền của chúng.

Sự thật là Trần Nhật và Mặt bánh đa vẫn chưa tóm được Tuấn đen. Suốt mấy ngày liền chúng vẫn tăng cường lùng sục Tuấn đen khắp các hang cùng ngõ hẻm của Hà Nội, nhưng vẫn không hề thấy.

Thực ra Tuấn đen đã rời Hà Nội đi Hải Phòng. Nó nảy ra ý định đi Hải Phòng để trốn chạy bọn Trần Nhật, xuống thăm bà ngoại và dì Liên, sau đó ngược Hà Nội để đi vào Sài Gòn cũng chưa muộn. Nó tính thế.

Chuyến xe khách Gia Lâm - Hải Phòng thật là lịch sự và khởi hành rất đúng giờ. Ngồi bên Tuấn là một anh bộ đội da ngăm đen có bộ ria mép còn đầy lông mơ. Càng nhìn, Tuấn càng thấy anh bộ đội trẻ hơn cả phỏng đoán của nó lúc anh mới bước lên xe. Tuấn đoán nhà chỉ hai mươi tuổi là cùng. Bộ quân phục và ngôi sao trên mũ anh mới thế kia, chắc là anh cũng vừa mới nhập ngũ.

- Chú mày nhìn anh ghê thế.- Anh bộ đội quay sang Tuấn, cười rất hiền và véo má nó . - Ta làm quen nhau nhé. Anh tên là Triệu Tuấn.

- Thế thì trùng tên với em rồi. Em là Nguyễn Đăng Tuấn.

- Tuyệt quá. Ở đảo, các bạn anh thường gọi anh là Tuấn đen.
- Em cũng thế. Lớp em có những ba Tuấn. Tuấn sút, Tuấn còi. Còn em là Tuấn đen. Anh là lính đảo à? Chắc là anh đang trên đường ra đảo?
- Không. Anh đang từ đảo về nhà. Đi phép mà. Đã hai năm trời ngoài đảo rồi đấy. Em có nghe nói tới quần đảo Trường Sa không?
- Anh ở đảo Trường Sa? Thích quá nhỉ. Tháng trước chúng em mới viết thư và gửi quà tặng bộ đội Trường Sa ở mãi tít ngoài khơi...
- Ừ, xa lắm. Đó là mảnh đất xa xôi nhất của Tổ Quốc nằm mãi tít ngoài biển khơi. Từ đó về đây anh phải đi mất năm ngày.
- Thế hả anh? Chà, khi nào em được ra ngoài đó nhỉ?
- Cố gắng học đi. Sau này lớn, vào bộ đội, em sẽ có dịp ra Trường Sa. Tuổi trẻ, rất cần phải đi tới những nơi như thế. Tất nhiên, đó không phải là vùng đất du lịch. Chỉ những ai dũng cảm, không sợ gian khổ mới tới đó được.
- Anh kể cho em nghe đi!
- Có nhiều chuyện đáng nói lắm. Nhưng có lẽ anh sẽ bắt đầu bằng một loài cây mà chỉ có đảo Trường Sa mới có, ấy là cây phong ba...

Câu chuyện về Trường Sa đang tới lúc cuốn hút nhất thì có năm thanh niên vẫy xe lên ngang đường làm gián đoạn. Cả anh bộ đội và Tuấn cùng quay nhìn về phía gã thanh niên mặc áo phông Thái, tay cầm một chiếc cặp đang huơ lên:

- Xin mời quý khách hãy tạm giải lao để thư giãn tinh thần. - Vừa nói gã vừa xò ra ba quân bài tú-lơ-khơ mới cứng. - Đây là ba quân át-cơ, át-bích và át-nhép mà ai cũng biết. Xin mời các vị hãy đặt tiền vào quân đỏ. Đặt bao nhiêu ăn bấy nhiêu. Tiền vào quân đen thì thuộc nhà cái. Daaaay hoàn toàn không có chuyện phù phép mà chỉ là chuyện nhanh tay nhanh mắt, một trò giải trí và thư giãn tinh thần. Nào, xin mời quý vị cùng chơi...

Gã ngồi xuống và thoăn thoắt giăng ba quân bài trên sàn xe.

Một người mặc bộ quần áo bộ đội nhàu nhĩ, đội mũ cối sùm sụp ngồi kế bên anh Tuấn từ lúc nào vội hưởng ứng ngay:

- Tôi chơi. Ăn ít thôi nhé. Đặt năm ngàn cho quân át-cơ đây.

Tờ năm ngàn vừa đặt xuống, quân bài liền được đặt lên. Đúng là quân át-cơ.

- Chơi tiếp mười ngàn. - Người đội mũ cối hí hửng lấy năm ngàn từ tay gã áo phong Thái rồi gộp với năm ngàn của mình, đặt tiếp.

Lại quân át - cơ.

Cứ thế người đội mũ cối được liền năm ván. Ván cuối cùng anh ta đặt hẳn một trăm ngàn và thắng rõ đậm.

Anh bộ đội Tuấn thấy ngứa ngáy. Anh thò tay vào túi áo lấy tiền. Tuấn đen vội ngăn anh lại, ghé tai anh nói nhỏ:

- Đừng anh. Họ chơi trò bịp đấy. Người đội mũ cối ngồi cạnh anh là gã cò mồi.

- Không sao.... Cứ để anh chơi - Anh Tuấn khẽ đẩy Tuấn đen ra, vẻ đầy tự tin. - Ở ngoài đảo không có cái trò này. Để anh chơi một vài ván tiêu khiển.

- Đừng anh. Họ sẽ lấy hết tiền của anh mất. - Tuấn đen cố can ngăn. Nó bỗng nhớ lại câu chuyện bố Tú bị lừa mấy năm về trước. Hồi ấy bố vẫn còn ở bộ đội. Một sáng về phép, đến bến xe, có kẻ đến gạ bố mua một mảnh vải tuyết - xi với giá rất rẻ. Bố nghĩ đến món quà tặng mẹ liền đếm tiền mua ngay. Về đến nhà giở ra, hóa ra là một miếng chăn rách. Hôm ấy mẹ tiếc tiền, ức đến phát khóc, còn bố con Tuấn thì ôm nhau mà cười đến đau bụng. Bọn lừa đảo tinh vi đến mức ấy là cùng, mảnh vải tuyết - xi cầm trên tay rồi mà chúng vẫn trao miếng chăn rách thay vào được.

Nguy rồi. Anh Tuấn bị thua liền ba ván. Rõ ràng anh chỉ đúng quân đỏ nhưng gã mặc áo phong Thái đã tráo quân đen vào ngay. Cay cú quá, anh Tuấn móc cả năm tiền còn trong túi đặt cửa. Tuấn đen căng mắt nhìn. Nó nhận ra quân đỏ ở phía bên chân trái gã áo phong Thái.

- Đặt vào cửa kia. - Nó bảo anh Tuấn và xoài người chặn bàn tay nhỏ bé của mình lên quân bài.

- Thằng nhóc. Ai cho mày xía vào.

Một cái tát trời giáng nhằm đúng vào mặt Tuấn đen khiến nó ngã chúi xuống sàn xe, quân át -cơ từ tay nó bật ngửa lên.

Nhanh như chớp, anh Tuấn dướn người lên, đưa tay tóm gọn cổ tay thằng áo phong Thái vặn một vòng.

- Ông có quyền gì mà đánh thằng bé? - Mắt anh Tuấn long lên nhìn xoáy vào mặt gã bạc bịp.

Thằng đội mũ cối, rồi ba thằng đồng bọn nữa cùng xô đến đứng bao quanh anh Tuấn. Rõ ràng bây giờ chúng đã lộ mặt là một bọn cò mồi và lừa đảo.

- Mày định làm gì? Khôn hồn thì ngồi xuống. - Thằng đội mũ cối nói rít qua kẽ răng, vết sẹo chéo qua má gã giần giật như một con giun đang động đậy.

- Chúng mày đánh trẻ con là hèn. Có dám thì hãy đụng vào tao đây. - Anh Tuấn ưỡn ngực đầy thách thức và gọi với lên. - Bác tài ơi. Xin dừng cho một chút. Chúng tôi xuống đây. - Rồi anh nhìn bốn năm thằng bạc bịp.- Để khỏi phiền hành khách, chúng ta hãy xuống ngang đường kia nói chuyện với nhau.

Cả xe cùng nhao nhao ủng hộ anh Tuấn và khuyên bọn bạc bịp không nên gây gổ. Cả bốn năm thằng cùng nhìn nhau. Hình như chúng đã đoán anh Tuấn có võ. Hình như chúng đã nhìn thấy khẩu súng ngắn anh Tuấn dặt bên hông.

- Thôi, không dây với nó. Hãy để cho mày nợ cái gạo cho đến hết kỳ trả phép.- Thằng đội mũ cối hất hàm ra hiệu cho đồng bọn. Và chúng cùng rút ra phía cửa xe, nhảy xuống đường.

*

Tuấn đen bị sái quai hàm tí chút, nhưng không sao. Cuộc gặp gỡ tình cờ trên xe đã giúp nó có một người bạn mới. Anh Triệu Tuấn quê ở Thủy Nguyên. Làng anh ở bên sông Bạch Đằng. Bằng tuổi Tuấn đen anh đã bơi lặn hàng giờ liền dọc ngang dòng sông, vì thế vừa tốt nghiệp phổ thông anh đã gia nhập quân đội và được tuyển làm lính canh giữ đảo Trường Sa. Anh Tuấn bảo, nghỉ hết mười ngày phép, anh sẽ lại ra đảo.

- Có khi vào dịp đó em cũng sẽ đi Sài Gòn. - Tuấn đen nói. - Anh đi tàu từ Hà Nội vào Nha Trang phải không? Em sẽ đợi anh ở ga Hà Nội rồi cùng đi.

- Nhất trí thôi. Nào, chúng ta hẹn gặp nhau ở Hà Nội.

Triệu Tuấn lấy giấy viết cho Tuấn đen địa chỉ nhà một người quen ở Hà Nội. Hai anh em dắt nhau đi ăn kem rồi chia tay ở vườn hoa trước cửa Nhà hát lớn Hải Phòng.

Tuấn đen hỏi thăm đường ra ga để đến nhà dì Liên.

Con đường từ ga để đến nhà dì Liên đây rồi. Cảnh vật không có gì thay đổi so với lần mẹ đã dẫn nó và Đạt béo xuống Hải Phòng. Tuấn đen đếm đúng hai cây cột điện và rẽ trái. Tự nhiên trống ngực nó đập thành thành. Rất có thể nó sẽ gặp mẹ và Đạt béo ở đây. Nếu đúng vậy thì sẽ xử lý ra sao? Xin lỗi mẹ và cùng mẹ trở về nhà ư? Hủy bỏ cả kế hoạch để vào Sài Gòn tìm ông Bùi Mạnh Tảo ư? Thôi, đành vậy. Mình sẽ xin lỗi mẹ, xin lỗi bà ngoại và dì Liên. Mấy ngày lang thang vừa rồi có lúc mình đã ao ước được gặp mẹ và xin được mẹ tha thứ là gì. Tuấn đen quả quyết đi vào khu nhà tập thể.

Nhưng kìa, khu nhà ngói một tầng đã bị san ủi không còn dấu vết gì. Một chiếc máy đóng cọc đang thành thành nện những nhát búa xuống những

chiếc cọc bê tông dài. Người ta đang xây dựng ở đây một khu nhà cao tầng hoặc một nhà máy lớn. Di Liên và bà ngoại đã chuyển đi nơi khác rồi.

Tuấn đen biết nó khó lòng tìm thấy nhà di Liên giữa thành phố cảng rộng mênh mông này. Chiều muộn rồi. Đi đâu?

Chưa bao giờ Tuấn thấy cô đơn, bé nhỏ như lúc này. Dù sao ở Hà Nội nó vẫn thấy quen thuộc và tự tin hơn. Bờ Hồ, công viên Lê nin, ga Hàng Cỏ...dẫu không phải là nhà, nhưng ban đêm vẫn là nơi trú ngụ yên ổn cho những kẻ lang thang cơ nhỡ. Còn ở Hải Phòng này, ngoài nhà di Liên trước đây, nó chưa hề biết đến một nơi nào.

Bằng mọi giá phải về ngay Hà Nội - Tuấn đen quyết định. Nó vừa đi vừa chạy về phía bến xe.

- Ê, thằng nhóc. Hóa ra trái đất tròn. Không ngờ kẻ cắp bà già lại gặp nhau, há há...

Tuấn bủn rủn suýt ngã ngựa khi nghe thấy giọng nói của thằng đội mũ cối chơi bạc bịp trên xe ô tô ban trưa. Nó căng kinh hoàng hơn nữa khi nhận ra cả năm gã thanh niên trong cùng hội đang đứng dàn hàng ngang trước mặt nó. Phen này thì không thoát khỏi đòn hội chợ của bọn chúng rồi - Tuấn đen thầm nghĩ và nó phác nhanh một tình huống đối phó. Nó đảo mắt sang hai phía để tìm một chú công an hay một anh bộ đội nào đó ở gần để nhờ cứu giúp. Nhưng cả bến xe vắng ngắt. Đã hết giờ xe chạy rồi.

Như một con thú bị đuổi cùng đường, Tuấn đen đành đối diện với năm gã thanh niên, chấp nhận một cuộc tử chiến. Nó đứng choãi chân ở thế tấn, một tay giữ chặt túi tiền trong quần, một tay thu lại hình năm đấm, mắt gườm gườm lì lợm và quyết tử.

Năm gã thanh niên bỗng cười phá lên

- Giỏi. Thằng này chịu chơi lắm. Gã mặc áo phong Thái nói. - Giá có thằng bộ đội đi cùng mày thì chúng tao sẽ trị cả một thế. Nhưng một

mình thì chẳng bỏ hẳn tay. Ê, bọn chúng mày đâu, lại đây. - Gã quay lại, vừa gọi vừa vẫy tay ra hiệu.

Từ trong nhà chờ bến xe, ba thằng nhóc tuổi choai choai như Tuấn đen chạy ra. Một thằng béo ục ịch, tướng như Trư Bát Giới. Một thằng cao gầy, đen cháy như củ tam thất. Thằng còn lại cao to hơn cả nhưng chân lại đi cà nhắc.

- Chúng mày hãy nhìn rõ thằng này. - Gã mặc áo phong Thái chỉ vào Tuấn đen, nói với ba thằng nhóc. - Nó là một tay chôm chĩa có hạng của Hà Nội vừa lên xuống Hải Phòng. Trưa nay, trên xe khách, nó đã cuỗm của bọn tao mấy xấp. (1) Bây giờ tao cho chúng mày đòi lại, bằng mọi cách bắt nó phải nộp ra. Nhìn vào mấy cái túi áo, túi quần của nó kia kìa! Có đúng là cộm cộm tiền không? Nào, xông lên đi. Chúng tao làm trọng tài.

Lời vu cáo của gã mặc áo phong Thái thật bỉ ổi và thâm độc. Gã muốn “tọa sơn quan hổ đấu” (ngồi trên núi xem hổ đánh nhau), muốn xúi ba thằng nhóc làm thịt mình đây - Tuấn đen nghĩ vậy và nó lấy hết sức can đảm đón đợi một cuộc đấu không cân sức.

Năm gã thanh niên đứng vỗ tay đánh nhịp. Ba thằng nhóc, mặc dù không hiểu mô tê gì, nhưng nghe gã mặc áo phong Thái ra lệnh cũng đành miễn cưỡng vào cuộc.

Bình thường, một mình chấp ba thằng nhóc kia, Tuấn đâu có ngán. Thằng béo bệu Trư Bát Giới chỉ là một bị thịt, cho một quả móc hàm là lăn đùng ra ngay. Thằng chân tập tễnh thì lại càng không sợ. Đã một phát vào cái chân cà nhắc là năm quay đơ. Còn thằng cao gầy đen cháy thì mùi mẽ gì. Chỉ cần lừa miếng, áp sát, túm chặt ngang lưng, thít mạnh là ngã ngửa. Nhưng thằng được ba thằng nhóc này thì lại còn nguy hiểm hơn là thua. Năm gã cờ bạc bịp kia sẽ không để cho Tuấn yên. Và lúc đó mới bắt đầu trận đòn chí mạng. Không, Tuấn chẳng chơi. Dại gì mà thí mạng. Ba mươi sáu chước, chước chuẩn là hơn.

Tuấn đen quay lại phía sau để xác định hướng. Rồi nó giả vờ tiến lên. Thằng đen cháy bị thằng Trư Bát Giới đẩy phía sau, nhảy căng lên một bước. Nó lao cả cái đầu nhọn vào người Tuấn. Tuấn né người, khiến nó

mất đà, ngã chúi. Nhanh như cắt, Tuấn đá dứt một phát về phía thằng Trư Bát Giới. Thằng này hoảng quá, ôm chặt lấy thằng chân tập tễnh. Thừa lúc đội hình chúng rối loạn, Tuấn ta quay đầu, co cẳng chạy.

Tiếng la hét và tiếng bước chân rình rịch chạy đuổi theo. Mặc. Tuấn vất chân lên cổ mà chạy. May quá. Một chú công an từ đâu bỗng chạy bổ ra, chặn đường. Tuấn chui qua nách chú công an, chạy miết. Thế là thoát nạn.

*

Tuấn đen chạy mịt mù trên đường phố. Mặc những ánh đèn màu mời gọi, mùi bánh phở thơm lừng quyến rũ, mùi chả nướng làm tứa nước miếng và cồn cào gan ruột. Cho tới lúc không còn thở được nữa thì nó dừng lại. Hóa ra nó đang đứng trước một dòng sông.

Chà, dòng sông mới rộng làm sao. Từ nơi nó đứng, nhìn hút tầm mắt mới tới bờ bên kia, nơi nhaps nháy những ánh đèn và xanh đen một vệt cây. Và kìa, xuôi vài trăm mét về phía tay phải nó, là cả một thành phố nổi, rực rỡ ánh đèn. Nó bỗng reo lên khi nhận ra những con tàu lừng lững như những tòa nhà năm sáu tầng, con tàu nào cũng tua tủa cần cầu, chói người ánh điện. Đúng là bến cảng đây rồi, cửa bể đây rồi. Anh Triệu Tuấn bảo, nhà anh ở phía Thủy Nguyên bên kia. Và những chiếc tàu ngoài đảo Trường Sa của anh chắc cũng giống như những con tàu kia. Chao ời, giá mình được đi theo anh Tuấn, giá mình được lên những con tàu kia đi ra đại dương một lần thì cũng sướng cả một đời...

Tuấn đen ngồi bệt xuống bờ sông, chờ dần ngấm mãi bến cảng và những con tàu. Gió biển lồng lộng, mệt và đói làm cho nó thiếp đi.

- Này cháu...?

Có tiếng ai đó văng vẳng bên tai. Tuấn đen cố vùng cưỡng lại cơ mê ngủ, nhưng phải một lúc sau nó mới tỉnh hẳn. Nó nhận ra một người đàn ông râu ria lởm chởm đang đỡ lấy vai nó.

- Cháu đừng sợ... Bác làm nghề đánh cá ở khúc sông này. Thuyền của bác kia. Bác đã thấy cháu ngay từ khi neo thuyền để chuẩn bị bữa cơm tối. Bác biết cháu rất đói và mệt. Bác cũng có một thằng con bằng tuổi cháu đang ở dưới thuyền. Nào... Xuống thuyền cùng ăn cơm với nhà bác đi. Ăn cơm rồi cũng nghỉ lại dưới thuyền của bác...

Giọng người đàn ông thật tình cảm và chân thành. Tuấn xét nét nhìn ông, rồi nhìn xuống con thuyền đang neo gần chỗ nó ngồi. Cả người đàn ông và con thuyền đều mộc mạc, gần gũi, không một chút gì xa lạ. Thậm chí lúc choàng tỉnh nó còn tưởng lầm người đàn ông này là bố Tú của nó. Cũng gương mặt vuông chữ điền như thế, cũng giọng nói ấm và trầm như thế. Còn con thuyền với ánh lửa bập bùng trong khoang kia, sao gợi nhớ không khí gia đình đến thế. Nó như nhìn thấy nồi cá đang kho trên bếp, nồi cơm trắng ngào ngạt. Ôi, giá như người đàn bà đang ngồi bên bếp lửa kia là mẹ Thuyền của nó. Và thằng bé đang lúi húi dọn mâm kia là thằng Đạt của nó. Nó sẽ ào xuống sà vào lòng mẹ, ôm chầm lấy em và đánh chén một bữa ngon lành...

- Nào cháu. Xuống thuyền đi. Ngồi mãi trên này, sương xuống lạnh thì ốm đấy. - Người đàn ông giục và đỡ nó dậy.

Trong óc Tuấn chit vụt lên những hình ảnh bọn mẹ mìn và ma cô bắt cóc trẻ con. Bọn chúng cũng có một chiếc thuyền như thế kia. Trẻ con vừa bước khỏi bờ lên thuyền là thuyền dong ngay ra cửa biển...

- Không, Ông không được đụng đến người tôi.- Tuấn ta bỗng cúi xuống, tuột khỏi tay người đàn ông. Rồi nó quay ngoắt, phóng thẳng, để mặc người đàn ông tốt bụng đứng buông tay và trút một tiếng thở dài.

*

Cả một ngày chạy trốn, trốn cả những kẻ xấu và những người tốt, cho đến mãi nửa đêm, Tuấn đen vẫn không thể tìm thấy một chỗ nào yên ổn để trú qua đêm. Từ hôm bỏ nhà ra đi nó chưa hề khóc. Nhưng đêm nay, khi một mình vừa đói vừa mệt, lang thang trên khắp các phố cảng, thì nó lại không thể cầm được nước mắt. Nó khóc vì ân hận nỗi ăn cắp tiền của mẹ, bỏ nhà ra đi. Khóc vì tủi cực, bơ vơ một mình nơi đất lạ.

Khi cả thành phố đã ngủ say, cũng là lúc Tuấn đen lê chân tới một vườn hoa. Có hai, ba người đang nằm ngủ trên các ghế đá. Vẫn còn những ghế đá khác chưa có ai nằm. Tuấn mệt lắm. Chỉ cần ngả người trên ghế đá là nó có thể làm một giấc đến sáng. Nhưng nó không có quyền phiêu lưu như thế. Trong người nó vẫn còn gần một triệu đồng. Nói đúng hơn là nó mới tiêu hết ba mươi bảy nghìn. Vẫn còn hai bọc, bọc trong túi quần đùi gần chín trăm nghìn đồng. Và bọc kia sáu mươi ba nghìn đồng. Nằm trên ghế đá mà ngủ thì có khác nào mang nộp tiền cho bọn trấn lột.

Nó ngược nhìn lên vòm cây. Kia rồi, có một cây xà cừ lớn, tán lá um tùm. Chỉ có trèo lên đó mới mong bảo quản được số tiền trong người. Phải bằng mọi giá giữ lại số tiền cho mẹ, nếu nó không vào được Sài Gòn.

Dồn hết sức, Tuấn cố ôm lấy thân cây, leo lên. Mấy lần nó suýt tuột tay, nhưng rồi cũng lên tới chỗ chạc hai được. Ô kìa, một cái chạc ba nằm ngả như một cái ghế bành ở cạnh cây lớn! Nó lên ra nằm thử. Tốt quá. Hệt như nằm trên chiếc đi văng ở nhà bác Đào Vân. Lại có cả một cành cây xoài ra ở phía trên để đu hai tay cho khỏi ngã. Để chắc chắn, nó lấy chiếc khăn mùi xoa buộc chặt một cổ tay vào cành cây. Như thế, nếu trở mình là nó biết ngay. Xong xuôi, nó kẹp thật chặt hai chân vào thân cây lớn.

Thế rồi, nó không biết trời đất gì nữa.

Trời sáng dần, rồi sáng hẳn.

Nhưng Tuấn đen đâu có hay biết gì. Nó mơ thấy những làn tóc của mẹ xòa xuống mặt nó. Nó mơ thấy Đạt béo đang nằm đè lên người nó mà cười khanh khách.

- Kìa Đạt, không được đùa dai. Hãy buông tao ra. Tao mách mẹ bây giờ. Mẹ ơi... thằng Đạt... Mẹ... Mẹ...

Tuấn đen ú ớ gọi mẹ. Rồi nó từ từ mở mắt.

Không phải thằng Đạt, mà là thằng béo Trư Bát Giới từng xông vào đánh nhau với Tuấn ở bến xe chiều qua. Nó đang đè lên người Tuấn, một tay

giữ chặt người Tuấn, một tay ôm lấy thân cây. Dưới đất có thằng đen cháy và thằng cà nhấc. Hai thằng dang đứng đan tay vào nhau, sẵn sàng đỡ Tuấn, nếu nó rơi từ trên cây xuống.

- Túm chặt lấy cành cây không có ngã bây giờ. - Thằng béo quát vào tai Tuấn như ra lệnh.- Cậu liều quá, sao lại leo lên cây mà ngủ? Tớ lên để đánh thức cậu dậy, chứ không có ý định gì đâu. Đừng sợ. Ôm lấy người tớ cho khỏi ngã...

Tuấn ta ngoan ngoãn làm theo lệnh của thằng béo. Chiếc khăn buộc tay Tuấn vào cành cây được cởi ra. Thằng béo đỡ Tuấn ngồi dậy. Dưới đất, thằng đen cháy và thằng cà nhấc đứng sát vào thân cây, lấy vai làm thang đỡ cho hai đứa bước xuống.

Tuấn đã hoàn toàn lọt giữa vòng vây của ba thằng từng xông vào tử chiến với nó chiều qua.

- Chúng mày lại định đánh tao nữa phải không? - Tuấn lùi lại, giữ thế thủ ngay khi vừa chạm chân xuống đất.

- Quên chuyện ấy đi.- Thằng béo vỗ vào vai nó. - Hôm qua, sau lúc cậu chạy đi, chúng tớ mới biết cậu cũng cùng cảnh như chúng tớ...

Thằng đen cháy nói:

- Bọn cờ bạc bịp xúi chúng tớ đánh cậu, chứ chúng tớ đâu có muốn. Thôi, xí xóa. Cậu dám ngủ suốt đêm trên cây, chúng tớ thực sự kính nể...

Thằng cà nhấc phụ họa:

- Lúc thằng Chiến bệu treo lên, chúng tớ chỉ lo cậu giật mình rơi xuống đất thì khốn... Này, hay vào cùng nhóm với bọn này. Đàng ấy cũng lang thang không nhà như chúng tớ phải không?

Tuấn ta không ngờ cuộc gặp những kẻ từng là đối thủ của mình lại xoay chuyển theo một tình huống quá hữu hảo như vậy. Nó cảm động chớp chớp đôi mắt và nói:

- Có thật các cậu muốn chơi với chúng tớ không?

Cả ba cùng chìa tay ra:

- Tớ là Chiến bệu.

- Tớ là Kha kều.

- Còn tớ là Huy cà nhấc. Tớ với Kha kều làm nghề đánh giày, còn Chiến bệu làm trong tổ bán báo “Xa mẹ”. Địa chỉ của chúng tớ: Hà Nội - Hải Phòng.

Đến bây giờ Tuấn mới để ý đến những thứ đồ nghề của ba đứa đang để dưới gốc cây: Hai cái hòm gỗ nhỏ có quai xách và một chiếc cặp kẹp sách báo.

Tuấn lần lượt bắt tay từng đứa.

- Tớ là Tuấn, nhưng thường gọi là Tuấn đen.

- Hay qua. Tuấn đen, một cái tên cực kỳ. - Chiến bệu vừa cười vừa nắm lấy hai bàn tay Tuấn. - Nào bây giờ chúng ta cùng đi ăn sáng. Tớ đoán cậu đang đói meo lên rồi. Sáng nay tớ sẽ khao tất cả. Mỗi đứa một chiếc bánh mì...

- Nhưng mà tớ phải về Hà Nội. - Tuấn lưỡng lự.

- Thì chúng mình cũng sẽ về Hà Nội bây giờ. - Huy cà nhấc nói. - Ăn sáng xong rồi chúng ta cùng về. Chúng tớ sẽ đưa cậu về bằng đường tàu hỏa không mất tiền...

Tuấn không ngờ số phận run rủi đã đưa đến cho nó những người bạn mới, những người bạn thực sự tốt mà sau này, dù ở đâu, làm gì, nó vẫn không thể nào quên...

TÌM ANH - VỤ TRẤN LỘT BAN NGÀY - LẠC VÀO BÃI RÁC

Vào đúng cái ngày Tuấn đen phiêu lưu xuống Hải Phòng, thì ở Hà Nội, tại nhà bác Đào Vân, đã xảy ra một sự cố hết sức nghiêm trọng.

Câu chuyện bắt đầu từ cái đêm bác Đào Vân nhận được cú điện thoại của bọn tổng tiền hẹn đến đảo Hòa Bình để đón Tuấn đen. Việc không thành khiến cô giáo Thuyên lo lắng đến mất ăn mất ngủ. Suốt ngày cô đi lang thang khắp hang cùng ngõ hẻm của Hà Nội, sục đến tất cả các đồn công an, các tòa soạn báo.

Đạt béo cũng lo lắng chẳng kém gì mẹ. Ngày nào nó cũng đòi đi theo cô giáo Thuyên để tìm anh, nhưng không được chấp nhận. Với trí tưởng tượng phong phú, lại bị ảnh hưởng của khá nhiều loại sách phiêu lưu mà nó đã đọc, nó tin rằng anh Tuấn đã bị sa vào lời của một tổ chức gián điệp. Cú điện thoại tổng tiền bác Đào Vân là một bằng chứng. Rõ ràng là anh Tuấn đang nằm trong tay bọn chúng. Ban đầu chúng định thả anh Tuấn để kiếm mười triệu đồng. Nhưng sau thấy hơi quá, rẻ quá, nên bọn chúng đã đánh tháo. Có thể là anh Tuấn rất cần cho hoạt động lâu dài của bọn chúng chẳng? Có thể là cái giá của anh Tuấn phải đến hai mươi, ba mươi triệu, vì thế mà bọn chúng chưa muốn đổi? Nguy hiểm quá. Anh Tuấn càng ở lâu với bọn chúng sẽ càng bị mua chuộc, càng nhanh chóng trở thành một kẻ xấu. Chưa biết chừng chúng sẽ mang đi đào tạo ở nước ngoài, mười năm sau trở về, Tuấn đã thành một gián điệp lợi hại. Chao ơi, không thể như thế được. Phải tìm mọi cách để cứu lấy anh Tuấn.

Đây là lý do khiến Đạt béo ngấm ngấm nuôi dưỡng ý định đi tìm Tuấn đen. Nó dò hỏi mọi người rất kỹ về đảo Hòa Bình, nơi mà nó cho rằng bọn tổng tiền đang giam giữ Tuấn đen ở đó.

Thời cơ để đến đảo Hòa Bình đã tới.

Trưa ấy chị Hạnh, con bác Đào Vân đi học nhạc về sớm hơn mọi ngày. Vừa mở khóa vào nhà, chị Hạnh đã kêu lên:

- Thôi chết rồi. Chị quên mua bánh mì ăn trưa.
- Để em mua giúp cho. Em biết chỗ rồi. - Đạt béo sốt sắng.
- Thế thì Đạt mua giúp chị nhé. Lấy xe đạp của chị mà đi cho nhanh...

Đạt béo chỉ chờ có thế. Nó cầm tiền và vác chiếc xe mi-ni Nhật xăm xăm xuống cầu thang.

- Đi cẩn thận kéo dầm vào người ta đấy nhé.

Đạt nhoẻn cười, khoát tay:

- Chị cứ yên trí. Em sẽ về ngay thôi...

Nó nhảy lên xe đạp vù đi.

Như chim sổ lồng, Đạt béo phóng như bay đến đảo Hòa Bình. Nó mừng rỡ đến cảnh gặp Tuấn đen. Hai anh em ôm chầm lấy nhau. Tuấn khóc và bảo: "Sao em lại biết anh ở đây mà đến tìm?". Nó cười đắc chí: "Em đã liên hệ với lực lượng cảnh sát thành phố. Các chú công an đang chặn các ngã đường để tóm gọn ổ gián điệp. Anh lên xe để em tạt qua mua mấy ổ bánh mì rồi về với mẹ và bác Đào Vân..."

Đạt béo không hề biết rằng, khi nó vừa qua khúc ngoặt vào đường Giải Phóng, cả nó, cả chiếc xe mi-ni Nhật của nó đã lọt vào tầm mắt hai gã thanh niên đang đứng nhỡ nhơ bên hồ Thuyền Quang.

- Thằng công tử bột nào mà lại cười con mi - ni Nhật đẹp thế kia? - Gã đeo kính đen, râu con kiến vỗ đánh bốp vào vai gã mặc áo ca rô phanh ngược rồi chỉ thẳng vào thằng Đạt.

Gã áo ca rô hiểu ý, nhảy phốc lên xe đạp, hất đầu về phía trước:

- Xong rồi, lên xe đi!

Hai gã cầm cổ đạp. Loáng một cái chúng đã đuổi kịp Đạt béo. Chúng đạp dẫn lên hai bước, chắn ngang đầu xe của thằng Đạt. Đạt ta loạng choạng suýt ngã thì gã đeo kính đen đã một tay tóm chặt ghi đông xe, một tay bóp chặt vào vai nó.

- Thằng nhóc, ai bảo mày mang xe đi dong chơi lông nhông thế này. Về nhà ngay!

- Ờ cái anh này. - Đạt béo nhìn chằm chằm vào gã thanh niên. Nó tỏ ra không phải tay vừa, vừa nói toáng lên, vừa đảo mắt cầu cứu những người đi đường. - Anh buông tay tôi ra. Tôi đi mua bánh mì cho chị tôi...

- A, mày còn bướng hả? Tao bảo mày đi mua bánh mì rồi về ngay. Vậy mà mày để cả nhà đợt suốt cả buổi trưa.

- Cứ táng cho nó một trận rồi điệu nó về. - Gã áo ca rô sẵn tới, giật chiếc xe mi-ni ra khỏi tay Đạt.

- Không được động vào xe của tôi. - Đạt la toáng lên.

- A, mày còn gào lên giữa đường phố. Đẹp mặt lắm đấy. Tao bảo lên xe tao đèo về nhà cơ mà.

- Thôi, cãi lộn làm gì. Đưa nó lên xe. - Gã áo ca rô tát bóp vào mặt Đạt, khiến mặt nó nảy dom đóm. - Lên xe để chúng tao đưa về nhà. Mày là thằng em bất trị, vì vậy mà chúng tao phải dạy cho mày biết cách lễ phép.

Những người đi đường xúm lại khá đông. Nhưng ai cũng tin đây chỉ là một vụ cãi lộn giữa anh em trong gia đình, nên họ chỉ ngó qua rồi bỏ đi ngay.

- Không, các ông không được lấy xe của tôi. Xe này là của chị Hạnh. Tôi mượn chị ấy để đi mua bánh mì...

- Không có bánh mì thì mày phải về chứ. Lên xe đi! - Cả hai gã cùng nhảy phốc lên hai chiếc xe. Đạt cố nín lấy chiếc mi-ni Nhật, nhưng gã

đeo kính đen đã đập nó một cái lặn nhào xuống hè đường. Loáng cái hai thằng trấn lột đã lặn vào dòng người tấp nập.

*

Một vụ trấn lột giữa ban ngày, vậy mà không ai biết, không ai can thiệp. Bởi bọn trấn lột liều lĩnh và tình vi quá. Chúng làm cho những người lương thiện đi đường tưởng rằng chúng đang mắng mỏ, “giáo dục” một đứa em khó bảo trong gia đình. Ngôn ngữ trấn lột của chúng rất ồm ồm và lươn lẹo. Chỉ có mình thằng Đạt biết điều đó. Nhưng một mình bé bỏng thế làm sao mà chống cự lại được.

Khi hai gã trấn lột đi rồi, thằng Đạt mới hiểu ra nó vừa để mất một tài sản lớn vô cùng, lớn tới mức nó chưa bao giờ dám mơ tưởng đến. Nó biết lấy gì để đền chị Hạnh. Nó sẽ nói với mẹ và bác Đào Vân như thế nào? Chao ôi, mẹ sẽ buồn và khổ biết chừng nào khi anh Tuấn còn chưa tìm thấy mà nó lại bồi tiếp cho mẹ một đòn nữa. Không, nhất định phải lấy lại bằng được chiếc xe đạp nó mới về nhà.

Đạt béo lặn theo dọc bờ rào công viên, vừa đi vừa khóc. Nó đã nghĩ đến việc phải trình báo công an. Nhưng buồn qua, khắp cả chiều dài mấy cây số, nó chẳng gặp một chú công an nào. Đảo Hòa Bình ngay phía tay trái nó, chỉ cần đi qua chiếc cổng lớn là tới, nhưng lúc này nó cũng chẳng còn tâm trí để tạt vào. Phải tìm được chiếc mi-ni Nhật của chị Hạnh đã. Có phương tiện mới mong tìm thấy anh Tuấn.

Đạt béo không biết mình đã đi bao nhiêu lâu, qua những ngõ phố nào. Ban đầu thì nó lạc vào một ngõ phố ven hồ. Ngõ phố vòng vèo và san sát những ngôi nhà mới xây như kiểu biệt thự. Các ngõ phố cứ chằng chịt, chồng chéo, đi mãi vẫn chưa có lối ra. Rồi nó lạc ra một phố lớn, người xe đi lại như mắc cửi. Đến lúc này thì nó hoàn toàn mất phương hướng, không biết mình ở đâu.

Trời ập tối rất mau. Đường phố đã lên đèn. Đói và mệt lắm rồi, hai bắp chân đã nhức mỏi, áo sơ mi ướt đầm mồ hôi, dán chặt vào cái bụng lép kẹp, nhưng Đạt béo vẫn phải cắn răng lê gót. Nó sợ đêm tối, sợ sẽ gặp bọn mẹ mìn có thể bắt cóc nó bất cứ lúc nào. Nó cầm đầu lao qua một

dây phố mới xây. Khi ngẩng lên, nó bỗng hốt hoảng nhận ra một khoảng trống mênh mông, đen đặc. Thì ra nó đã ra tới ngoại thành. Đây là cánh đồng, cũng giống như những cánh đồng nơi mẹ nó dạy học. Không có ánh điện. Tiếng côn trùng rỉ ra. Nhưng bóng đom đóm lập lờ. Nó đứng ngẩn ra một giây, đầy hoang mang, rồi quay đầu chạy về theo lối cũ.

Càng chạy, Đạt béo càng lạc xa hơn. Nó vượt qua những hồ ao, những con đường đất. Và cuối cùng, vào khoảng lúc mười một giờ đêm thì nó hoàn toàn rơi tõm vào một bãi rác. Sau này thằng Đạt nghĩ lại, nó sẽ chẳng bao giờ quên được cái cảm giác khi đứng giữa bãi rác này. Một bãi rác rộng mênh mông, nơi nhô cao những quả đồi, nơi trũng sâu những hố lầy. Chân bước đi, lập tức kéo theo những âm thanh phập phạp vì đụng phải đủ thứ rác rưởi từ các loại chất thải, thì gì mềm nhũn lầy nhầy, thứ gì khô xốp, có thứ lại lỏng phồng quăn lấy chân, có thứ cứng như gai thép, thủy tinh. Tởm lợm nhất là cái mùi xú uế. Không hẳn là mùi phân, mùi bùn. Nó là một thứ mùi tổng hợp thum thum và khăm khăm, tanh nồng. Một đợt gió thốc lên, cái mùi ấy lại lùa thốc vào mồm vào mũi khiến Đạt béo phát ọe mấy lần.

Dò dẫm, leo trèo mãi, thậm chí có lúc phải trầy trật lắm mới khỏi bị lún sâu những hố rác đã vừa nát, cuối cùng Đạt cũng phát hiện ra mấy ngọn đèn sáng leo lét ở phía xa. Nó cố lê chân về phía đó.

Kia rồi, một túp lều nhỏ dung trên một mô đất trên mép hồ. Xung quanh được gá thêm những tấm phen ghép bằng giấy dầu, bằng ni lông, bằng vỏ bao xi măng và cốt hồng. Từng được xem trên ti vi, thằng Đạt liên tưởng ngay khu lều kia như sào huyệt của những bộ lạc da đen châu Phi trong những khu hoang mạc đầy cát và cỏ dại. Nó đã nghĩ đến cảnh sẽ gặp những con người quần áo tồi tả, mặt mũi gớm ghiếc, bẩn thỉu. Và nó chột rùng mình, quay ngoắt lại, cố tìm một lối thoát.

- Thằng kia đứng lại! - Một giọng ồm ồm như phát ra từ một chiếc chum sành khiến Đạt béo lạnh toát, bủn rủn chân tay. Ánh đèn pin chói gắt chĩa thẳng vào mặt nó. Vừa kịp chớp mắt định thần, nó đã nhận ra ngay một bóng đen cao to đứng trước mặt. Đó là một gã đàn ông có thân hình cổ quái. Gã cáo đến một mét tám. Nửa người trên to một cách kì dị, chật

cứng trong chiếc áo may ô quá cỡ, khiến những bắp thịt ở ngực, ở vai, ở tay như trương nứt ra, hở cả một mảng rốn trắng hếu. Trái ngược lại, từ phần bụng trở xuống, hai chân gã như hai ống sậy cắm trong hai ống quần soóc lửng vừa cao lêu đêu vừa có một cái gì đó không vững chãi. Lúc khác chắc Đạt ta đã phải tức cười vì cái thân hình kỳ dị kia, nhưng lúc này thì nó thực sự khiếp đảm. Khi nhìn rõ bộ mặt của gã thì Đạt các khiếp đảm hơn. Một bộ mặt đầy râu suốt từ mép, từ cằm cho tới mang tai. Cái trán nhọn hoắt hói tới tận đỉnh. Đôi mắt to lồi, long sòng sọc như mắt thú.

- Mày bị lạc đến đây hay là tự mày tìm đến, hả? - Gã móc bàn tay hộ pháp vào cằm Đạt rồi vặn ngửa mặt nó lên, cúi sát mặt nó, thở ra đầy hơi rượu, hơi thuốc lào và hành tỏi.

- Dạ thưa ông, cháu lạc... - Đạt lắp bắp rồi òa khóc.

- Câm ngay. - Gã Kỳ Dị bóp vào hàm nó một cái đau buốt. - Mày khóc tao sẽ làm thịt ngay bây giờ. - Ở đây là vương quốc của tao hiểu chưa? Lạc đến đây là điểm phúc lớn cho mày đấy, hớ hớ... Thằng này xem chừng béo tốt, làm việc được mà nuôi cũng dễ dàng. Tên mày là gì?

- Dạ cháu tên là Đạt. Mẹ cháu là cô giáo Thuyên...

- Tao cóc cần biết mẹ mày. Thậm chí mày phải quên mẹ mày đi, hiểu chưa? Nghe tao nói đây: từ ngày mai có ai hỏi, mày không được nói bố mẹ mày là ai. Tên mày từ nay cũng không còn là Đạt nữa. Mày là thằng Béo, hiểu chưa?

- Dạ, anh Tuấn cháu vẫn gọi cháu là Đạt béo.

- Tao đã bảo, chỉ là Béo thôi. Nếu nói tên Đạt, tao sẽ xẻo lưỡi. - Gã lại bóp vào quai hàm Đạt, khiến nó phải lè lưỡi, đau điếng.

Gã Kỳ Dị túm tóc lôi Đạt xềnh xệch về lều. Một mụ đàn bà còn khá trẻ, nhưng thấp béo như một con lợn, chui từ trong lều ra, một tay giụi mắt, một tay gãi bụng sồn sột. Tiếng mụ xe xé như tiếng xé vải:

- Kiểm ở đâu ra một con ghé béo thế này?

- Hơ hơ... Lộc trời đẩy mình ạ. Ta đặt tên nó là thằng Béo. Này, xem còn mẫu bánh mì nào cho nó một miếng. Xem chừng nó đói rũ ra rồi.

- Gớm, chưa làm đã đòi ăn. Cửa đâu ra? - Mụ vợ chao đôi mắt ti hí nhí Đạt đầy soi mói.

- Thôi, ngày mai sẽ trừ vào tiêu chuẩn của nó. Bây giờ mình cứ tạm ứng cho nó đi.

Có tiếng sột soạt ở hai phía góc lều. Đạt chợt nhận ra mấy đứa trẻ trạc tuổi nó đang nằm co quắp ôm lấy nhau trên mấy mảnh chiếu rách. Có một hai đứa chưa ngủ, hoặc vừa thức giấc, cùng hé mắt nhìn nó dò xét:

- Ngủ đi. Tao móc mắt ra bây giờ. - Gã Kỳ Dị gặng giọng. Mấy đôi mắt vừa mở hé đã vội vã nhắm nghiền lại.

Mụ vợ ném cho Đạt một mẫu bánh mì khô khốc.

- Ăn đi rồi vào xó kia ngủ với chúng nó. Sang mai tao sẽ giao việc...

Đói lắm, nhưng Đạt không tài nào ăn nổi. Nó nghĩ đến mẹ và anh Tuấn. Miếng bánh bã ra trong miệng nó. Nó nhai cả hai dòng nước mắt đang rỉ ra, tràn xuống khóe miệng. Tình thế này thì gay quá rồi. Nó thực sự đang bị rơi vào một ổ mìn. Có thể ngày mai, ngày kia, cả nó và những đứa trẻ kia sẽ bị mang bán hoặc sẽ bị thủ tiêu. Làm cách nào để thoát khỏi cái ổ khủng khiếp này?

KIẾM SỐNG TRÊN ĐƯỜNG PHỐ - MẪU TIN TRÊN BÁO - CUỘC TRUY TÌM ĐẠT BÉO

Lại nói về Tuấn đen. Cuộc gặp gỡ với Chiến bệu, Kha kều, Huy cà nhắc đã kết chúng lại thành bốn người bạn. Suốt chặng đường từ Hải Phòng về Hà Nội đã giúp Tuấn hiểu thêm hoàn cảnh của ba người bạn mới.

Chiến bệu vốn quê mãi vùng Quảng Xương, Thanh Hóa. Bố hy sinh ở chiến trường, mẹ mang nó đi bước nữa. Ông bố dượng nó làm nghề đánh xe trâu, có tật rượu chè, lại ham chơi đề, chơi xóc đĩa, nên phải bán cả xe, cả trâu để gán nợ. Cùng quẫn quá, ông ta giở thói vũ phu, không ngày nào không đánh đập, hành hạ mẹ nó. Một lần quá thương mẹ, Chiến xông vào can, bị ông ta tóm hai chân lẳng xuống giếng. May mà nó không chết. Hận quá, nó bỏ nhà ra Hà Nội, xin vào tổ bán báo “Xa mẹ”

Kha kều, quê ở Thái Bình, mười bốn tuổi nhưng vẫn không hề biết mặt bố mẹ. Nó sống với bà ngoại từ ngày còn đỏ hỏn. Nghe nói, mẹ nó vốn là một cô gái xinh đẹp từ Thái Bình lên tận Nghĩa Lộ để xây dựng lâm trường. Rồi mẹ nó yêu bố nó, một người đàn ông đã có vợ. Khi có mang nó thì mẹ nó bị đuổi việc. Mẹ nó đành về quê, để nó rồi để lại cho bà ngoại, bỏ đi biệt tích từ bấy đến bây giờ. Bà ngoại nó là mẹ của hai liệt sĩ, tức là hai bác anh trai của mẹ. Thương bà già yếu, Kha kều liền bỏ học, lên Hà Nội kiếm sống và dành tiền để gửi về giúp bà.

Còn Huy cà nhắc, cảnh ngộ mới thật đáng thương. Bố nó là thương binh chống Mỹ. Mẹ nó là một cô gái xinh đẹp ở làng. Hai vợ chồng lấy nhau, để liền bốn đứa con, hai trai, hai gái khỏe mạnh. Bố mẹ nó làm ruộng, thả cá, nuôi vịt, xây được nhà, sắm được xe đạp, ti vi. Cảnh nhà đang yên ấm thì tai họa ập đến. Huy và hai đứa em lần lượt rụng tóc, vàng da rồi

teo cơ. Huy bị nhẹ, chỉ teo cơ chân phải nhưng vẫn cà nhắc đi lại được. Hai đứa em, một trai, một gái, bị nặng hơn, hoàn toàn nằm liệt ở nhà, phải bỏ học. Bố mẹ chúng chạy chữa thuốc men cũng vô hiệu. Các bác sĩ bảo rằng ngày ở chiến trường, bố chúng bị nhiễm chất độc màu da cam, giờ các con phải chịu hậu quả. Cả hai bố mẹ Huy đều buồn. Bố sinh cái bần, nóng nảy. Mẹ bỏ nhà đi theo một ông buôn gỗ... Bố một mình xoay chạy không đủ nuôi con, cảnh nhà ngày một suy sụp.

Đã mấy lần Huy toan dùng dao chặt bỏ cái chân teo tóp. Lại mấy lần nó định uống thuốc chuột tự tử. Nhưng rồi quá thương bố và các em, nó quyết định bỏ nhà để ra Hà Nội tự kiếm sống.

Ba mảnh đời, ba số phận thật bất hạnh và đáng thương. Chúng đã tìm đến nhau, gấn bó và nương tựa vào nhau để vượt qua những ngày tháng cam go, vất vả. Cả ba không những đã tự nuôi sống nổi mình mà hàng tháng chúng còn dành dụm được, khi thì bay tám chục ngàn, khi thì một trăm ngàn để gửi về giúp mẹ, giúp bà, giúp bố, giúp các em. Chính Tuấn đã không cầm được nước mắt khi nghe các bạn tự kể chuyện đời mình. Đến lượt nó, nó cũng kể sơ qua cho các bạn vì sao nó lại bỏ nhà ra đi. Tất nhiên, nó không thể kể việc nó đã lấy trộm tiền của mẹ, cũng như không thể tiết lộ rằng món tài sản lớn ấy đang ở trong túi quần đùi của nó đây.

- So với các cậu thì mình vẫn là thằng sung sướng. - Tuấn nói. - Mình chỉ muốn tìm ra sự thật xem có phải mình còn có một ông bố nữa hay không?

- Đúng rồi. Cậu vào Sài Gòn là phải. - Chiến nói. - Nếu như biết chắc rằng bố mình vẫn còn sống thì dù ông ở tận đâu tận đâu, mình vẫn quyết đi tìm...

- Biết đâu ông bố cậu ở trong ấy bây giờ đang là một người giàu kếch xù. - Kha kều nói. - Chỉ cần ông ấy cho cậu một trăm cây vàng là cậu đã đổi đời.

Tuấn lắc đầu:

- Mình không nghĩ đến chuyện ấy. Mình chỉ muốn tìm ra sự thật để khỏi khổ tâm. Dù thế nào thì bố Tú vẫn là bố của mình, mình không bao giờ bỏ.

- Thôi, không bàn đến chuyện này nữa. - Chiến bảo các bạn . - Bây giờ chúng ta nên bàn xem giúp Tuấn vào Sài Gòn như thế nào?

- Mình đã hẹn với anh Tuấn, bộ đội hải quân đảo Trường Sa rồi...

Cả ba đứa cùng cười. Huy cà nhắc bĩu môi:

- Cậu cứ như ở trên trời rơi xuống ấy. Ngồi đây mà hẹn với anh bộ đội đảo Trường Sa.

- Thật mà. Các cậu không tin mình ư? - Tuấn nhìn các bạn, cố chứng minh điều mình nói. - Tớ gặp anh Tuấn trên chuyến xe xuống Hải Phòng hôm qua. Anh Tuấn đã cho mình địa chỉ hẹn gặp ở Hà Nội. Đúng mười ngày nữa mình sẽ đến địa điểm tìm gặp anh Tuấn để cùng đi Sài Gòn.

- Chuyện này có thể tin . - Kha kêu đồng tình. - Nhưng vấn đề là từ nay đến đó, cậu sẽ sống như thế nào? Về nhà với mẹ hay đến nhà ông bác nhà báo của cậu?

- Không. Mình không thể về nhà. Cũng không thể đến nhà bác Đào Vân. Trở về thì sẽ không bao giờ còn có cơ hội để tìm ra sự thật. - Vậy thì đi theo chúng tớ. Kiếm sống trên đường phố . - Chiến tuyên bố xanh rờn. - Tớ bán báo trong tổ bán báo “Xa mẹ”, còn Kha kêu và Huy cà nhắc đánh giày. Cậu chọn nghề nào?

Thế là nổ ra một cuộc tranh luận về nghề nghiệp của Tuấn đen trong những ngày sắp tới. Nghề nào cũng lắm điều hay, cũng lắm chuyện chán. Cuối cùng chúng đều đi đến quyết định: Tuấn sẽ về ở nhà trọ cùng với Kha kêu và Huy cà nhắc. Riêng Chiến vẫn ở địa điểm của tổ bán báo “Xa mẹ”. Hàng ngày bốn đứa sẽ cùng họp nhau thành một nhóm, vừa bán báo, vừa đánh giày.

Kha kều và Huy cà nhắc ở trong trong xóm Trại Nhân, một xóm nhỏ dưới chân đê La Thành. Chủ nhà của Kha và Huy là cụ Nhiều, một bà già đã trên bảy mươi tuổi, có hai người con trai là liệt sĩ chống Mỹ. Hiện bà cụ chỉ còn hai người con gái đã đi lấy chồng ở trên phố. Cụ ở một mình trong căn nhà ngói ba gian đã cũ, với món tiền trợ cấp mẹ liệt sĩ ít ỏi hàng tháng. Khác hẳn các gia đình xung quanh, coi việc cho ở trọ là một nghề kinh doanh, cụ Nhiều cho Kha kều Huy cà nhắc cùng với anh Mừng, anh Hợp đập xích lô người Hải Hưng trọ mà không hề mất cả tiền nong gì. Tất nhiên, để đáp lại lòng tốt của cụ, cả bốn anh em, hàng tháng vẫn góp tiền để đưa cho cụ, hoặc giả thỉnh thoảng mua cho cụ gói bánh, cân cam. Riêng Kha kều và Huy cà nhắc, coi cụ Nhiều là một người tốt nhất ở trên đời. Ở Hà Nội này chúng không có người thân, vì thế chúng coi cụ Nhiều như người bà ruột thịt của mình.

- Bà ơi, chúng cháu có một người bạn mới. - Huy và Kha dẫn Tuấn đến đến trước mặt cụ Nhiều. - Bạn ấy tên là Tuấn, cũng có hoàn cảnh khó khăn như chúng cháu... Bà cho bạn ấy cùng ở với chúng cháu ít ngày, bà nhớ...

Tuấn đến đứng cúi đầu. Nó bỗng nghĩ đến bà ngoại nó ở Hải Phòng mà hôm qua nó xuống tìm nhưng không gặp được. Bà ngoại tóc cũng bạc và phúc hậu như bà cụ Nhiều đây.

- Sao? Thằng Tuấn này bố mẹ cũng bỏ nhau à? - Cụ Nhiều nhìn Tuấn hồi lâu, rồi thở dài. - Khổ, ngần này tuổi đã phải đi kiếm sống. Thôi ở đây với bà, với các bạn. Cố chịu khó mà làm ăn con nhé...

Thật lạ, không hiểu sao ngay từ buổi gặp đầu tiên, Tuấn đến đã tin cậy và yêu mến cụ Nhiều như bà ngoại của mình. Đó là thứ tình cảm tự nhiên mà nó không cắt nghĩa nổi. Không cần phải suy tính nhiều, nó quyết định gửi hết số tiền trong túi quần đùi Thái cho bà cụ cất giữ hộ.

- Bà ơi, tiền này bố cháu từ Liên Xô gửi về cho cháu để mua một chiếc xe đạp. - Tuấn đến cố tìm một lý do nào để bà cụ Nhiều tin. - Cháu chưa tìm mua được xe. Bà giữ hộ cháu nhé.

- Sao mà nhiều tiền thế này? Phải nói thật với bà. Nếu là đồng tiền phi pháp thì bà không dám giữ hộ đâu.

- Tiền của bố cháu gửi về thật mà. Bà cứ cất hộ cháu. Khi nào tìm được xe đạp, cháu sẽ xin lại...

Thế là Tuấn đã yên trí về cái món tiền lớn mà nó nghĩ nếu không đi được Sài Gòn thì nhất định sẽ phải mang về trả cho mẹ. Gửi được tiền cho bà Nhiều giữ hộ rồi, nó tha hồ yên tâm đi khắp hang cùng ngõ hẻm trong thành phố với các bạn.

*

Bốn đứa bạn họp thành một nhóm kiếm sống thật là ăn ý. Thường mỗi buổi sáng chúng hẹn nhau ở một điểm quy định. Chiến bệu, sau khi đã lĩnh sách báo mới ở tổ bán báo “Xa mẹ”, liền đi thẳng đến điểm hẹn. Ở đó, Kha, Huy Tuấn đã xách đồ nghề chờ sẵn. Bốn đứa chia nhau mấy mẫu bánh mì hoặc nắm xôi ăn lót dạ, rồi họp thành một tổ, rong rã kéo đi các phố. Thường là chúng hay tới các tụ điểm bán búa, nhà hàng giải khát. Ở đấy bao giờ cũng tụ tập những người đàn ông có tiền. Trong khi những người đàn ông vừa uống bia, vừa chờ đánh giày thì Chiến bệu bắt đầu phát huy tài quảng cáo sách báo của mình:

- Báo mới nhất đây. Mời quý vị đón đọc số báo “Sống và Yêu” vừa xuất bản. Ngay số ra mắt đã hiển độc giả một câu chuyện giật gân về mối tình say đắm giữa một cụ bà 72 tuổi và một chàng trai 26 tuổi. Vì sao họ yêu nhau? Tình yêu của họ cuồng nhiệt như thế nào? Mời các quý vị hãy đón đọc...

Khách hàng gọi tới tấp khiến Chiến bệu không kịp thu tiền. Tuấn đen phải giúp nó. Tuấn đen xẻ nửa chồng báo chạy về phía góc bàn trong cùng, nơi có mấy ông khác sộp đang tụt giày cho Kha và Huy đánh.

- Dạ, “Sống và Yêu” của chú đây ạ...- Tuấn đen chìa tờ báo cho ông khách đội mũ phớt. Người khách rút tờ giấy năm ngàn và ngẩng đầu lên. Trời ơi, một bộ mặt to bè, đỏ sần sùi như da gà chọi, một bộ râu ngạnh trê đen kịt và một cặp kính đen ngòm. Đúng là Trần Nhật rồi. Cái gã buôn

người giả danh nhà báo này, vẫn rình mò, theo đuổi mình cho đến bây giờ. Tuấn thoáng nghĩ vậy, và người nó lạnh toát như vừa lọt vào vùng tử khí. Tay nó buông rơi tờ báo và cũng không kịp cầm lấy tờ bạc nằm nhìn đồng, để cho tờ bạc rơi luôn. Nó cuống quýt nhảy qua hai hàng ghế, luồn qua một tốp người đang ồn ào vào quán, chuồn vào con hẻm gần đó.

Chính Trần Nhật, ban đầu cũng không phát hiện ra Tuấn đen. Chỉ đến khi thấy Tuấn đen để rơi tờ báo, bỏ cả tiền của để chạy lấy người, thì gã mới chột ngờ ngợ nhận ra. Gã định chồm đuổi theo. Nhưng oái oăm thay, hai chân gã đang đi tất không. Hai chiếc giày của gã đang nằm trong tay Huy cà nhắc và Kha kêu. Dường như chúng đã phát hiện ra có chuyện gì giữa người đàn ông này và Tuấn đen, nên mỗi đứa càng giữ dặt lấy một chiếc giày của gã.

Cho đến khi Trần Nhật xỏ được giày, ra ngoài phố nhón nhác tìm thì Tuấn đen đã mất tăm hơi rồi.

*

Mãi đến chiều, bọn thằng Chiến, Huy, Kha mới tìm thấy Tuấn đen. Nó trốn trong một ngõ hẻm mãi phía bờ sông. Tuấn đã kể hết cho các bạn về gã nhà báo rởm Trần Nhật và những mảnh lời, thủ đoạn của bọn buôn người này đối với nó trong những ngày vừa qua.

Chiến bệu nghe xong, hỉ mũi, cười khẩy.

- Vừa rồi cậu có một mình nên bọn chúng mới dám lòng bắt như thế. Bây giờ có bọn mình rồi. Sợ gì. Chính mình đã có cả một hội trẻ em lang thang đông tới trăm người, rải ra khắp Hà Nội. Động vào một đứa là động vào cả hội. Có sợ bọn chúng...

- Lại còn cả các chú công an nữa. - Huy nói. - Các chú công an đã quen nhẵn mặt chúng mình. Có gì cứ báo cáo các chú công an. Bọn buôn người sẽ bị tóm cổ sạch.

Tuấn đen nghe các bạn nói, có vẻ yên tâm hơn. Tuy vậy nó vẫn ngấm đề phòng. Đến chỗ nào nó cũng để ý quan sát. Nó đặc cảnh giác với những

người đàn ông đội mũ pắot, đeo kính đen, nhưng người có bộ mặt đỏ như da gà chọi, những gã mặt phèn phẹt như chiếc bánh đa.

Những ngày kiếm sống cứ lặng lẽ trôi đi.

Cho đến một buổi sáng, khi Chiến bệu mang một xấp báo mới đến, Tuấn đen vội vã vớ lấy một tập, nghiêng ngấu đọc. Nó đã phần nào học được cách của Chiến trong việc chọn ra những bài giật gân để đọc và lọc ra những ý cần quảng cáo. Mở trang cuối của tờ “Hà Nội mới”, Tuấn bỗng sửng người. Tấm ảnh của thằng Đạt đập ngay vào mắt nó, bên cạnh là dòng tin:

“TÌM TRẺ LẠC”

Em Nguyễn Đăng Đạt, 11 tuổi, cao 1 mét 42, dáng người thấp béo. Bỏ nhà đi từ... Khi đi, mang theo một xe đạp mi-ni Nhật, màu xanh nước biển, mặc áo sơ mi trứng sáo, quần xanh thẫm. Ai biết em Đạt ở đâu, xin báo cho gia đình biết theo địa chỉ: Đào Vân, tuần báo Văn Học, số... Điện thoại... Hoặc phòng 507 Khu tập thể... Hoặc đồn công an gần nhất. Gia đình xin cảm ơn và hậu tạ.”

Vừa đọc, nước mắt vừa lặng lẽ tuôn chảy. Rồi Tuấn áp cả tờ báo vào mặt mình mà rống lên ồ ồ:

- Anh làm hại cả em rồi. Đạt ơi... Cả hai anh em cùng bỏ nhà đi thế này thì mẹ sống làm sao nổi...

Cả bọn đổ xô lại. Có việc gì thế? Làm sao mà thằng Tuấn đen khóc rống lên thế? Hỏi gặng mãi Tuấn đen mới chìa tờ báo ra, kể lể hết sự tình.

- Chiếc xe mi-ni Nhật là của chị Hạnh. Chắc em tôi nôn nóng đi tìm tở nên mới mượn xe của chị Hạnh phóng đi. Có thể nó đoán tở đi Sài Gòn nên đã bán xe để mua vé đi tàu rồi...

- Chưa chắc thằng Đạt đã dám bán xe đâu. - Ở Hà Nội có một bọn chuyên đi trấn lột xe đạp của trẻ con. Thằng Đạt bị bọn nó trấn xe đạp rồi...

Cả bọn bàn tán tìm cách giúp Tuấn tìm Đạt, mỗi đứa mỗi câu âm ỉ cả lên. Tuấn đen ngời rử, hai tay ôm lấy mặt. Nó mừng tưng ra cảnh mẹ nó tóc tai rũ rượi vừa gào khóc vừa đi khắp các phố réo tìm anh em nó, cảnh Đạt béo đi lang thang khắp các bờ bụi, cảnh những tên lưu manh hành hung Đạt, nhốt nó trong một căn hầm tối lạnh, nhét nó trong một chiếc bao tải rồi bí mật đưa lên một chiếc xe chạy thẳng biên giới. Chưa bao giờ nó thấy thương mẹ nó như lúc này. Giá nó không bỏ đi, giá nó trở về ngay từ hôm đầu tiên, có phải Đạt béo không bỏ nhà ra đi như thế này không...

- Tớ phải đi tìm thằng Đạt. - Tuấn bỗng vùng đứng dậy, hốt hải định chạy đi.

- Kìa Tuấn . - Chiến bệu kéo tay Tuấn lại. - Không được hấp tấp thế. Một mình cậu không giải quyết được chuyện gì đâu...

Cả ba đứa cùng giữ lấy Tuấn.

Chiến bệu cầm tập báo “Hà Nội mới” huơ lên:

- Còn đúng mười một tờ. Chỗ báo này không được bán. Bây giờ thế này: Tuấn và Kha sẽ cầm một tờ báo có ảnh của Đạt đi một hướng. Tớ và Huy đi một hướng. Còn lại chín tờ báo, tớ sẽ phân phát cho các nhóm trong tổ bán báo của tớ để chúng nhận dạng ra Đạt. Chúng ta sẽ thông báo cho tất cả bọn trẻ lang thang ở Hà Nội là bạn bè của chúng ta, để cùng phối hợp tìm kiếm thằng Đạt. Nhóm nào phát hiện ra dấu vết thằng Đạt sẽ thông báo cho nhau ngay... Nào, Tuấn, bây giờ tạm thời chúng ta chia tay nhau. Lúc này không phải là bán được nhiều báo hay đánh được nhiều giày, mà phải tìm cho được em Đạt...

Chiến bệu tuyên bố, sắp đặt công việc hết như một thanh niên từng trải, khiến Tuấn vừa ngạc nhiên vừa cảm động. Nó nghẹn ngào nói với các bạn:

- Các cậu tốt với mình quá!...

Cả bọn chia làm hai hướng kéo nhau đi. Giờ đây chúng bỏ qua tất cả những ông khách sộp mua báo, đánh giày. Mục tiêu của chúng là một thằng bé dáng người thấp béo, mặc áo sơ mi trắng sáo và quần xanh thẫm. Chúng tin rằng nhất định sẽ tìm ra thằng Đạt và chiếc xe đạp Nhật màu xanh.

TRÙM BÃI RÁC VÀ BỌN NHÓC KHỔ SAI - CÔ BẠN NHỎ - THÁM TỬ CHIẾN BỆU

Tiếng quát của gã Kỳ Dị khiến Đạt béo giật thót người, mở choàng mắt. Suốt đêm qua, nó toàn mơ những giấc mơ khủng khiếp. Nó thấy mình lọt xuống địa ngục, xung quanh hung nhúc toàn chó ngao. Tên chúa ngục mặt đen sì, mắt lồi như hai cục lửa. Nào ngờ bây giờ tỉnh dậy, những hình ảnh trong giấc mơ quái đản ấy cũng chẳng khác gì. Gã Kỳ Dị ban ngày nhìn còn dữ tợn hơn cả ban đêm. Gã ngồi trên một chiếc chiếu hoa, trước mặt gã là chai rượu bồ, một đĩa đầy ụ chân gà, những chiếc chân gà trắng nõn và cũng to kỳ dị chẳng khác gì gã. Gã rót rượu ra một cái cốc vại và uống ừng ực như uống nước lã. Gã cầm chiếc chân gà đút vào mồm, nhai nhồm nhoàm như nhai một miếng thịt mỡ, nghĩa là gã chẳng coi những mẫu xương chân gà là gì, hàm răng của gã to và khỏe đến mức những mẫu xương chỉ kịp kêu “ráu” lên một tiếng trước khi bị nghiền nát.

- Thăng béo, lại đây. - Gã tròn tròn đôi mắt lồi, đỏ đờ, nhìn xoáy vào Đạt.

Đạt liếc nhanh xung quanh. Bọn trẻ con đêm qua ngủ cạnh nó đang xì xụp ngồi húp cháo cạnh một chiếc chảo gang to như nồi nấu cám lợn. Mụ béo ị, vợ hay tình nhân gã Kỳ Dị, đạt cũng chẳng biết nữa, đang cầm đôi đũa to gõ công cốc vào đầu mấy đứa ăn quá nhanh. Trông chúng thật khốn khổ, đứa nào cũng rách rưới, bẩn thỉu, mặt mũi vêu vao.

- Tao bảo lại đây và nhìn thẳng vào mặt tao cơ mà.

Đạt len lén lại gần gã.

- Từ ngày hôm nay mày bắt đầu phải làm việc. - Gã nói và chỉ vào một cái sọt có một chiếc que sắt nhọn để bên cạnh. - Dụng cụ lao động của mày kia. Nhiệm vụ của mày là ra đón các xe rác từ thành phố chở ra, nhặt tất cả các loại phế liệu, từ mẫu sắt, hộp thuốc đánh răng, mảnh ni lông, các loại đồ hộp phế thải... Tóm lại tất cả những thứ gì còn bán được ra tiền. Nhặt được càng nhiều càng tốt. Không nhặt được thì sẽ bị phạt. - Gã đưa tay cửa ngang cổ ra hiệu. - Hình phạt thế nào, mày hãy hỏi những đứa kia, chúng sẽ dạy mày biết...

Thằng Đạt cúi đầu yên lặng. Sau những mệnh lệnh ngắn gọn của gã Kỳ Dị, nó tưởng đã xong, toan quay đi. Nhưng gã Kỳ Dị đã lại hắng giọng:

- Chưa xong. Việc thứ hai là mày hãy đồng tai nghe cho rõ và hãy nhớ lấy. Tên mày từ nay là Béo. Không có một tên nào khác. Ai hỏi, không được nói con cái nhà ai, từ đâu đến. Tốt nhất là mày hãy chỉ nên nói mày là đứa bụi đời, đi nhặt rác thuê. Nhớ chưa?

- Dạ.

- Thằng Vố, lại đây. - Gã gọi một thằng cao nhất bọn đang ngồi vét những thìa cháo trong nồi. Thằng này vội buông thìa ngẩng lên, nhô một hàm răng vố trắng ỏn. - Tao giao thằng Béo cho mày kèm cặp. Mày không được rời nó nửa bước. Nó chuồn thì mày bị xẻo thịt, nghe chưa?

Thằng Vố vâng dạ rồi rít rồi lướt đôi mắt lơn ti hí nhìn Đạt đầy vẻ đe dọa.

Buổi giao việc đầu tiên của Đạt béo đã diễn ra như vậy. Mãi sau này, khi đã làm khổ sai ở bãi rác thuần thục rồi, Đạt mới dần dần hiểu ra nơi địa ngục trần gian này, cũng như vợ chồng tên trùm bãi rác khét tiếng độc ác và tham lam.

Không ai biết tên thật của gã trùm bãi rác. Chỉ biết mọi người vẫn gọi gã là ông Cao. Có người bảo gã là một tên trốn tù. Gã từ mãi đâu dạt đến bãi rác này. Ban đầu gã cũng chỉ làm nghề nhặt rác. Nhưng rồi, chẳng bao lâu gã trở thành cai thầu. Cả bãi rác rộng lớn hàng trăm héc ta này thuộc quyền quản lý của gã. Ai đến nhặt rác đều phải được gã cho phép. Có

người gã thu thuế ngày, có người thu thuế tuần, có người thu thuế tháng. Gã tập hợp một bọn vệ sĩ chuyên môn kiểm soát những ai lạc vào bãi rác. Gã thu nạp những đứa trẻ lang thang bụi đời, nuôi như nuôi gia súc và bắt chúng hàng ngày đi nhặt rác cho gã. Người ta bảo, chỉ mới mấy tháng đến đến làm cai ở bãi rác này mà gã đã hốt vài chục triệu. Sản phẩm gã chất đồng từng loại như đồi gò. Hai ba ngày lại có xe ô tô đến chở đi. Hóa ra ở đất Hà Nội này không có cái gì bỏ đi cả. Hàng ngày từ trong thành phố, hàng trăm xe ô tô chở chất phế thải ra đây, cũng có nghĩa là chở vàng ra cho vợ chồng gã. Có người còn nói, mấy chiếc nhẫn vàng trên tay gã và vợ gã chính là những chiếc gã nhặt được từ bãi rác.

Khốn nạn nhất ở gã trùm bãi rác mà chưa mấy ai biết đến, ấy là sự bóc lột tệ hại sức lao động của lũ trẻ con. Nhưng đứa trẻ lang thang bụi đời được gã gom nhặt về đây có tới mười một đứa, kể cả Đạt béo là mười hai. Phần lớn chúng đều ở độ tuổi Đạt. Lý lịch của chúng cũng đủ loại. Nhưng phần lớn là những đứa trẻ con nhà tử tế, bị thất lạc lâu ngày, không còn nhớ rõ địa chỉ và đường về nhà. Chúng quê ở các tỉnh xa, lại lên Hà Nội lần đầu tiên, vì thế dù cố gắng bao nhiêu chúng cũng không thể thoát ra khỏi bãi rác này. Gã Kỳ Dị đã lợi dụng tình cảnh này để bóc lột sức lao động của bọn trẻ. Hàng ngày, sau bữa sáng - mỗi đứa một bát cháo loãng lót dạ - chúng bắt đầu phải đi bới rác. Bữa trưa, mỗi đứa một chiếc bánh mì nhỏ. Rồi lại đi bới rác tiếp cho đến chiều tối. Đã thế, kỷ luật lao động và định mức lao động cho mỗi đứa lại được mụ vợ gã - mà bọn trẻ vẫn gọi là mụ Lợn - đề ra và kiểm tra rất nghiêm ngặt. Thường thì bữa tối là bữa mà mụ Lợn dùng để thưởng phạt cho bọn trẻ. Đứa nào làm được việc, sản phẩm cao được mụ thưởng thêm một bát cháo. Đứa nào không đảm bảo định mức, hoặc làm việc chây lười, mụ phạt không cho ăn. Khốn khổ, đứa nào bị phạt bữa tối thì đêm ấy chỉ nằm ôm bụng, nghe tiếng sôi réo cồn cào, cảm nhận hết sự bủn rủn rã rời của chân tay. Bọn trẻ rơi vào bãi rác này không khác gì tù khổ sai. Ấy là chưa nói đến những hình phạt ghê người của gã Kỳ Dị. Gã chuyên dùng một món võ móc hàm và véo tai. Với chiều cao một mét tám và thân hình hộ pháp ấy, gã chỉ đứng choãi chân mà móc hàm, mà xách tai. Đứa trẻ nào bị hình phạt ấy, không rách tai, rã hàm thì cũng bị đau nhức hàng ngày trời.

Thật đáng thương tho Đạt. Ngay ngày làm việc đầu tiên đã gặp xúi quẩy. Nó không biết sử dụng cái móc sắt để khều các mảnh vụn ni lông. Nó không biết phân biệt đâu là mẩu sắt, đâu là mẩu nhôm, mẩu chì. Suốt một ngày mà cái sọt của nó vẫn rỗng rảnh trên vai. Tội ấy nó bị mụ Lợn phạt, không cho ăn cơm. Nó nằm còng queo trên mê chiếu rách, suốt đêm vật vờ, nửa mê nửa tỉnh. Cả lúc mê và lúc tỉnh, trên miệng nó lúc nào cũng mấp máy một tiếng: Mẹ!

*

Rất may, Đạt béo đã được một vị cứu tinh phù trợ. Đó là một cô bé trạc tuổi nó, có tên là Hoa. Hoa không thuộc quân số đám tù khổ sai trẻ con do gã Kỳ Dị quản lý, nhưng cô vẫn thuộc cư dân của bãi rác, sống bằng nghề bới rác.

Thì ra ở khu bãi rác này, ngoài gã trùm bãi rác, còn có một số gia đình nữa.

Gia đình Hoa vốn ở một ngõ hẻm gần cầu Long Biên. Bố Hoa là ông Đề, một người chuyên làm nghề mổ lợn thuê. Mẹ là bà Mậu, công nhân quét rác. Ông bà Đề đẻ tới sáu đứa con, Hoa là thứ tư. Với gia cảnh ấy, đời sống không thể nói là dư dật, nhưng cũng chưa tới mức nghèo đói quá. Gia đình học đã từng có một căn nhà ba mươi mét vuông, các con đều được đi học và chưa bao giờ gia đình bị đứt bữa. Nhưng rồi, đúng năm Hoa đang học lớp bốn thì tai họa ập đến. Số là, vốn máu mê cờ bạc, ông Đề lao vào chơi số đề. Ban đầu ông chỉ chơi như một con đề máu mê. Sau rồi ông đứng ra làm chủ đề. Liên tiếp mười ngày liền ông thắng lớn. Có ngày được vài ba triệu. Nhưng đến ngày thứ mười một, có một tay sùng sỏ trong phố nhảy vào lô đề của ông. Hắn chơi hẳn một cây vàng. Và trúng, ăn gấp bảy mươi lần, tức bảy mươi cây vàng. Thế là ông Đề, mà sau này người ta gọi chệch là ông Đề, lâm vào cảnh “Chơi đề ra đề mà ở”. Ông bán sạch mọi thứ ở trong nhà, kể cả quần áo của vợ chồng con cái, kể cả căn hộ ba mươi mét vuông, nhưng vẫn không đủ tiền để trả. Khốn khổ, ngay cả để cũng không có chỗ cho gia đình ông ở. Vợ chồng con cái ông phải dắt díu ra bãi rác này, dựng lều, quây cót, hàng ngày đi bới rác để kiếm ăn...

Thật đáng thương cho bé Hoa. Vốn là một cô gái nết na chăm chỉ và học giỏi vào loại nhất lớp, vậy mà nó đành phải bỏ học, hàng ngày vừa phải trông hai đứa em, vừa đi bới rác để giúp thêm bố mẹ. Nó là một bông hoa phải mọc trên bãi rác, lúc nào cũng lem luốc, nhàu nhĩ và bị bao bọc trong khí uế tạp.

Hoa phát hiện ra Đọt béo ngay buổi sáng đầu tiên nó đi nhặt rác cùng với bọn thằng Vỗ. Nhìn cách đi đứng, động tác làm việc, rồi thân hình, vẻ mặt của Đọt béo, Hoa biết ngay Đọt mới bị lạc ở một thị trấn nào đến đây. Rồi Hoa nhớ lại cảnh gia đình mình bị vỡ đẽ, trôi dạt ra đây ngày nào. Tự nhiên Hoa thấy rất thương và có cảm tình với Đọt.

- Này, đằng ấy đói lắm phải không? - Đó là lời chào làm quen của Hoa đầu tiên khi nó cùng bọn trẻ con đổ xô đến chỗ xe tải vừa từ trong thành phố ra đổ rác.

Đọt béo nhìn Hoa, một cái nhìn thật mệt mỏi, buồn bã.

- Có ăn khoai nước không? Lại đằng này. - Hoa đưa mắt ra hiệu rồi đi ra sau một đống rác cao.

Lúc khác có lẽ Đọt ta đã bĩu môi, coi thường. Nhưng không hiểu sao cái nhìn của cô bé lại khiến nó rưng rưng cảm động. Nhìn thằng vỗ và bọn trẻ con lao vào đống rác như lao vào một đống chiến lợi phẩm, Đọt lại thấy yên trí và nó lặng lẽ đi theo cô bé.

Mùi khoai nướng thơm ngào ngạt quyến rũ làm sao! Nó phát hiện ra một đống lửa đã vạc, nghi ngút khói. Hoa cúi xuống đống lửa, dùng chiếc que sắt bới. Một củ khoai to bằng bắp tay, vàng xém lò ra.

- A, vừa hay chín tới. - Cô bé reo lên. Hai bàn tay nhỏ bé của cô tâng tâng củ khoai cho đỡ nóng, miệng thổi phù phù, rồi cô ngả vạt áo, hững củ khoai vào đó, một tay đỡ ở phía dưới, đưa đến trước mặt Đọt.

- Ăn đi cho nóng... Chắc từ hôm qua đằng ấy chẳng có hạt gì vào bụng...

Câu hỏi ấy khiến Đạt rưng rưng nghẹn ngào. Nó đỡ củ khoai trên tay, mắt nhìn Hoa chớp chớp như muốn hỏi: “ Có thật đằng ấy cho mình củ khoai này không?”

- Đừng ngại, ăn đi nào. Để tớ bóc vỏ cho.

Củ khoai được bẻ làm đôi, vàng ươm, nóng hổi, xộc lên mũi Đạt cái mùi thơm cồn cào khiến nó tứa nước miếng.

- Đằng ấy ăn hết đi. Để phần cho đằng ấy đấy...

Đạt nhai không kịp nuốt. Có lẽ trong đời, chưa bao giờ nó từng được ăn một củ khoai nước ngon như thế này.

- Đằng ấy tên gì? - Bé Hoa nhìn Đạt như người chị gái nhìn em, hỏi.

- Tên là Béo . - Đạt nhó lại lời dặn của gã Kỳ dị, nó trả lời như vừa học thuộc một bài học.

- Hí, hí... Tên gì mà buồn cười thế? Nói dối rồi. Mình tên là Hoa. Đằng ấy phải có tên gì khác mà đúng cơ.

Thái độ và tình cảm của cô bé thật tự nhiên, chân thành, khiến Đạt cuối cùng cũng phải khai rõ tên họ thật.

- Mình tên là Đạt, những lão trùm cứ mình gọi là Béo.

- Ông ấy ác lắm. - Hoa bảo. - Giá như Đạt đến ở với nhà tớ thì đỡ khổ... Cô bé nói và thở dài. Trông cô bỗng già đi mấy tuổi. - Bây giờ bố tớ tỉnh ngộ ra rồi. Nhưng mà bối rác như thế này thì biết đến bao giờ mới chuộc lại được nhà cửa. Này, tớ bảo nhé. Nhà tớ tuy còn nghèo nhưng bố mẹ tớ tốt lắm. Tớ sẽ nói với mẹ hằng ngày phần khoai cho đằng ấy. Đừng ngại, thỉnh thoảng sang nhà tớ chơi...

Tình bạn đầu tiên giữa Đạt và bé Hoa đã bắt đầu như thế. Với Đạt, nó thực sự là một nguồn an ủi, là niềm hạnh phúc hiem hoi, nó tựa như một khoảng trời xanh trong giữa một vùng giông bão, một ngọn lửa ấm áp

giữa đêm đông giá lạnh. Làm sao có thể quên được những khoảng khắc tuổi thơ này, cho dù sau này Đạt có thể đi tới chân trời góc biển nào...

Vào ngày thứ ba của đời lao động khổ sai, buổi chiều, đang hý húi bới một đồng rác vừa từ trong thành phố chở ra, Đạt béo bống phát hiện ra giữa đồng bùn rác sột sệt một vật gì lấp lánh rất lạ. Nó ngồi thụp xuống, hồi hộp dùng que sắt gạt lớp bùn đất. Trời, một chiếc vòng trang sức. Đích thị là kim cương rồi. Nó khẽ reo lên. Cả một chuỗi dài tới hàng trăm viên to bằng hạt ngô, trong suốt. Khi ánh nắng rọi vào, mỗi viên lại ánh lên những màu khác nhau như những sắc cầu vồng. Tim Đạt đập thình thịch. Đầu óc Đạt nhảy nhót những ý nghĩ. Giá mình mang về cho mẹ ngay bây giờ, chắc mẹ sẽ vui sướng lắm. Chỉ cần một viên là mua được ngay một chiếc xe đạp mi ni để trả cho chị Hạnh. Một viên nữa để mua cho anh Tuấn một chiếc xe. Còn lại phần mẹ hết. Mẹ sẽ điện ngay cho bố bảo bố không phải lao động thuê ở Liên Xô nữa...

Giấu chuỗi hạt vào trong túi áo, Đạt khoác chiếc sọt lên vai, rào bước. Nhưng đi đâu bây giờ? Chỉ cần gặp gã Kỳ Dị là chuỗi hạt này sẽ về tay lão. Giấu đi đâu được? Thằng Vỗ ngày nào cũng khám người Đạt. Nó sẽ hót tay trên hoặc mang nộp ngay cho gã Kỳ Dị. Thôi, chẳng chơi. Tặng cái Hoa để nó đeo chơi. ý nghĩ ấy vừa nảy sinh trong óc Đạt khiến nó thấy vui vui. Nó chạy lại nhà bé Hoa.

- Hoa ơi, có cái này hay lắm!

Nghe tiếng Đạt gọi, bé Hoa liền chạy đến ngay.

- Chuyện gì thế? Kể cho Hoa nghe đi nào.

Đạt đảo mắt nhìn quanh, biết không có ai, nó mới thờ tay vào túi áo, lấy chuỗi vòng ra.

- Tớ vừa nhặt được chuỗi vòng kim cương. Cho Hoa đấy.

Mắt Hoa mở tròn nhìn Đạt như không tin.

- Thật sao? Cho Hoa chiếc vòng kim cương à?

Hoa run run nâng chiếc vòng trên tay. Đến lượt cô bé cũng không dám tin ở mắt mình. Chà, một chuỗi vòng thật tuyệt. Tuy còn dính bùn đất, nhưng từng hạt, từng hạt đã lấp lánh như ngọc.

- Hoa đeo vào cổ thì đẹp lắm đấy. - Đạt nhìn chăm chăm vào cổ Hoa khiến cô bé đỏ ửng cả mặt. - Nhưng mà để tớ mang rửa đi đã. Phải lấy xà phòng đánh cho sáng lên'

Hai đứa chạy lại chỗ vại nước. Bốn bàn tay cùng vừa dội nước, vừa rửa thật sạch từng hạt. Hoa bỗng tần ngần một lúc, rồi bảo:

- Không phải kim cương đâu, Đạt ạ. Tớ nhớ ra rồi, ngày trước lớp tớ có cái Thủy nhà rất giàu. nó cũng có chuỗi hạt như thế này. Nó bảo đấy là chuỗi hạt thủy tinh, bố nó mua ở Tiệp Khắc.

Đến lượt Đạt cũng tiu nghỉu. Nó cảm thấy xấu hổ vì đã tặng Hoa một chiếc vòng rởm chứ không phải một chuỗi hạt kim cương.

- Thế mà mình cứ tưởng...

- Không sao đâu... - Hoa nhìn Đạt đầy thông cảm. - Nếu là kim cương thật thì Hoa không dám lấy đâu... Với Hoa, chiếc vòng này sẽ là chuỗi hạt đẹp nhất trên đời... Nào, Đạt thử đeo cho mình đi...

Hoa nói và nhắm mắt lại. Nó đang cố tưởng tượng mình là cô Tấm trong câu chuyện cổ. Còn Đạt thì lúng túng mãi mới cài nổi chiếc móc.

- Trời ơi, Hoa đẹp quá! - Đạt khẽ reo lên khi Hoa từ từ mở mắt và cô bắt gặp cái nhìn kỳ lạ của Đạt.

- Ừ ừ... Không được nhìn như thế. - Cô bé xua xua bàn tay trước mặt và chạy ù đi.

Suốt ngày hôm đó bé Hoa tưởng như mình là người hạnh phúc nhất trên đời. Buổi chiều, nó mặc bộ quần áo đẹp nhất, đeo chuỗi hạt vào cổ, đi ra chợ mua rau cho mẹ.

- Này, cô bé. - Có tiếng gọi rồi tiếng chân đuổi theo phía sau. Hoa quay lại và nhận ra hai chú bé, một cậu bán báo, một cậu xách đồ nghề đánh giày, chân đi tập tễnh.

- Các anh muốn gì?- Cô bé hăng giọng.

- Bọn anh muốn hỏi em một chút thôi.

- Cậu bé mặt tròn tỏ ra rất đàn anh. - Em ở ngoài bãi rác kia phải không?

- Thì đã sao?

- Bọn anh đang đi tìm một cậu bé, trạc tuổi em. Đây, ảnh cậu ta đây. - Cậu ta chìa tờ báo có tấm ảnh của Đạt béo ra trước mặt Hoa. - Thành Đạt trong ảnh này là em anh đấy. Nó bị lạc mấy hôm nay rồi. Khi đi, nó mang theo cả chiếc xe đạp mi - ni Nhật màu xanh... Em có thấy cậu bé nào như thế này ở bãi rác không?

Đúng lúc ảnh Đạt rồi - Bé Hoa nhìn chăm chăm vào bức ảnh. Nhưng sao không thấy Đạt nói gì về chiếc xe đạp Nhật nhỉ? Đạt cũng không hề nói có một người anh trai mặt béo tròn đi bán báo cả. Hai gã lang thang bụi đời này đáng nghi lắm. Chúng định lòng bắt Đạt đây. Nghĩ vậy, bé Hoa lập tức cảnh giác ngay.

- Tôi không biết... Tôi không gặp ai giống người trong ảnh này cả...

- Em hãy thử nhớ lại xem. - Cậu bé di chân cà nhấc nói. - Thử nhớ xem mấy hôm nay có cậu bé nào như trong ảnh dắt xe đạp qua bãi rác không?

- Nhưng mà các anh là ai mới được chứ? Các anh đi bán báo, đánh giày, hay đi săn lùng trẻ con?

Cả hai cậu bé cùng ngớ ra trước câu hỏi của Hoa. Chẳng lẽ lại khai rõ tiểu sử rằng bọn anh đây chính là Chiến bệu và Huy cà nhấc? Rằng các anh chính là bạn thân của Tuấn đen, anh ruột của Đạt? Cô bé này đáo để và rắc rối quá.

- Nếu nói ra thì em có chỉ giúp bọn anh chỗ ở của Đạt không? - Chiến bệu nháy mắt tinh nghịch. - Bọn anh đang làm một nhiệm vụ cực kỳ quan trọng. Bán báo, đánh giày chỉ là một hình thức ngụy trang thôi cô em ạ.

- Lãng nhăng quá. - Cô bé bỗng cười mũi. - Thám tử gì mà vừa nhếch nhác vừa ba hoa. Để tôi đi chợ không có muộn rồi...

- Nhưng mà nhớ giúp bọn anh nhé. - Huy cà nhắc nói với. - Anh ở trong xóm Trại Nhân gần đây. Có tin tức gì về Đạt cứ tìm đến anh. Hỏi Huy cà nhắc đánh giày...

Hoa đi, nhưng thỉnh thoảng còn ngoái lại. Cô bé thật không yên tâm chút nào khi thấy hai gã thám tử rẽ về phía bãi rác. Phải báo ngay cho Đạt trốn đi. Rất có thể hai gã này đang săn lùng Đạt với một mưu đồ xấu. Nghĩ vậy, bé Hoa quyết định không lên chợ nữa. Cô vòng con đường tắt, lội qua một con ngòi nhỏ, chạy về để báo tin cho Đạt.

TIẾP TỤC CUỘC TÌM KIẾM - LÊN TÀU XUYÊN VIỆT - THOÁT KHỎI BÃI RÁC

Suốt ba ngày liền, các nhóm thám tử của Tuấn đen và Chiến bệu đã đi lòng sục khắp thành phố, nhưng vẫn không hề thấy dấu vết gì về Đạt béo. Tuấn bồn chồn, lo lắng vô cùng.

Đầu óc Tuấn cứ rối như tơ vò. Nó thấy mình tiến thoái lưỡng nan. Chính nó cũng không biết mình phải làm gì.

Rất may là nó có những người bạn tốt. Chiến bệu khuyên nó:

- Cậu nên về qua nhà bác Đào Vân để thám thính xem sao. Nếu thằng Đạt đã về nhà thì mọi việc coi như tạm ổn. Nếu thằng Đạt vẫn chưa tìm thấy thì cậu nên cùng mẹ đi tìm nó...

- Hay cậu vẽ địa chỉ để bọn mình đến nhà bác Đào Vân dò la tình hình xem sao. - Kha kêu gợi ý - Cần phải biết mẹ cậu và thằng Đạt hiện nay như thế nào?

Cả bọn cùng thống nhất một kế hoạch: cùng đến nhà bác Đào Vân để xem xét tình hình. Quãng tám giờ tối, cả bốn đứa cùng đến khu tập thể nhà bác Đào Vân. Chiến bệu phân công Kha kêu và Huy cà nhắc đứng ở dưới gốc cây canh chừng. Chiến bệu và Tuấn đen theo lối cầu thang chính, lên thẳng tầng năm.

- Hai cậu tìm ai?- Một giọng đàn ông ồm ồm phía sau lưng khiến cả Tuấn và Chiến cùng giật thột, dúm dỏ chân tay.

Gay rồi. Bị tóm ở đây thì nguy.- Tuấn nghĩ nhanh và nhìn Chiến chờ phản ứng của nó.

Chiến bệu quả là một cậu bé rất thông minh. Nó nhìn người đàn ông cao to như một lực sĩ, và nói nhanh:

- Dạ, chúng cháu tìm chị Hạnh con bác Đào Vân...

- À, à... cô Hạnh mới bị mất chiếc xe đạp mi-ni Nhật ấy phải không? Các cậu tìm thấy xe giúp cô ấy rồi à? Nào, để tôi đưa đến nhà cô Hạnh.

Sự sốt sắng của người đàn ông khiến hai đứa lúng túng. Không theo ông ta cũng chết dở, mà theo ông ta lên nhà bác Đào Vân thì có khác gì lạy ông tôi ở bụi này. Chiến bệu đưa mắt ra hiệu cho Tuấn, rồi nói nhanh:

- Cậu xuống dưới cầu thang chờ mình. Một mình mình lên gặp chị Hạnh thôi nhé.

Nói rồi Chiến bấu vào tay Tuấn một cái rõ đau và đẩy nó xuống. Tuấn hiểu ý Chiến. Cậu ta không muốn Tuấn xuất hiện ở nhà bác Đào Vân lúc này.

Người đàn ông hăm hở dắt Chiến bệu lên tiếp một vòng cầu thang, rồi bấm chuông căn hộ số 507.

- Hạnh ơi, có bạn của cháu đến thăm đây này. - Ông ta gọi với vào nhà, rồi bắt tay Chiến. - Cậu đợi ở đây, cô Hạnh sẽ ra mở cửa. Thú thật là ban đầu tớ cứ nghĩ hai chú mày định vào khu tập thể này chôm chĩa...

*

Tuấn lúi xuống góc cuối cầu thang đợi người đàn ông đi khuất. Nó tin Chiến bệu sẽ đủ thông minh để xử lý mọi tình huống. Nhưng nguyện vọng của nó trong buổi tối hôm nay là bằng mọi cách phải được nhìn thấy mặt mẹ, xem mẹ nó gầy ốm ra sao, đau buồn đến mức nào.

Tuấn vòng ra đầu hồi, nơi có chiếc ống thoát nước bằng sành và đường dây thu lôi từ trên nóc dòng xuống. Lợi dụng bóng tối, nó bám chắc ống thoát nước, thoăn thoắt leo lên tầng năm. Rất may là căn phòng bác Đào Vân ở đầu căn hộ. Chẳng khó khăn gì lắm, Tuấn ta đã bám được chiếc

lồng sắt ngoài ban công. Dướn người lên một chút, hé mắt qua khe hở của tấm phen cốt ép, Tuấn đã nhìn rõ mồn một Chiến bệu đang đóng vai một thám tử trước mặt bác Đào Vân gái và chị Hạnh.

- Cháu đến đây hoàn toàn với một thiện chí. - Chiến bệu nói, giọng có vẻ rất người lớn. - Chính cháu và các bạn trong tổ bán báo của cháu, khi đọc thấy những dòng tìm trẻ lạc đã tự nguyện rủ nhau đi tìm Đạt và đã báo với các chú công an...

- Em Đạt chưa về đâu. - Chị Hạnh nói. - Có lẽ nó theo thằng Tuấn. Tối nay bố tôi đã đưa cô Thuyên ra tàu vào Sài Gòn...

Trời ơi, thế là mẹ đã vào Sài Gòn để tìm mình và Đạt - Tuấn thầm kêu lên. Nó thấy buồn rã rời, đến mức suýt tuột tay rơi xuống.

Và kia, cửa mở. Bác Đào Vân vừa đi đâu về.

- Bố ơi, cô Thuyên đã lên tàu rồi hở bố? - Hạnh vội hỏi.

- Lên tàu rồi...- Bác Đào Vân thở dài. - Thật khổ vì hai thằng con trai. Nó không biết thương cô ấy. Không biết chúng nó đầy ải cô ấy đến bao giờ...

Nghe lời bác Đào Vân nói, Tuấn bỗng trào nước mắt. Nó thấy không còn đủ nghị lực để nhìn và nghe bác Đào Vân nói nữa... Liệu có kịp không? Ý nghĩ ấy vụt lóe trong đầu. Tuấn tụt vội theo đường ống máng xuống và cầm cổ chạy miết ra ga.

*

Muộn rồi. Con tàu đã rời ga Hà Nội, chạy miết về phương nam. Cho đến lúc bọn Chiến bệu, Huy cà nhắc, Kha kêu tìm thấy Tuấn, cũng là lúc nó đang đứng giữa sân ga một mình và khóc nức lên.

- Tổ phải theo mẹ vào Sài Gòn ngay bây giờ. - Tuấn nói với các bạn.

- Không được đâu. Năm tiếng nữa mới có chuyến tàu Thống Nhất. - Huy cà nhắc nói. - Cứ bình tĩnh để tính xem thế nào...

Kha kêu bảo:

- Với lại, phải có tiền mới đi được. Nếu cậu muốn đi, chúng tớ sẽ tìm cách để cậu lên tàu mà không phải mất tiền.

Ừ nhỉ. Tuấn chợt nghĩ đến món tiền mà nó đã gửi bà cụ Nhiều. Phải có tiền mới vào Sài Gòn được. Vả lại, theo đúng hẹn thì hai hôm nữa, anh Tuấn sẽ từ Hải Phòng lên Hà Nội để ra đảo Trường Sa. Hãy gắng đợi thêm hai ngày nữa vậy.

Hai ngày đối với Tuấn quả là dài như hai năm.

Tuấn đã quyết bằng mọi giá phải vào Sài Gòn. Để chuẩn bị kỹ cho chuyến đi, nó đã nói với bà cụ Nhiều xin lại số tiền đã gửi. Lại mua một chiếc quần đùi Thái có túi kéo phéc mơ tuya. Đút tiền vào đó, kéo khóa chắc lại, thế là an toàn.

Điều Tuấn đen lo lắng nhất là liệu anh Tuấn bộ đội Trường Sa có nhớ nó không. Mới quen nhua mấy tiếng đồng hồ trên chuyến xe khách Hải Phòng, rất có thể anh Tuấn đã quên nó.

Nhưng không. Vừa đến nơi hẹn, anh Tuấn đã nhận ra Tuấn đen ngay.

- A, chú mày! Thế mà anh cứ tưởng chú mày hứa hão. Thế nào, đi Trường Sa với anh chứ? - Anh Tuấn cười, đưa tay xoa đầu Tuấn đen.

- Em đợi anh đến đỏ cả mắt. - Tuấn đen nói rồi vẫy các bạn. - Đây là các bạn của em. Chiến bệu, Kha kêu, Huy cà nhắc. Chúng nó tốt lắm. Em đã kể với chúng nó về anh...

Trong chốc lát, mấy anh em đã quen thân nhau ngay. Anh Tuấn bảo:

- Bảy giờ tối nay anh sẽ lên tàu. Nếu Tuấn đen cùng đi thì về nhà chuẩn bị hành lý ngay.

Chiến bệu ngập ngừng:

- Chúng em muốn nhờ anh một việc, không biết có được không?

- Việc gì? Cứ nói đi nào...

Chiến rí tai Kha và Huy, rồi nói:

- Nghe nói đến Trường Sa nhiều mà chúng em chưa được tới. Tiếc quá. Chúng em muốn gửi mấy lá thư và một ít sách báo cho các anh bộ đội ngoài đảo...

-Ồ... Rất hoan nghênh. Viết thư nhanh lên. Đúng bây giờ mang ra ga nhé.

Cả bọn vui sướng quá. Chúng tút tút chuẩn bị. Chiến, Huy, Kha, mỗi đứa viết một lá gửi các anh bộ đội canh giữ đảo. Tuấn đen không biết chúng nó viết những gì mà ký hoáy lâu thế. Mỗi đứa viết đến hai trang thư, lại kèm cả ảnh vào trong nữa chứ. Riêng Chiến bệu, không biết nó làm cách nào mà kiếm được cả một tập báo dày, cuộn lại, bọc giấy xi măng ra ngoài, như một gói bưu kiện.

- Báo cũ, nhưng với các anh bộ đội ngoài đảo Trường Sa, đọc vẫn thú chán. - Chiến nói.- Riêng cậu, chúng tớ sẽ tìm cách đưa cậu lên tàu không mất vé. Như thế vừa phù hợp với hoàn cảnh chúng mình, vừa đỡ phiền toái cho anh Tuấn.

Cả bọn kéo nhau ra ga.

Cửa soát vé phía nam đã bắt đầu mở.

- Anh Tuấn kìa, chúng mày ơi. Đẹp quá!

Đúng là một anh bộ đội Trường Sa .- Tuấn đen reo lên khi nhìn thấy anh Tuấn trong bộ quân phục hải quân, quần xanh, áo trắng kẻ sọc màu biển, đội mũ kêpi có dài mềm. Dáng anh nổi giữa trăm hành khách, trông vừa hiên ngang, vừa thân thiết.

Cả bọn cùng ào đến. chiến, Kha, Huy tút tút đưa cho anh gói báo và những lá thư.

- Anh nói với các anh bộ đội ngoài đảo là chúng em vội quá. Nếu biết sớm, chúng em sẽ huy động tất cả trẻ em bán báo, đánh giày ở Hà Nội viết thư cho các anh...

- Nhớ viết thư cho chúng em nhé. Em ghi địa chỉ ở trong thư rồi đó...

- Chúc các anh mạnh khỏe, giữ vững tay súng bảo vệ biển trời Tổ quốc...

Tuấn đen nắm chặt cánh tay anh Tuấn. Nó thấy tự hào và vinh dự vô cùng, tưởng như mình cũng chính là một anh bộ đội Trường Sa đã từ giã bạn bè ra đi ra đảo.

Nhưng kìa, Tuấn đen bỗng sững người. nó chợt nhận ra gã nhà báo rơm Trần Nhật và tên Mặt bánh đa đang len lỏi giữa vòng người và đi về phía nó. Chúng đến để bắt mình? Tim Tuấn đen bỗng đập thành thịch. Nó túm chặt lấy người anh Tuấn.

- Có chuyện gì thế em? - Anh Tuấn nhận ra nỗi sợ hãi của Tuấn đen.

- Hai người lạ mặt kia đang định đến để bắt em...

Anh Tuấn choàng tay ôm lấy Tuấn đen rồi trừng mắt nhìn hai gã đàn ông đang bị bọn Chiến bệu, Kha kều và Huy cà nhắc đang tay chặn lại.

- Đừng sợ. Có anh đi cùng thì chẳng ai dám làm gì nổi em đâu.

Hai anh em cùng qua cửa soát vé. Con tàu Thống Nhất đang đứng chờ họ ở đường ray số ba.

*

Đúng vào lúc con tàu Thống Nhất đưa Tuấn đen và anh Tuấn rời ga Hà Nội mở cuộc hành trình xuyên Việt, cũng là lúc chiếc xe rác cuối cùng của Công ty môi trường đô thị đưa Đọt bèo vào trung tâm thành phố.

Số là, sau khi bé Hoa gặp hai thám tử Chiến bệu và Huy cà nhắc, nó liền lập tức về nhà gặp Đạt, thông báo cho Đạt biết mỗi nguy hiểm đang đe dọa cậu ta.

- Phải trốn ngay khỏi bãi rác này Đạt ạ. - Bé Hoa lo lắng. - Ở lại đây, gã Kỳ Dị hành hạ đảng ấy đã đành, nhưng đáng lo hơn cả là đảng ấy sẽ không được an toàn. Người ta đang đăng báo truy tìm đảng ấy, thuê tiền bọn trẻ bán báo lòng bắt đảng ấy. Chỉ tiếc là Hoa không còn cách nào để giúp đảng ấy được...

- Thế Hoa bảo trốn bằng cách nào?

Bé Hoa nghĩ ngợi một lát rồi nó chợt à lên:

- Có một cách này. Nhưng đảng ấy phải tìm cách thoát khỏi sự theo dõi của thằng Vỗ. Nó mà phát hiện ra, báo cho Kỳ Dị thì toi đời.

- Tớ lừa thằng Vỗ được. Vẫn còn một củ khoai Hoa cho, để tớ dành đám mồm cho nó là xong.

- Kế ấy hay. Đảng ấy hãy đợi chuyển xe rác cuối cùng đổ rác xong. Chờ cho thằng Vỗ đi khỏi, lập tức leo lên thùng xe, nằm bẹp xuống. Chú lái xe sẽ đưa đảng ấy vào trung tâm thành phố.

Đạt ta đành chấp nhận kế hoạch trốn khỏi bãi rác do bé Hoa vạch ra. Đôi bạn chia tay nhau vào lúc bốn giờ chiều. Một cuộc chia tay vụng trộm nhưng đầy lưu luyến. Đôi mắt cô bé đỏ hoe, nó tránh nhìn Đạt, chỉ lẳng lặng dúi vào tay Đạt một gói bọc sẵn trong chiếc khăn tay màu xanh nhạt, rồi vừa chạy vừa òa khóc tức tưởi.

Cho đến khi đã nằm bẹp trên thùng xe rác, Đạt béo mới kịp mở chiếc khăn ra. Món quà của người bạn gái bé nhỏ thật đơn sơ: một chiếc bánh ngọt nướng vàng hươm, một bông hoa dại trắng muốt ép giữa một lá thư viết vội.

“Đạt ơi, không biết bao giờ chúng mình mới có thể gặp lại nhau? mấy ngày qua, Hoa cứ ngỡ mình sống trong một giấc mơ. Không thể ngờ,

giữa cái bãi rác khốn khổ này, Hoa lại có một tình bạn gần gũi nhưng ấm áp đến thế. Suốt đời, có lẽ Hoa sẽ không bao giờ quên, cũng như suốt đời Hoa sẽ giữ mãi chuỗi vòng như một kỷ vật thiêng liêng... Mong sao Đạt sớm trở về với gia đình và không bao giờ phải sống ở bãi rác như Hoa, như những ngày vừa qua...”

Hai dòng nước mắt của Đạt béo rơi nhòa trên trang thư. Lần đầu tiên trong đời, nó đã hiểu thế nào là tình bạn. Nó ấp chiếc khăn tay cùng trang thư vào ngực và nói thầm: Hoa ơi, suốt đời Đạt sẽ không bao giờ quên Hoa. Đạt sẽ giữ lá thư và chiếc khăn này như một kỷ vật thiêng liêng nhất trong đời.

Thành phố đã lên đèn.

Những nhộn nhạo, xô bồ, bụi bặm của ngày thường đã nhòa đi, chìm lấp vào bóng đêm. Chỉ còn lại những đường phố mờ ảo ánh đèn, mờ ảo hàng cây khiến Đạt béo không thể nhận ra mình đang ở đâu, không thể phân biệt sự khác nhau giữa từng đường phố. Đạt tụt xuống khỏi thùng xe rác. Đi giữa hè phố thoáng sạch, nó chợt nhận ra cả người nó là một khối xù uế, tanh tưởi. Nó vừa chui từ một thùng rác nhớp nhúa ra. Nó vừa từ địa ngục của gã Kỳ Dị trở về. Người ngợm thế này, sẽ không có chú công an nào tin nó bị lạc đâu. Có thể các chú sẽ cho nó là một thằng ăn cắp, một đứa chuyên đi ăn xin. Phải trở về nhà với một tư thế đĩnh đạc đàng hoàng, chứ không thể nhem nhuốc như thế này được. Nghĩ thế Đạt béo cảm thấy tự tin và bất cần. Nó vừa đi dọc phố vừa nhấm nháp chiếc bánh ngọt của bé Hoa một cách ngon lành. Ăn xong, nó sẽ tìm đến một vòi nước nào đó để tắm rửa một chút. Nếu giặt và hong khô được bộ quần áo thì tốt. Sau đó sẽ tìm chỗ ngủ. Những ngày ở bãi rác đã rèn cho nó sự gian khổ và chịu đựng. Ngủ qua đêm nay nữa trên đường phố có hề gì. Ngày mai, bằng mọi giá sẽ trở về với mẹ và anh Tuấn.

Như một kẻ lang thang thực thụ, Đạt béo tỏ ra mạnh dạn và chấp nhận hoàn cảnh. Nó đi lang thang hết phố này sang phố khác cho mãi đến nửa đêm...

Ngủ ở đâu bây giờ? Cho tới khi đôi chân đã tê mỏi, mí mắt nặng trĩu, Đạt béo mới nhận ra nó đang rất cần một chỗ để ngả lưng. Ngủ trên những chiếc ghế bên hồ kia ư?

Không được. Ngay trong khi nó ngủ say, bọn mẹ mìn sẽ đến, nhét nó vào bao tải và mang đi. Ngủ bên xó hè kia chẳng? Cũng không được. Các chú công an sẽ lôi về đồn và xử phạt. Tốt nhất là phải tìm đến một đường phố lớn, sáng ánh đèn. Và tốt hơn cả là tìm được một chỗ nào đó, nơi gần một trạm công an, để nhỡ có sự cố gì còn kêu cứu được.

May quá, Đạt phát hiện ra một trạm điện thoại công cộng ở ngã ba phố chính. Nó tới gần quan sát. Tuyệt quá. Một chiếc tủ được quây bằng kính rất kín đáo. Đêm hôm nay còn ai gọi điện thoại nữa. Nó chui tọt vào, đóng cửa lại. Chà, kín đáo ra phết. Nó trải tờ báo cũ ai đã bỏ quên, nằm cuộn khoanh như một con mèo. Chỉ chốc lát nó đã ngáy pho pho.

TÂM TÌNH VỚI NGƯỜI LÍNH ĐẢO - BIỂN NHA TRANG - GẶP CHA

Khi con tàu lao khỏi thành phố cũng là lúc trăng bắt đầu lên. Đêm nay rằm. Vầng trăng mới tròn và sáng làm sao. Tàu càng đi xa thành phố cảnh làng mạc, đồng ruộng càng mở ra bát ngát, huyền ảo dưới ánh trăng.

- Ngoài đảo Trường Sa, trăng chính là hình ảnh của đất liền, của quê hương. - Anh Tuấn nói.- Những đêm trăng, đứng ở chòi canh trên đảo, anh như nhìn xuyên biển, thấy được cái làng nhỏ của anh ở vùng Thủy Nguyên, Hải Phòng. Anh cũng mừng tượng lại những cuộc chơi trận giả của bọn anh ngày bé, thấy rõ cả cảnh kéo co, thả diều... Những đêm trăng như thế này, bọn anh thường thức suốt đêm trên đảo. Nhớ quê, nhớ đất liền vô cùng...

- Còn em, bây giờ bỗng thấy nhớ mẹ, nhớ thằng Đạt quá chừng. Anh Tuấn ơi, không hiểu chuyến đi này liệu em có gặp mẹ và thằng Đạt ở Sài Gòn không?

Hai anh em ngồi chụm đầu vào nhau bên cửa sổ toa tàu, nhìn trăng, nhìn cảnh vật vun vút về phía sau và giải bày với nhau hết cả mọi điều. Chưa bao giờ Tuấn đen thấy anh Tuấn thân thiết và tin cậy như bây giờ. Nó cảm thấy anh Tuấn như người anh trai thực sự của nó, và tự nhiên nó muốn thổ lộ hết tâm sự mà suốt những ngày vừa qua, với mọi người, nó vẫn giấu kín...

Thế là Tuấn đen kể hết mọi điều với anh Tuấn.

- Nếu anh ở trường hợp của em, rất có thể anh cũng có một chuyến đi như thế này. - Nghe Tuấn đen kể xong, anh Tuấn nói.- Tìm ra sự thật, là nhu cầu của bất cứ ai nhất là tuổi trẻ. Huống chi đây lại là câu chuyện của huyết thống, của tình cảm. Nhưng vấn đề là cuộc ra đi có cần vào

thời điểm này không? Chính việc em trốn nhà ra đi đã đẩy mẹ em và Đạt vào những tình huống rắc rối tiếp theo... Một câu chuyện thật rầy ra. Chính anh cũng chưa biết khuyên em nên tiếp tục như thế nào.

*

Con tàu đi sát mép biển. Biển phương Nam rực nắng, xanh biếc màu ngọc bích. Những bãi cát trắng phau, trải dài tít tắp. Những vườn dừa nối tiếp nhau, xanh bất tận. Cảnh đẹp đến mê hồn. Vậy mà cả anh Tuấn và Tuấn đen đều đắm chiêu nghĩ ngợi, không còn tâm trí nào để ngắm nghía.

Sắp đến lúc mình phải chia tay với anh Tuấn rồi. - Tuấn đen buồn bã thở dài. - Anh Tuấn sẽ xuống tàu ở Nha Trang để ra đảo Trường Sa. Sẽ chỉ còn lại một mình để đi tiếp vào Sài Gòn...

- Sắp đến Nha Trang rồi. - Anh Tuấn nói. - Suốt hai ngày hôm nay, anh luôn suy nghĩ về em. Anh không thể yên tâm để em vào Sài Gòn một mình mà anh cũng không thể vào Sài Gòn với em được. Phép của anh đã hết rồi. Từ Nha Trang ra đảo còn phải đăng ký trước, khi nào có tàu mới đi được. Theo anh, có lẽ em không nên vào Sài Gòn nữa. Em không thể tìm thấy mẹ và Đạt giữa cái thành phố bốn triệu dân và rộng mênh mông ấy đâu. Mẹ em nhất định sẽ trở ra Hà Nội một ngày gần đây... Còn ông Bùi Mạnh Tảo... Cứ giả sử như đó là người cha đẻ của em, thì em cũng chưa cần gặp vội. Nếu là một người cha yêu con thực sự, thì sớm muộn rồi ông ta cũng tìm gặp em. Đã là cha con ruột thịt thì không bao giờ mất nhau... Vả lại, em cũng cần phải nghĩ đến bố Tú của em nữa chứ. Bố Tú không có công đẻ, nhưng có công nuôi dưỡng, dạy dỗ em lớn như bây giờ. Em hãy đợi gặp bố Tú, hỏi ý kiến ông. Những người lớn bao giờ cũng cho ta những lời khuyên bổ ích...

Những giọt nước mắt lặng lẽ trên má Tuấn đen. Nếu như hai ngày vừa qua nó hăm hở bao nhiêu thì bây giờ nó lại cảm thấy mệt mỏi, chán ngấy bấy nhiêu.

Anh Tuấn kéo hẳn nó vào lòng, nói tiếp:

- Xuống Nha Trang với anh, em nhé.

Anh sẽ đưa em đến trạm đón tiếp của đơn vị, dẫn em đi chơi biển Nha Trang mấy ngày. Rồi anh sẽ mua vé tàu, gửi em về Hà Nội. Như thế anh mới yên tâm ra Trường Sa được... Em đồng ý với anh thế nhé...

Tuấn đen nhìn anh Tuấn hồi lâu. Trong lòng nó trào lên một tình cảm biết ơn, tin cậy.

- Em thật may mắn gặp được anh, được đi với anh trên con tàu này. Anh tốt quá... Em nghĩ... nếu cứ tiếp tục vào Sài Gòn em sẽ phụ lòng tốt của anh mất...

- Thế thì nín đi. Kìa, tàu đã vào ga Nha Trang rồi. có một con tàu từ Sài Gòn ra đang đợi chúng ta.

Tuấn đen nhào người ra cửa sổ toa tàu. Sân ga Nha Trang đầy ắp người. Người của đoàn tàu từ phía Nam ra. Người đi đón người thân từ con tàu ngoài Bắc vào. Người đi bán đồ ăn và trái cây. Những sọt xoài vàng rực. Những rổ chôm chôm chín hồng. Tuấn đen đảo mắt một vòng khắp sân ga, và nó chợt sững sờ reo lên:

- Mẹ! Anh Tuấn ơi, mẹ em kìa!

Sung sướng đến ngộp thở, Tuấn đen quăng người qua cửa sổ toa tàu, vừa chạy trên thanh tà vẹt vừa gọi đến khản giọng:

- Mẹ! mẹ Thuyên ơi! Con là Tuấn đen đây!

Cô giáo Thuyên, mặt mũi bơ phờ sau những ngày đi tìm con đang bước lên toa tàu, bỗng quay ngoắt lại, suýt nữa thì ngã trên bậc cửa. Cô không tin ở mắt mình: Trước mặt cô là Tuấn đen, đứa con đã thất lạc gần nửa tháng trời.

Hai mẹ con ôm chầm lấy nhau, giữa hàng nghìn cặp mắt đang đổ dồn về phía họ. Sau giây phút xúc động, Tuấn đen chợt ngoái lại, rồi rít kéo tay mẹ đi lại chỗ anh Tuấn.

- Mẹ ơi, đây là anh Tuấn, bộ đội Trường Sa. Nhờ có anh Tuấn mà hôm nay con mới gặp được mẹ.

Anh Tuấn, vai khoác ba lô, miệng nở nụ cười mãn nguyện:

- Em chào chị... Thế là Tuấn đã được gặp mẹ trong chuyến đi này...

- Tôi không biết lấy gì để đền ơn chú Tuấn đây. - Cô giáo Thuyên nói trong nước mắt.

- Trên tàu, em và Tuấn luôn nói với nhau thế nào cũng gặp chị dọc đường, quả là mơ được, ước thấy...

Còi tàu giục giã. Con tàu ra Bắc chuẩn bị lên đường.

Tuấn đen đu người bám lấy cổ anh Tuấn:

- Anh Tuấn ơi, bây giờ thì em phải chia tay anh ra Bắc với mẹ em rồi. Tiếc là không được ở lại chơi Nha Trang với anh vài ngày. Anh ra Trường Sa mạnh khỏe nhé. Nhớ viết thư cho em và cho cả bọn thằng Chiến, thằng Kha, thằng Huy nữa. Nhất định em sẽ viết thư cho các anh...

- Anh sẽ viết thư cho các em ngay. Nhớ báo tin cho anh ngay về thằng Đạt...

Họ chia tay nhau.

Hai mẹ con Tuấn đen nhoài hẳn người qua cửa sổ toa tàu vẫy mãi. Tạm biệt Nha Trang. Tạm biệt anh Tuấn, người lính đảo Trường Sa thân thiết, gần bó như người anh em ruột thịt.

*

Suốt trên chặng đường về Hà Nội, hai mẹ con đã kể cho nhau nghe bao nhiêu câu chuyện. Nhưng cứ nhắc đến Đạt là cô giáo Thuyên lại khóc. Cô bảo, cô đã nhờ người quen, nhờ các chú công an ở Sài Gòn tìm giúp Đạt, nhưng không thấy.

- Con tin nó vẫn còn đang quanh quẩn ở Hà Nội. Ngày mai về, con cùng với mẹ đi tìm em Đạt. Bận bè con ở Hà Nội bây giờ đông lắm mẹ ạ. Sẽ nhờ tất cả bọn trẻ lang thang ở Hà Nội đi tìm. Nhất định sẽ thấy Đạt. - Tuấn đen ngùng lại một lát rồi nhìn cô giáo Thuyên ngập ngừng. - Mẹ ơi, vào Sài Gòn, mẹ có tìm đến nhà ông Bùi Mạnh Tảo không?

Cô giáo Thuyên nhìn thẳng vào đôi mắt đang mở to của Tuấn đen, đôi mắt như muốn nói với cô rằng: “Mẹ ơi, mẹ cứ nói tất cả sự thật đi. Con đã lớn và biết mình phải làm như thế nào rồi”.

- Việc con theo mẹ quay ra Hà Nội ngay mà không đòi hỏi vào Sài Gòn, khiến mẹ thấy đã đến lúc không nên giấu con một điều gì. - Cô giáo Thuyên vừa nói vừa đưa khăn tay chấm mắt. - Con chính là con đẻ của ông Bùi Mạnh Tảo chứ không phải của bố Tú... Chuyện này dài lắm, sau này lớn mẹ sẽ kể cho con rõ hơn. Bây giờ chỉ cần con biết rằng, ông Tảo đã bỏ con ngay từ khi con vẫn còn trong bụng mẹ. Và người cha thực sự của con chính là bố Tú. Con có nhận thấy bố Tú không hề có một cử chỉ khác biệt nào đối với con không?

- Không, mẹ ơi. Con vẫn yêu bố Tú mà...

- Mẹ tin con không thể tìm thấy một người cha nào hơn bố Tú của con... Bây giờ mẹ nói về ông Bùi Mạnh Tảo. Mẹ đã tìm đến nhà ông ta. Đúng là ông đã trở thành giám đốc một công ty, có nhà lầu, có xe hơi và rất nhiều tiền bạc. Chính ông ta đã không nhận ra mẹ. Ông ta muốn con vào chỉ với một lý do đơn giản là ông ta không có con trai. Người vợ đang ở với ông ta chỉ có hai cô con gái. Con không thể nào sống nổi với người đàn bà ấy đâu. Chính bà ta đã nói thẳng với mẹ là không muốn đón con vào. Mẹ rất mừng là con đã chưa vào gặp ông bà ấy. Mẹ nói thẳng với ông Tảo là ông ta không nên phá vỡ cuộc sống yên ổn của mẹ và các con, rằng có thể sau này, khi con đã lớn thêm chút nữa, khi con đã học hành chu đáo, mẹ sẽ thân hành đưa con vào gặp ông ấy. Còn bây giờ thì không nên. Dứt khoát không nên một chút nào con ạ...

- Vâng, con hiểu... Chính anh Tuấn, suốt hai ngày trên tàu cũng nói với con như thế.

- Vậy hả con. - Cô giáo Thuyên bỗng mỉm cười, kéo Tuấn đen vào lòng. - Con phải hiểu mẹ và phải biết thương bố Tú. Nếu bố Tú sắp tới có về, con đừng làm một điều gì để bố Tú buồn, con nhé.

- Bây giờ, khi đã hiểu ra sự thật, con biết mình phải sống như thế nào rồi. Con mong bố Tú về với mẹ con mình vô cùng. Ước chi, khi mẹ con mình về đến Hà Nội, chúng ta sẽ gặp luôn cả bố Tú và em Đạt...

Niềm mong ước của Tuấn đen, không ngờ đã phần nào thành sự thật. Khi hai mẹ con vừa về đến cửa phòng bác Đào Vân, thì một người đàn ông cao lớn, mặt vuông chữ điền, đôi mắt to, sáng và hiền đã từ trong nhà lao ra.

Tuấn đen suýt vấp ngã trên bậc cầu thang, rồi nó vụt lao lên ôm chầm lấy ông:

- Ôi, bố Tú. Bố thiêng quá. Cả mẹ và con đều vừa nhắc đến bố.

Cô giáo Thuyên run lên vì quá sung sướng. Cô đứng nhìn hai bố con ôm nhau mà nước mắt giàn giụa.

Cả nhà bác Đào Vân cùng vây quanh hai mẹ con. Bố Tú ấp mãi Tuấn đen vào ngực mình. Chính ông cũng không kìm nén được những giọt nước mắt hạnh phúc:

- Nhận được điện của mẹ, bố lo thất ruột. Đáng lẽ đợi thêm hai tháng nữa mới hết hợp đồng lao động. Nhưng bố đã lên Mátxcơva gặp Đại sứ quán xin về nước ngay. Gặp hai mẹ con, bố sung sướng lắm rồi. Rồi chúng ta sẽ đi tìm em Đạt...

Tuấn đen đưa hai bàn tay ôm mặt. Nó cảm thấy hối hận vô cùng, thương bố Tú và mẹ Thuyên vô cùng. Nó sà vào lòng mẹ và òa khóc.

- Mẹ ơi, mẹ đừng nói gì với bố về những lỗi lầm con đã làm vừa qua.

Cô Thuyên ôm Tuấn nghẹn ngào:

- Không đâu... Con là đứa con ngoan của mẹ mà.

Tuấn đen sực nhớ ra điều gì. Nó thò tay vào túi quần đùi Thái, lấy ra gói tiền mà nó vẫn cất giấu bao ngày, run run đặt vào tay cô giáo Thuyên.

- Cái gì thế con? Tiền ở đâu ra mà nhiều thế này?

- Mẹ quên rồi ư? Tiền của mẹ đấy. Con đã trót tiêu mất một ít để mua vé tàu... Mẹ tha thứ cho con, mẹ nhé...

Đến bây giờ cô giáo Thuyên mới sực nhớ ra món tiền mà Tuấn đen đã lấy trong tủ. Cô nhìn con và mỉm cười:

- Con trở về nhà với bố mẹ là hạnh phúc lắm rồi. Mẹ có thể mất tất cả để có được con và em Đạt.

- Mẹ! - Tuấn đen ôm chầm lấy mẹ. Suốt đời nó sẽ không hiểu hết được lòng mẹ. Tấm lòng của mẹ bao la và rộng lớn biết nhường nào.

CHIẾN CÔNG CỦA ĐẠT BÉO - CUỘC HỘI NGỘ LÝ THỨ - LÁ THƯ GỬI NĂM 2000

Cả nhà bác Đào Vân, và nhà cô giáo Thuyên lại chia nhau đi khắp ngả để tìm kiếm Đạt béo.

Lực lượng công an thành phố, các phương tiện thông tin đại chúng tiếp tục phối hợp tích cực với gia đình để tìm kiếm. Riêng nhóm bán báo và đánh giày của Chiến bệu, Kha kều và Huy cà nhắc có thêm hỗ trợ hầu hết của bọn trẻ lang thang trong thành phố cùng tìm kiếm giúp. Đạt béo trở thành đối tượng quan tâm của bao nhiêu người.

Nhưng, oái oăm thay, Đạt béo không hề biết nó đang trở thành một nhân vật quan trọng đến mức ấy. Nó vô tư đến mức, ngay đêm thoát khỏi bãi rác trở về thành phố, nó đã nằm khoèo trong trạm điện thoại ở ngã tư phố Bà Triệu, ngủ một giấc ngon lành. Một chục chú muỗi cỡ bự đến hỏi thăm nó. Cũng mặc. Sức nóng ngột ngạt trong chiếc quây kính làm khắp người nó tỏa mồ hôi hột. Cũng mặc. Nó ngủ ngon lành như trong đời chưa bao giờ nó được ngủ như thế.

Sáng bạch, mà Đạt béo vẫn ngủ lả lác. Cho đến khi, một cô gái trẻ, khách hàng đầu tiên trong ngày của trạm điện thoại, đột ngột mở cửa để vào gọi điện khẩn cấp. Cô kêu rú lên, khi nhìn thấy một thằng bé, mình trần như nhộng, nằm còng queo trong trạm.

- Có việc gì thế cô? - Anh công an đi tuần tra buổi sáng vội chạy lại.

Cô gái không thể nói lên lời. Cô ú ớ chỉ về chỗ trạm điện thoại công cộng rồi ù té chạy.

Anh công an lập tức chạy đến trạm điện thoại. Té ra là Đạt béo. chú nhóc được đánh thức dậy và đưa thẳng về trụ sở của Đội cảnh sát giao thông thành phố.

Đạt béo không hề tỏ ra sợ hãi. Trái lại nó cảm thấy thích thú và yên tâm khi thấy các chú công an đối xử với nó rất ân cần.

- Tên cháu là gì?

- Dạ, cháu là Nguyễn Tiến Đạt, tên thường gọi là Đạt béo.

- Bố mẹ cháu tên là gì?

- Mẹ cháu là cô giáo, tên Đào Thị Thuyên. Bố cháu tên là Nguyễn Phương Tú, hiện đang đi lao động hợp tác ở Liên Xô

- Nhà cháu ở đâu?

- Dạ, cháu ở xa lắm. Mãi tận Vân Đình. Mẹ cháu dạy học ở trường tiểu học chuyên Ứng Hòa...

- Vì sao cháu lại lạc ra mãi đây?

Không còn đắn đo gì nữa, Đạt kể lại đầu đuôi câu chuyện phiêu lưu của nó những ngày qua. Chú công an ngồi nói chuyện với nó vừa ghi chép vừa gật gù liên tục.

- Khá lắm. Chú tin những điều cháu nói. - Chú công an xoa đầu Đạt béo. - Về cái ổ buôn người ở bãi rác, các chú cũng được cơ sở báo cáo. Cháu là một nhân chứng đáng tin cậy. Ngay ngày mai, công an thành phố sẽ đến thanh toán cái ổ rác, xử lý thích đáng gã Kỳ Dị... Riêng về vụ trấn lột xe đạp, các chú muốn cháu đi cùng các chú để nhận mặt kẻ trấn lột, được không?

Đạt béo lấy làm tâm đắc lắm. Nó quăng bộ quần áo lưu cữu, nhộp nháp, mặc vào người bộ cánh mới toanh do các chú công an vừa mua cho, mắt lúc nào cũng mở tròn xoe nhìn vào chiếc màn hình tivi.

Chiều hôm ấy, hai chú công an được phân công đưa Đạt béo ra khu phố Thuyền Quang để nhận mặt bọn trấn lột. Cả hai chú công an đều mặc thường phục, giả làm hai thanh niên chơi bời lang thang. Đạt béo đi theo sau, hệt như một nhóm bụi đời.

Có một nhóm trẻ con bán báo và đánh giày cùng đi tới. Đó chính là nhóm Chiến bệu, Kha kều và Huy cà nhấc. Suốt từ hôm đưa Tuấn đen lên tàu cùng với anh Tuấn bộ đội Trường Sa, nhóm Chiến bệu vẫn không lúc nào lơ là việc tìm kiếm Đạt béo. Nhác thấy một đứa trẻ đi với hai thanh niên thơ thẩn bên hồ, Chiến bệu đã thấy ngờ ngợ. Nó mở tờ báo đã cũ mèm ra, giở đúng mục tìm trẻ lạc, nhìn chăm chăm vào tấm ảnh Đạt béo.

- Đúng là thằng Đạt kia rồi, chúng mày ơi. - Chiến bệu nháy Kha kều và Huy cà nhấc lại cùng xem lại tấm ảnh. - Thằng nhóc đi với hai gã thanh niên kia đúng là Đạt béo rồi.

- Ủ trông giống hệt như trong ảnh. - Huy nói. - Nhưng sao nó ăn mặc sang trọng thế. Lại đi với hai gã thanh niên nữa nhỉ?

- Tao nghi lắm. - Kha lắc đầu. - Không đời nào thằng Đạt lại dám đi nghênh ngang thế kia.

Chiến bệu nói nhỏ vào tai hai thằng bạn, rồi nó chạy vụt lên.

- Đạt béo! - Chiến khẽ gọi, để thăm dò.

Nghe tiếng người gọi đúng tên mình, Đạt ta liền quay phắt lại. Nó nhìn Chiến bệu trừng trừng:

- Đăng ấy sao biết tên mình?

Ôi đúng trăm phần trăm rồi. Ba đứa cùng quây tròn lấy Đạt béo. Chiến bệu giở tờ báo vào mặt nó:

- Chúng tớ đi tìm cậu mấy hôm nay rồi. Chúng tớ là bạn của Tuấn đen...

- Có đúng là cậu bị trấn lột chiếc xe đạp mi ni Nhật màu xanh phải không?- Huy vỗ mạnh vào vai Đạt mừng rỡ.

- Đúng rồi. Thế anh Tuấn tớ ở đâu? Chiếc xe đạp của tớ đã tìm thấy chưa? - Đạt béo cũng vui mừng không kém. Chỉ liếc qua, nghe câu chuyện của bọn Chiến bệu, Đạt đã tin ngay họ đích thực là bạn của anh Tuấn rồi.

Hai chú công an từ này vẫn đứng tách ra, lắng nghe theo dõi câu chuyện của những đứa trẻ, giờ mới tiến đến gần cả bọn.

- Chào các cháu.

Kha kêu ngẩng lên. Nó chột à lên, mừng rỡ:

- Ôi, chú Hoạt. sao hôm nay chú lại ăn mặc như thế này?

Chú Hoạt đưa tay lên miệng ra hiệu cho bọn trẻ nói nhỏ thôi.

- Chú với chú Thăng đây đang cùng với Đạt đi làm nhiệm vụ. Lúc này các cháu nói đã phát hiện ra chiếc xe đạp mi ni của Đạt phải không?

- Dạ vâng. - Chiến bệu nhanh nhau. - Chúng cháu đã đến tận sào huyệt của bọn trấn lột. chúng nó có năm tên...

- Có cả hai ả chuyên chứa đồ trấn lột nữa. - Huy bổ sung.

- Chiếc mi ni Nhật màu xanh của Đạt vẫn còn để ở nhà mẹ. - Kha kêu khẳng định.

Đạt béo sững tê người. Nó không ngờ lại có thêm người cùng giúp để tìm lại chiếc xe đạp cho chị Hạnh.

- Các cháu ơi. Chúng ta phải đến tận sào huyệt để tóm gọn lũ trấn lột.

- Vâng. Chúng cháu sẽ đưa các chú đến tận nơi. - Cả bọn Chiến bệu đều sốt sắng.

Chú Hoạt rí tai trao đổi với chú Thăng, rồi nó với lũ trẻ:

- Cám ơn các cháu. Như thế là chúng ta sắp phá tan một ổ chuyên ăn cắp và trấn lột nữa rồi. Bây giờ mời tất cả các cháu cùng về chỗ đơn vị với các chú. Rồi chúng ta cùng bàn kế hoạch triển khai.

Đạt béo cùng cả bọn Chiến bệu sung sướng lắm. Chúng nhảy chân sáo trên đường và cùng mừng tượng đến giờ phút trọng đại mà chúng sắp được tham gia.

*

Tiếng chuông cửa reng reng liên hồi khiến cả nhà bác Đào Vân đang ăn dở bữa cơm cũng buông đũa. Ai gọi chuông mà hồi thúc thế nhỉ? Tuấn đen là người bật dậy đầu tiên. Nó nhìn hai bác Đào Vân, nhìn bố mẹ, rồi vội lao ra cửa.

Kìa, Chiến bệu và Kha kêu, những thằng bạn mà nó luôn nhắc với bố Tú suốt cả ngày hôm nay, khi hai bố con lai nhau đi tìm Đạt.

Tuấn đen vội mở cửa, ôm chầm lấy hai bạn.

- Thằng Huy đâu? Suốt ngày hôm nay bố con tớ đi tìm các cậu.

- Chúng tớ mang tin vui đến cho cậu đây.

Cả nhà cùng vây lấy Chiến và Kha.

- Các cháu tìm thấy Đạt rồi phải không?

- Đạt đang ở đâu hả các cháu?

Cả nhà thi nhau hỏi dồn dập. Chiến bệu và Kha kêu chỉ tùm tùm cười gật đầu. Rồi Chiến bệu đến bên cửa sổ mở toang cánh cửa, chỉ xuống dưới sân:

- Các bác hãy nhìn xem, ai đang ở dưới kia.

Mọi người đều nhìn xuống: Dưới sân có bốn người đang đứng nhìn lên. Đạt béo dắt chiếc xe đạp mi ni Nhật màu xanh. Cạnh đó là Huy cà nhắc cùng hai chú công an Hoạt và Thăng.

- Ôi, em Đạt! Bố mẹ ơi, em Đạt đã về! Tuần đen reo hết cỡ và nó vội phóng xuống cầu thang. Cả nhà rồi rít chạy xuống.

Mảnh sân trước khu tập thể trở thành nơi hội ngộ kỳ thú. Vừa trông thấy bóng mẹ ở cửa cầu thang, Đạt béo đã buông vội chiếc xe đạp, chạy bổ lại, ngã vào lòng mẹ:

- Mẹ! Đạt béo khóc òa lên như một đứa trẻ đang kỳ cai sữa phải xa mẹ lâu ngày. Rồi nó nhảy lên ôm chầm lấy cổ bố:

- Bố ơi, bố về từ bao giờ? Con biết thế nào bố cũng về kịp để tìm anh Tuấn...

Cả nhà tíu tít còn hơn bắt được vàng. Hai chú công an dắt chiếc xe đạp mi ni Nhật trao tận tay cho Hạnh và xiết chặt tay bác Đào Vân cùng bố Tú.

- Cám ơn các đồng chí công an. Cám ơn các cháu...- Bố Tú nghẹn ngào nói. - Không có các đồng chí công an và các cháu, thì không biết bao giờ chúng tôi mới thấy mặt con...

- Chúng tôi phải cám ơn cháu Đạt và các bác. - Cả hai chú công an cùng nói. - Chính cháu Đạt đã giúp chúng tôi rất đặc lực để tìm ra thủ phạm.

Tuấn dắt tay Đạt đến trước mặt Chiến bệu, Kha kều và Huy cà nhắc:

- Đây là ba người bạn mới của anh. Các anh ấy rất tốt và thực sự coi em như đứa em trai.

- Em biết rồi. - Đạt nháy mắt cười. - Không có ba anh chưa chắc em và các chú công an đã tìm thấy chiếc xe đạp để trả cho chị Hạnh đâu.

- Ôi, quên mất. - Bố Tú chợt nắm lấy tay hai chú công an và nói. - Tôi mới mang từ Nga về một chai vodka. Xin mời hai đồng chí. Mời cả các cháu nữa. Hãy lên nhà bác Đào Vân tôi để uống một chút mừng cho cuộc hội ngộ của gia đình tôi.

Hai chú công an xin phép cáo từ. Nhưng cô giáo Thuyên, bác Đào Vân, cùng bố Tú nài nỉ mãi, các chú nể lời phải lên nhà.

Bố Tú lấy từ trong va ly ra chai vodka Nga chính hiệu, trình trọng rót ra các ly. Bác Đào Vân mang ra mấy lon cô ca cô la nữa.

- Đây, phần nhà tôi, cô Thuyên và các cháu. Mỗi người một lon. Tôi đã mua sẵn một thùng cô ca để khao hai anh em thằng Đạt...

Mọi người nâng ly, nâng cốc.

- Nào, xin chúc mừng cuộc đoàn tụ gia đình. Chúc mừng anh em thằng Đen và thằng Béo. - Bác Đào Vân cười khà khà, hai mắt tí lại sau cặp kính trắng. - Bác hứa sẽ viết tặng hai anh em Đen và Béo một cuốn tiểu thuyết.

- Thích quá. - Chiến bệu reo lên. - Chúng cháu xin tình nguyện phát hành cuốn tiểu thuyết của bác.

- Phải rồi. Từ ngày mai, các cháu cứ quảng cáo trước đi. Cuốn tiểu thuyết của bác sẽ có tên là “Đen và Béo”

Tuấn đen và Đạt béo ôm lấy nhau cười tí. Chúng sắp trở thành những nhân vật của tiểu thuyết. Thế có ghê không?

*

Đêm ấy, giữ đúng lời hứa, bác Đào Vân ngồi vào bàn, bắt đầu viết cuốn tiểu thuyết “Đen và Béo”.

Tuấn đen và Đạt béo nằm ngủ với nhau ở nhà ngoài. Cả hai cùng thao thức. Tuấn đen bỗng nhớ đến anh Tuấn. Không hiểu lúc này anh đã có

mặt ngoài đảo Trường Sa chưa? Các anh bộ đội Trường Sa đã đọc thư và báo của bọn Chiến bệu, Huy cà nhắc và Kha kều chưa?

Đạt béo lại đang trong một tâm trạng khác hẳn. Nó nằm xoay người về phía bàn viết của bác Đào Vân, mắt mở chong chong nhìn bác đang hí húi viết. Tự nhiên nó bỗng mơ ước được trở thành một nhà văn, nhà báo như bác Đào Vân. Nó sẽ viết về cái bãi rác phía nam thành phố và cô bạn Hoa bé nhỏ của nó. Một cuốn sách thật dày, giành thật nhiều trang để tả về những củ khoai lang nướng, chiếc vòng kim cương giả và chiếc bánh ngọt thơm phức...

Một ý nghĩ bỗng vụt lóe lên trong óc Đạt béo: Năm năm nữa, cả Đạt và bé Hoa sẽ tròn mười bảy tuổi. Khi ấy cũng vừa kết thúc năm 2000. Phải rồi, Đạt sẽ viết cho hoa một lá thư từ bây giờ, để rồi đúng năm 2000 nó sẽ gửi. Nếu khi ấy Hoa còn nhận ra nó, nó sẽ đến gặp Hoa và bảo rằng: Hoa ơi, suốt từ ngày rời khỏi bãi rác, tôi vẫn luôn luôn nhớ đến Hoa, tôi vẫn còn giữ chiếc khăn Hoa tặng, và cả bông hoa dại trắng ngần nở từ bãi rác ngày ấy...

Gần sáng, Đạt béo len lén trở dậy, nó giấu mọi người, lấy giấy bút đi ra hành lang, nơi ngọn đèn bảo vệ suốt đêm vẫn cháy sáng. Và nó hí hoáy viết;

“Hà Nội ngày 1 tháng 4 năm 1995

Hoa thân mến.

Khi Hoa nhận được lá thư này, chúng mình đều đã 17 tuổi...”

Hà Nội 8-10-1994

1-4-1995

H.M.T